

M 41
D

POLSKA GOSPODARCZA TYGODNIK

1 9 3 4

**POLSKIE
KOPALNIE SKARBOWE**

NA GÓRNYM ŚLĄSKU

SPÓŁKA DZIERŻAWNA
SOCIÉTÉ FERMIERE DES MINES
FISCALES DE L'ÉTAT POLONAIS
EN HAUTE-SILESIE.

KRÓLEWSKA HUTA G. ŚL.

RYNEK, L. 915.

TELEFONY: KRÓLHUTA 409-01 I KATOWICE 972

SPRZEDAŻ

WĘGLA, KOKSU, BRYKIETÓW I SIARCZ. AMONU

Z KOPALNÍ „KRÓL” BIELSZOWICE, „KNURÓW.”

ADR. TELEGR. **SKARBOFERME** KRÓL. HUTA.

POLSKA GOSPODARCZA

TYGODNIK, WYDAWANY PRZY POPARCIU MINISTERSTWA PRZEMYSŁU I HANDLU
ORAZ MINISTERSTW: SKARBU, ROLNICTWA I REF. ROLN., KOMUNIKACJI, POCZT I TELEGRAFÓW

WYCHODZI W SOBOTY

TREŚĆ ZESZYTU

	STR.		STR.
NOWE FORMY POLITYCZNO-HANDLOWE W UKŁADACH RZYMSKICH — DR. T. Ł.	759	PRAWO I SĄD W ŻYCIU GOSPODARCZYM: Prawo polskie w stosunku do zagranicznych spółek — S. Bau- doulin ae Courtenay	
ŻYCIE GOSPODARCZE		PROJEKTY KODYFIKACJI	772
GÓRNICSTWO I PRZEMYSŁ:		KRONIKA BIEŻĄCA:	
GÓRNICSTWO WĘGLOWE	762	PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ	774
PRZEMYSŁ NAFTOWY	763	TERMINY OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓLKACH AKCYJNYCH	774
PRZEMYSŁ WŁÓKIENNICZY	764	SKARBOWOŚĆ I FINANSE:	
PRZEMYSŁ KONFEKCYJNY	765	SPRAWY BUDŻETOWE	775
ROLNICTWO	765	PODATKI I OPŁATY	778
HANDEL:		KREDYT	778
TRAKTATY I KONWENCJE	766	RYNEK DEWIZ I PAPIERÓW PROCENTOWYCH	778
Rokowania z Wielką Brytanią		Z BANKU POLSKIEGO	779
HANDEL ZAGRANICZNY	766	PRZEGLĄD ZAGRANICZNY:	
Podwyżka cła na gęsi w Niemczech		POPRAWA SYTUACJI FINANSOWEJ FRANCJI —	
KRAJOWE RYNKI TOWAROWE	767	DR. ROMAN BATTAGLIA	780
RYNEK AKCYJNY	767	KRONIKA ZAGRANICZNA:	
KOMUNIKACJA I TRANSPORT	768	OGÓLNE	784
ŻEGLUGA I SPRAWY MORSKIE	769	WŁOCHY	784
		Z RYNKÓW ZAGRANICZNYCH	785

NOWE FORMY POLITYCZNO-HANDLOWE W UKŁADACH RZYMSKICH

UKŁADY gospodarcze, zawarte pomiędzy Włochami, Austrią i Węgrami w dn. 14/V r. b. w Rzymie, nie zostały jeszcze ogłoszone in extenso. Nawet jednak po ich pełnej publikacji nie ma żadnych gwarancji, iż nie zawierają one jeszcze części tajnych. Mieliśmy sposobność już wypowiedzieć się w „Polsce Gospodarczej” co do prognozy o realnym znaczeniu tych układów dla przyszłego ukształtowania się międzynarodowych stosunków gospodarczych w Europie południowo-wschodniej. Wykazaliśmy dwukrotnie, iż, być może, znaczenie układów tych wogóle jest przeceniane, że — innymi słowy — nie odegrają one prawdopodobnie tej roli, jaką zewnątrz im przeznaczają. Niemniej jednak lekceważyć ich niesposób. I to nietylko

z punktu widzenia ich meritum — jako próby nowej koncepcji polityczno-gospodarczej w Europie środkowo-wschodniej, ale i z punktu widzenia formalnego — jako, niewątpliwie, nowej formy współzycia gospodarczego pomiędzy narodami naszego kontynentu, próby tem ciekawszej, iż dokonanej po całkowitem fiasku konferencji londyńskiej, reprezentującej niewątpliwie ideologię układów gospodarczych wielostronnych (multilateralnych), a jednocześnie próby, wprowadzanej w życie u schyłku depresji gospodarczej, po uprzednim wypróbowaniu wszelkich form walki z depresją tą na gruncie polityczno-handlowym.

Z tych właśnie względów mogliśmy się spodziewać, iż układy rzymskie będą z formalnego punktu widzenia zawierać te wszystkie zdobycze i doświad-

czenia polityczno-handlowe, jakie ostały się w próbach kilkuletniego kryzysu i mają zatem szanse rezultatów praktycznych na przyszłość. I istotnie — układy te, jeśli chodzi właśnie o ich „treść zewnętrzna”, są jakgdyby syntezą tych wszystkich idei polityczno-handlowych, z jakimi mieliśmy do czynienia w ciągu ostatnich lat kilku. Mówimy, oczywiście, tylko o ideach, które wykazały swą realność i żywotność.

Nowością w układach rzymskich jest cały ich system podstawowy. Są one, mianowicie, trzema układami dwustronnymi (bilateralnymi), zawartymi jednocześnie i — jakkolwiek niezwiązane ze sobą formalnie — posiadają niemniej jednak wyraźną więź merytoryczną. System ten, jak widzimy, różni się zarówno od normalnego systemu układów bilateralnych, jak też od lansowanego od 1927 r. (t. j. od Międzynarodowej Konferencji Ekonomicznej w Genewie) systemu umów multilateralnych. W słownictwie nowej polityki handlowej nazywa się go czasem systemem umów kolateralnych. Była o nim mowa w pewnej chwili w 1931 r. w obliczu wprowadzającego wówczas protekcjonizmu celnego w W. Brytanji, kiedy luźno rzucano myśl, aby rokowania celne, jakich podówczas żądała W. Brytanja dla uniknięcia konieczności wprowadzenia u siebie protekcjonizmu, toczyły się wprawdzie na płaszczyźnie dwustronnej, ale jednocześnie tak, aby każdy kontrahent Anglii miał możliwość udzielenia jej ewentualnie dalej idących ustępstw, otrzymując dla siebie wzajemnie coś od innego kontrahenta, który znów wzajemnie za to mógłby być zwolniony od tychże ustępstw dla Anglii. Wiemy, iż cała koncepcja nie doczekała się urzeczywistnienia, że W. Brytanja wprowadziła u siebie protekcjonizm celny częściowo i że rokuje z zagranicą na normalnych podstawach bilateralnych, nie oglądając się na jakikolwiek trójkatny „kolateralizm”. Niemniej jednak system widocznie przetrwał, skoro w układach rzymskich znalazł obecnie swe zastosowanie.

Czy można spodziewać się, iż rozpowszechni się on jako forma polityczno-handlowa na przyszłość? Pytanie to łączy się ściśle z drugim zagadnieniem ogólnym, jakie wypływa z okazji badań umów rzymskich, a mianowicie z rozwojem idei układów regionalnych. Układy rzymskie są, niewątpliwie, w dużej mierze tego rodzaju układem, jakkolwiek, oczywiście, nie spełniają całkowicie wymogów takiej formy układu. Po to, aby stały się prawdziwym układem regionalnym, związek gospodarczy pomiędzy trzema ich uczestnikami musiałby być o wiele ściślejszy niż obecnie. Wiemy, iż to — na dłuższy okres czasu przynajmniej — jest zupełnie niemożliwe merytorycznie, przedewszystkiem dla samego inicjatora układów — Włoch. Przypominamy sobie ponadto, iż t. zw. plan Tardieu, próbujący na początku 1932 r. stworzyć prawdziwy układ regionalny pomiędzy państwami naddunajskimi, napotkał na bardzo ostrą opozycję — i to nie tylko ze względów politycznych, ale i gospodarczych. Wydaje nam się, iż, o ile sam kolateralny system rokowań znajdzie, być może, tu i owdzie zastosowanie w bliższej przyszłości, to jednak przekształcenia się go w rokowania o wyraźne układy regionalne oczekiwać w najbliższej przyszłości nie należy. Inna rzecz, iż właśnie poprzez rokowania kolateralne można najłatwiej chyba znaleźć drogę do ziszczenia się w praktyce planów regional-

nych w Europie. W motywacji urzędowej układów rzymskich położony jest specjalny nacisk na niemożliwość dojścia do porozumienia w układach multilateralnych (wrześniowy memoriał włoski z 1933 r.) i na konieczność szukania rozwiązań na węższym terenie. Układy rzymskie są pierwszym krokiem w tym kierunku przez swój kolateralizm. Upoważnia to do przewidywań, iż w tym kierunku będzie się rozwijać polityka handlowa i na innych terytorjach Europy.

Przechodząc do bardziej szczegółowej analizy polityczno-handlowej układów rzymskich, natrafiamy odrazu na zasadniczą kwestję preferencji celnej. Mamy ją w układzie włosko-austriackim w formie jawnej, t. j. w postaci procentowych zniżek od cła, powszechnie obowiązującego na pewne produkty we Włoszech — i to zarówno zniżek, stosowanych wyjątkowo do pewnych określonych kontyngentów przywzowlowych dla Austrii we Włoszech, jak i czasami wogóle na pewne produkty (stanowiące specjalność eksportu austriackiego) bez żadnych ograniczeń kontyngentowych.

Zagadnienie preferencji celnej, poruszone w okresie kryzysu po raz pierwszy w 1930 r. w stosunku do zbóż, eksportowanych przez kraje t. zw. bloku rolnego, przechodziło w ciągu szeregu lat różne przemiany „teoretyczne”. Praktycznie nie zostało ono w swej czystej formie rozwiązane ani razu. Ani bowiem układy Niemiec z Rumunją i Węgrami, ani układy Francji z Jugosławją, Węgrami i Rumunją co do zbóż i z Austrią co do drzewa, nie mówiąc już o innych tego typu umowach, nie przeprowadziły zasady jawnej traktatowej preferencji celnej, a starały się lub starają się obejść klauzulę największego uprzywilejowania w dziedzinie celnej jakimiś drogami ubocznymi (zakupy przez monopole państwowe, zwrot części cła przez państwo importujące, wzajemne premjowanie eksportu i t. d. i t. d.). Właściwie pierwszym normalnym preferencyjnym układem, jaki doszedł do skutku, jest nasz układ z Austrią z dn. 1/III r. ub. — układ, który naskutek protestów państw trzecich, korzystających u nas z klauzuli największego uprzywilejowania, nie mógł, jak wiadomo, wejść w życie. Układ włosko-austriacki z dn. 14/V r. b. jest drugim. Mają one jedną zasadniczą wspólną cechę, a mianowicie: biorą one swój początek w tezach, przyjętych przez konferencję w Stresa, a zalecających specjalne traktowanie przemysłowego wywozu austriackiego, aby przyjść z pomocą temu państwu. Pod tym zatem względem zarówno nasz protokół wiedeński, jak i austriacko-włoski układ rzymski mają wyraźne fundamenty rzeczowe. Nie mają natomiast podstaw formalnych. Tezy strezańskie są tylko zaleceniami. Projekty, aby zostały one przyjęte formalnie przez państwa, uczestniczące w Komisji Studiów dla Unji Europejskiej, już choćby dlatego stały się nierealnymi, że sama Komisja Studiów przestała się w ostatnich latach zbierać. Ponadto, oczywiście, u podstaw niezalatwienia formalnego całej tej sprawy leży chaos polityczno-handlowy ostatnich lat i niepewność walutowa, uniemożliwiająca wszelkie trwalsze porozumienia na tym terenie. Dość, iż sprawa preferencji celnej dla Austrii w dalszym ciągu nie została załatwiona.

Można się tedy zapytać, dlaczego układ austriacko-włoski preferencję tę zawiera, skoro zgóry jest ona niezgodna z obowiązującą we Włoszech KNU, istniejącą na podstawie włoskich traktatów handlowych

z państwami trzecimi? Odpowiedzi na to szukać należy w nowej istocie tej klauzuli, jaką coraz częściej zaobserwować można w obecnym okresie. Rzecz w tem, iż traktaty dwustronne, zawierające KNU, przetrwały naogół okres kryzysu i są zewnętrznie takie same jak dawniej. Ale istota klauzuli, w nich zawartej, pod wpływem merytorycznych wymagań kryzysu stała się zgoła różna. Dawniej nieograniczona i bezwarunkowa — oznaczała istotnie, iż każde ustępstwo, udzielone przez państwo A państwu X, przechodziło w tej chwili nieodpłatnie i bezwarunkowo na państwo Y, o ile tylko miało ono z państwem A umowę, zaopatrzoną w KNU. Dawna klauzula stwarzała zatem odrazu fakt przechodzenia każdego przywileju na państwa trzecie. W miarę komplikowania się form współżycia gospodarczego pomiędzy krajami następstwa kryzysu wspomniana bezwzględność przeczucia przywilejów poczęła maleć. Trudności merytoryczne stępiły ostrze klauzuli. Preferencje tajne, kontyngenty przywilejowe i t. d. stworzyły tyle możliwości obejścia litery prawa, iż sama litera zmieniła swą treść. Dziś klauzula największego uprzywilejowania nie stwarza właściwie żadnego wyraźnego faktu dokonanego na korzyść korzystającego z niej. Właściwie daje mu ona tylko prawo formalne domagania się, aby przywilej, udzielony na danym rynku jego konkurentowi, przeszedł natychmiast na niego. Dalej zależy już wszystko od układu sił i od znaczenia samego przywileju, o który idzie spór. Jeśli państwo, udzielające komuś przywileju, nie zechce przenieść go na państwo trzecie, to albo naraża się na proces międzynarodowy (bardzo dziś kosztowny..), albo na wypowiedzenie traktatu przez owe państwo trzecie. Często jednak ów poszkodowany trzeci zdecyduje, iż niema się właściwie o co kłócić, że obiekt sporu nie uzasadnia zrywania traktatu, że zatem lepiej milcząco patrzeć na faktyczną preferencję niż protestować. Na to, mianowicie, liczyła Polska, zawierając w oparciu o układy strezańskie protokół marcowy z Austrią w 1933 r., i na to liczą obecnie Włochy. Tu leży też sens owych komentarzy włoskich, które, omawiając układ z Austrią, zwracają uwagę na szczupłość udzielonych preferencji w stosunku do całości przywozu poszczególnych produktów do Włoch wogóle. Jest to w stosunku do państw trzecich owa właśnie zapowiedź, iż obiekt ewentualnego sporu nie powinienby uzasadniać zbyt silnych protestów.

Tyle — o preferencjach jawnych w układach rzymskich. Towarzyszą im oczywiście, w znacznej liczbie preferencje tajne. Ich, niewątpliwie, tyczy się owo „rozszerzenie” układów z Semmeringu z 1931 r., które już wówczas były typowym przejawem ówczesnych tendencji do preferencji tajnych — w dziedzinie premjowej, transportowej i t. d. Preferencją tajną jest również niewątpliwie nowy układ w sprawie Trjestu i Fjume. Wreszcie osobno należałoby potraktować porozumienia włosko-austriackie w dziedzinie przemysłowej oraz t. zw. waloryzację pszenicy węgierskiej.

Porozumienie przemysłowe w układach dwustronnych odgrywa coraz to większą rolę. Przypomnijmy chociażby tylko kilkadziesiąt kontyngentów na produkty przemysłowe we Francji, gdzie porozumienia z prze-

mysłami Niemiec, Czechosłowacji, Belgii i innych krajów umożliwiły uniknięcie szeregu konfliktów między państwowych. W polskiej praktyce polityczno-handlowej porozumienia takie grają też znaczną rolę. W dzisiejszych niezwykle skomplikowanych stosunkach wymiennych są one cenną pomocą dla akcji rządowych. Kiedy zawodzą — powstaje częstokroć konflikt polityczno-handlowy (jak np. kontyngenty włókiennicze przeciwjapońskie w Anglii i kolonjach). Kiedy udają się — tworzą doskonale i korzystne dla obu stron porozumienia, silnie wiążące rynki niezależnie od oficjalnego traktatu (lub czasem łącznie z nim).

W konkretnym wypadku włosko-austriackim należałoby, oczywiście, poczekać jeszcze na wyniki tych porozumień, które są, o ile się zdaje, dopiero w toku.

Co do t. zw. waloryzacji pszenicy węgierskiej, to składają się na nią z punktu widzenia polityczno-handlowego aż 2 nowe zjawiska. Przedewszystkiem — samo zobowiązanie się do zakupu, występujące ostatnio w układach handlowych coraz częściej zamiast niedawnego jeszcze kontyngentu przywilejowego. Zakup stosowany jest albo wówczas, kiedy mimo udzielenia kontyngentu istnieje pewność, że towaru nie możnaby zbyć, albo wówczas, kiedy kraj importujący, godząc się na przywóz pewnej ilości danego towaru, pragnie import ten ująć — z uwagi na niebezpieczeństwo konkurencji dla rodzimej produkcji — w pewne sztywne formy. Oba wypadki są istotnie w ostatnich czasach bardzo częste.

W układach rzymskich oprócz zobowiązania zakupu jest jeszcze jednak coś więcej, a mianowicie zobowiązanie się co do ceny (dwukrotnie wyższej od ceny światowej), po której towar będzie kupiony. Z punktu widzenia polityczno-handlowego jest to zwykły aport gotówkowy ze strony kraju importującego, wniesiony do puli ogólnej całego układu. Czasami taki aport może się realnie opłacić; tak np. wiadomo jest, iż Austria zapłaci Węgrom za 22 miljn. kwintali pszenicy cenę wyższą o 7 pengö na kwintalu od ceny światowej tylko o tyle, o ile uzyska specjalne koncesje w dziedzinie wywozu przemysłowego na Węgrzech. Kalkulacja jest tutaj widocznie w zapłacie owych dodatkowych 7 pengö na kwintalu pszenicy z kieszeni przemysłu, zyskującego dodatkowy eksport na Węgry. Okazuje się, iż układy o zakup po cenach „fixe” mogą stanowić zupełnie określony element w przetargu traktatowym.

Widzimy więc, jak bardzo różnią się co do formy obecnie zawierane układy od tych, które były jeszcze typowe przed 5 laty. Zamiast zwykłej klauzuli największego uprzywilejowania i list zniżek celnych mamy skomplikowany system zawieranych kolateralnie układów ze wszelkimi rodzajami preferencji (od jawnej celnej, poprzez premjową, transportową, portową i t. d.), z porozumieniami między przemysłami i zakupami, kontraktowanymi zgóry po pewnej cenie.

Można z dużą dozą prawdopodobieństwa przewidzieć, iż wszystkie te formy polityczno-handlowe w najbliższym okresie, niewątpliwie, będą w powszechnym użyciu.

Dr. T. Ł.

ŻYCIE GOSPODARCZE

Ś. P. MINISTER BRONISŁAW PIERACKI. —

Ś. p. generał brygady Bronisław Pieracki, Minister Spraw Wewnętrznych, jeden z najbardziej zasłużonych działaczy niepodległościowych, urodził się w 1895 r. W okresie studjów na wydziale filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego ś. p. Bronisław Pieracki brał czynny udział w pracach niepodległościowych, odgrywając poważną rolę najpierw w Związku Walki Czynnej, a później w Związku Strzeleckim. Z chwilą wybuchu wojny ś. p. Bronisław Pieracki wstąpił do Legjonów Polskich i odbył kampanję w 4 pułku Legjonów.

Po zdobyciu niepodległości brał udział w walkach o Lwów oraz w szeregu innych bitew. Po ukończeniu wojny pozostał w szeregach armji czynnej, kończąc Wyższą Szkołę Wojenną i uzyskując dyplom oficera Sztabu Głównego.

Pełnił szereg czołowych funkcji w organizacji i wyszkoleniu armji, był Szefem Wyznań Niekatolickich w Min. Spraw Wojskowych, oficerem do zleceń przy Ministrze Spraw Wojskowych, Szefem Wydziału Wojskowego w Min. Spraw Wewn.

W 1928 r. wybrany został na posła do Sejmu z listy Nr. 1 i pełnił funkcje Wiceprezesa Klubu Parlamentarnego B. B. W. R., oraz przewodniczącego Komisji Wojskowej.

Następnie ś. p. Bronisław Pieracki wraca do armji na stanowisko II Zastępcy Szefa Sztabu Głównego. Wkrótce opuszcza szeregi czynnej armji, mianowany Wiceministrem Spraw Wewnętrznych w Rządzie Dr. K. Świtalskiego.

W dn. 4 grudnia 1930 r. ś. p. Bronisław Pieracki zostaje mianowany ministrem bez teki w gabinecie Walerego Śławka. Stanowisko to zatrzymuje również w gabinecie Aleksandra Prystora. W dn. 22 czerwca 1931 r. zostaje mianowany Ministrem Spraw Wewnętrznych, które to stanowisko piastował nieprzerwanie aż do zgonu.

Ś. p. Minister B. Pieracki odznaczony był orderami *Virtuti Militari*, czterokrotnie Krzyżem Walecznych, orderem Polonia Restituta, złotym Krzyżem Zasługi i wieloma innymi odznaczeniami.

GÓRNICCTWO I PRZEMYSŁ

GÓRNICCTWO WĘGLOWE

EKSPORT WĘGLA KAMIENNEGO W I POŁOWIE CZERWCA 1934 R. w porównaniu z przeciętną za połowę maja — przy większej o 1½ ilości dni roboczych (13 wobec 11½) — spadł o 37 tys. t (95%) i wynosił 351 tys. t.

Spadek eksportu dotyczył obu rejonów węglowych, przyczem z rej. śląskiego wywieziono 308 tys. t, t. j. o 21 tys. t mniej, a z rej. dąbrowskiego 43 tys. t, zatem o 16 tys. t mniej w porównaniu z przeciętną za połowę maja. Z rejonu krakowskiego w okresie sprawozdawczym eksportowano tylko niewielkie ilości.

Na rynki środkowo-europejskie wywieziono 45 tys. t, t. j. o 5 tys. t więcej, przyczem wzrost eksportu dotyczy Austrii, do Czechosłowacji bowiem eksport spadł.

Eksport na rynki skandynawskie zmalał o 32 tys. t do 106 tys. t, przyczem spadek wywozu dotyczył wszystkich krajów tej grupy rynków, najpoważniej jednak Szwecji.

Co się tyczy rynków bałtyckich — to zaznaczyć należy, że w okresie sprawozdawczym wysłano ok. 2 tys. t do Estonii.

Eksport na rynki zachodnio-europejskie spadł o 10 tys. t do 114 tys. t. Spadek ten tłumaczy się zmniejszonymi wysyłkami do Holandji, Irlandji i Szwajcarii, do Belgji bowiem eksport nieznacznie wzrósł.

Wywóz na rynki południowo-europejskie spadł o 3 tys. t i wyniósł 54 tys. t, co pozostaje w związku ze spadkiem eksportu do Włoch, do innych bowiem krajów, objętych tą grupą rynków, węgla nie wywożono.

Co się tyczy wysyłek na rynki pozaeuropejskie, to w okresie sprawozdawczym spadły one o 3 tys. t i wynosiły 3 tys. t, z czego wysłano do Algieru 2 tys. t i na Daleki Wschód ok. 1 tys. t.

Wywóz węgla okrętowego wzrósł o 1 tys. t do 14 tys. t, również wzrosły wysyłki węgla do W. M. Gdańska o 4 tys. t i wynosiły 13 tys. t.

Przeciętna dzienna wysyłka węgla kamiennego (łącznie z węglem okrętowym) w okresie 1 ÷ 15 czerwca przy 13 dniach roboczych wynosiła ok. 27 tys. t, a zatem spadła o ok. 7 tys. t w porównaniu z miesiącem poprzednim. Dzienna wysyłka z rej. śląskiego wynosiła ok. 24 tys. t, a z rej. dąbrowskiego ok. 3 tys. t.

Przeładunek węgla w portach Gdynia/Gdańsk w I połowie czerwca w porównaniu z przeciętną za połowę maja spadł o 28 tys. t i wynosił 306 tys. t, z czego na Gdynię przypada

223 tys. t, t. j. o 3 tys. t mniej, a na Gdańsk 83 tys. t, t. j. o 25 tys. t mniej w porównaniu z przeciętną za połowę maja.

STAN PRZEMYSŁU WĘGLOWEGO W MAJU 1934 R.

Sytuacja przemysłu węglowego w maju w porównaniu z kwietniem uległa dalszemu, chociaż stosunkowo nieznacznemu, pogorszeniu. W wyniku martwego sezonu letniego, wydobyte węgla zmniejszyło się o prawie 100 tys. t, również spadł — jakkolwiek w mniejszym stopniu, a mianowicie o 29 tys. t — ogólny zbył węgla z kopalń, w związku z czem zapasy węgla zmniejszyły się. Produkcja koksu w maju w porównaniu z kwietniem nieco wzrosła, również zwiększył się zbył ogólny, zwłaszcza eksport, zbył krajowy bowiem pozostał na poziomie poprzedniego miesiąca. W przemyśle brykietarskim — w związku z sezonowym zmniejszeniem zbytu — spadła również produkcja.

Liczbowo stan przemysłu węglowego w maju — według danych tymczasowych — wykazuje następujące zestawienie (w tys. tonn):

Rejony węglowe	Wydobycie*	Zbył w kraju ¹⁾	Eksport	Zapasy na zwalach ²⁾
Śląski	1 539	754	658	1 203
Dąbrowski	353	211	119	452
Krakowski	104	94	—	71
Razem:	1 996	1 059	777	1 726
Maj 1933	1 813	980	615	2 283
Zmiany w stosunku do maja 1933	+ 183	+ 79	+ 162	— 557

Z danych tego zestawienia wynika, że wydobyte węgla kamiennego w maju wynosiło 1 996 tys. t, czyli spadło w stosunku do kwietnia o 99 tys. t, a w porównaniu z majem r. ub. wzrosło o 183 tys. t. Ogólne wydobyte węgla kamiennego w okresie styczeń ÷ maj 1934 r. wynosiło 11 286 tys. t wobec 10 215 tys. t w analogicznym okresie poprzedniego roku, a zatem wzrosło o 1 071 tys. t (10,4%). Przeciętne dzienne wydobyte w maju —

¹⁾ Bez zużycia własnego kopalń i deputatów.

²⁾ Obliczono przy uwzględnieniu węgla, zużytego na cele własne kopalń, na deputaty, oraz węgla, skreślonego przy sprawdzaniu zapasów.

przy 23 dniach roboczych — wynosiło ok. 87 tys. t, czyli pozostało na poziomie poprzedniego miesiąca. Zaznaczyć należy, że stopień spadku wydobycia jest znacznie silniejszy w rej. śląskim niż w rejonach: dąbrowskim i krakowskim.

Ogólny zbył węgla kamiennego z kopalń spadł o 29 tys. t do 1836 tys. t. Spadek zbytu krajowego tłumaczy się zmniejszeniem zapotrzebowaniem rynku krajowego, podczas gdy eksport węgla tylko nieznacznie zmalał. Jakkolwiek zbył krajowy zmniejszył się w stopniu nieco wyższym niż eksport, ustosunkowanie się jednak zbytu krajowego do eksportu nie zmieniło się, a więc udział zbytu krajowego w ogólnym zbycie wynosił, tak jak i w kwietniu r. b., 58%, a eksportu — 42%.

Zbył krajowy węgla kamiennego w maju wynosił 1059 tys. t wobec 1082 tys. t w kwietniu, t. j. spadł o 23 tys. t, przewyższając zbył krajowy w analogicznym miesiącu r. ub. o 79 tys. t. Zbył krajowy od początku roku, t. j. w okresie styczeń — maj 1934 r., wynosił 5986 tys. t wobec 5654 tys. t w analogicznym okresie poprzedniego roku, a zatem wzrósł o 332 tys. t (5·87%). Spadek zbytu krajowego został spowodowany głównie zmniejszeniem się dostaw na cele opału domowego w stosunku do poprzedniego miesiąca o 12·60%. Zapotrzebowanie kolei pozostało prawie bez zmiany, zapotrzebowanie zaś przemysłu nieznacznie wzrosło (o 1·74%), do czego przyczynił się wzrost wysyłek dla przemysłów, przede wszystkim cementowego, a w mniejszym stopniu dla koksowni, cukrowni i przemysłu hutniczego, co pozostaje w związku z ruchem budowlanym i zapasami, czynionymi przez cukrownie na zbliżającą się kampanię.

Eksport¹⁾ węgla kamiennego w maju, przy mniejszej o 1 liczbę dni roboczych (23), w porównaniu z kwietniem zmalał o 6 tys. t do 777 tys. t, a w porównaniu z majem r. ub. wzrósł o 162 tys. t (26·34%). Spadek wywozu dotyczył wyłącznie rej. śląskiego, skąd wywieziono 658 tys. t, t. j. o 7 tys. t mniej, natomiast z rej. dąbrowskiego wysłano 119 tys. t, a zatem o 1 tys. t więcej w porównaniu z kwietniem. Eksport z rej. krakowskiego nie przekraczał 500 t.

Stan zapasów węgla kamiennego na zwalach kopalniach w ciągu miesiąca sprawozdawczego zmalał o 61 tys. t do 1726 tys. t. Zmniejszenie się zapasów miało miejsce we wszystkich rejonach węglowych.

Liczba robotników, zapisanych w końcu maja w kopalniach węgla kamiennego, wzrosła o 983 osoby, jak wynika z następującego zestawienia:

Rejony	Kwiecień	Maj	Wzrost w stos. do kwietnia
Śląski	45 969	46 304	335
Dąbrowski	19 444	20 077	633
Krakowski	6 446	6 461	15
Razem:	71 859	72 842	983

Wzrost załogi najbardziej zaznaczył się w rej. dąbrowskim; w rej. śląskim zwiększenie się załogi nastąpiło w nieznacznym stopniu, w rej. krakowskim zaś wzrost był minimalny.

Ceny węgla w kraju pozostały niezmiennione. Ceny eksportowe f. o. b. porty polskie kształtowały się zniżkowo i wynosiły dla grubych gatunków węgla górnośląskiego sh 11/- ÷ 12/3 w zależności od kraju przeznaczenia.

Frachty morskie w maju w porównaniu z kwietniem nie wykazywały poważniejszych odchyłań. Za statek ok. 3 tys. t płacono z Gdańska/Gdyni (za tonnę — w sh papierowych): Sztokholm, Göteborg 4/5, Kopenhaga 4/-. Aarhus 4/3, Tromsø 6/-. Oslo 5/3, Bergen 5/9, Drontjem 6/-. Stavanger 5/6, Ryga, Revel 4/3, Gont 4/- ÷ 4/3, Rouen fr. 24, Bordeaux 29, Nantes 28, Nice sh 10/-. Amsterdam, Rotterdam 4/6 ÷ 4/9, Barcelona 11/-. Setubal 9/-. Algier, Philippeville, Bona, Sfax, Oran 8/- ÷ 8/3, Wenecja 7/9, Savona, Livorno, Genova, Spezia 6/9, Buenos Aires 10/3, Rio de Janeiro 9/3, Dublin, Cork 4/6, Waterford 7/3, Limerick 6/3.

Produkcja koksu wynosiła 102 698 t, w porównaniu więc z kwietniem wzrosła o 4 861 t (4·97%). Natomiast natężenie produkcji, t. j. przeciętna dzienna wytwórczość, wskutek większej o 1 ilości dni roboczych, wzrosła o 52 t. Ogólna produkcja koksu w okresie styczeń — maj 1934 r. wynosiła 531 930 t wobec 464 825 t w analogicznym okresie poprzedniego roku, a zatem wzrosła o 67 105 t (14·44%). Ogólny zbył koksu w maju wynosił 80 662 t wobec 73 188 t w kwietniu,

a zatem wzrósł o 7 474 t (10·21%). Z ogólnego zbytu — na zbył krajowy przypada 65 393 t, t. j. o 1 349 t (2·11%) więcej, a na eksport 15 269 t, a zatem o 6 125 t (66·98%). W zbycie w kraju wysyłki dla przemysłu w porównaniu z miesiącem poprzednim nieznacznie się zwiększyły, mianowicie o 4 195 t, głównie wskutek wzrostu zapotrzebowania przemysłu hutniczego, obróbczego, cukrowniczego i cementowego. Wysyłki dla innych odbiorców zmniejszyły się, szczególnie zaś wskutek zmniejszenia zapotrzebowania kolei żelaznych oraz wojska i instytucji państwowych. Co się tyczy eksportu, to zwiększył on się szczególnie do Szwecji i Włoch oraz wskutek wznowionych wysyłek do Finlandji, Holandji, Islandji i Jugosławji, natomiast zmniejszył się eksport do Rumunji. Liczba robotników w koksowniach wynosiła w końcu maja 1953, w porównaniu więc z ubiegłym miesiącem zmniejszyła się o 27 osób.

Produkcja brykietów w maju w porównaniu z kwietniem spadła o 2 188 t do 10 713 t, a ogólny zbył brykietów spadł o 638 t i wynosił 11 662 t. Ponieważ zbył ogólny brykietów łącznie z zużyciem własnym był nieco większy niż produkcja — przeto zapasy brykietów spadły i wynosiły w dn. 31/V 2 749 t. Załoga robotnicza w brykietowniach w maju w porównaniu z kwietniem zmalała o 11 osób do 110.

Węgla brunatnego w maju wydobyto 1 360 t, t. j. o 103 t mniej niż w kwietniu, zbył krajowy natomiast nieco wzrósł. Załoga robotnicza w kopalniach węgla brunatnego w maju — w związku z uruchomieniem 1 kopalni — wzrosła o 23 osoby do 187.

PRZEMYSŁ NAFTOWY

SYTUACJA PRZEMYSŁU NAFTOWEGO W MAJU 1934 R. — Wydobycie ropy w maju r. b. wynosiło 4 354 cyst. brutto (w kwietniu 4 308 cyst.), a mianowicie: w okr. jasielskim 787 cyst. (760 cyst.), drohobyckim 3 275 cyst. (3 264 cyst.) i stanisławowskim 292 cyst. (284 cyst.). Z tych ilości — na ropę marki podstawowej przypadają 2 470 cyst. (2 462 cyst.) i na marki specjalne 1 884 cyst. (1 846 cyst.).

Gazów ziemnych wydobyto (w tys. m³): w okr. jasielskim 8 878 (8 639), drohobyckim 23 347 (24 537) i w stanisławowskim 3 573 (3 569). Ogółem wydobyto 35 798 tys. m³ (36 745 tys. m³).

Liczba zatrudnionych robotników wynosiła 8 776 (8 669). W maju r. b. czynnych było 679 kopalń (630).

Ceny ropy utrzymały się na poziomie niezmiennym: za ropę bruttowa marki borysławskiej płacono zł 1 500 za cysternę 10-tonnową.

Cena gazu ziemnego w rejonie borysławskim ustalona została na zł 466 za m³ wobec zł 475 w kwietniu.

Ruch wiertniczy naogół utrzymał się bez większych zmian.

Ruch terenowy było nieco słabszy. Zgłoszono tylko 3 nowe kopalnie w gminach: Daszawa, Oleksce i Jaroszyce. Pewne ożywienie wykazuje ruch poszukiwawczy, prowadzony jako badania wstępne metodą geofizyczną na linii Wownia — Bilcze — Wolica Rudniki, na długości ok. 15 km oraz zapomocą płytkich wierceń w gm. Hołobutów (pow. stryjski) i Uście (pow. żydaczowski).

Od dn. 1/VI r. b. Spółka „Pionier” zgłosiła rozpoczęcie robót poszukiwawczych metodą sejsmiczno-reflekcyjną w gminach: Brzezina, Derzów, Kijowice, Mikołajów, Rozdół (pow. żydaczowski) oraz w gminach: Grabówka, Niebytów, Petranka i Słoboda Niebytowska (pow. kałuskiego).

Rafinerie olejów mineralnych przerobiły w maju 4 209 cyst. ropy (4 351 cyst.). Otrzymano produktów naftowych 3 875 cyst. (4 052 cyst.), w tem: 769 cyst. benzyn, 1 313 cyst. nafty, 709 cyst. olejów gazowych i opałowych, 735 cyst. olejów smarowych, 260 cyst. parafiny i świec oraz 89 cyst. innych produktów.

Wysłano z rafinerji do spożycia w kraju 1 928 cyst. (2 031 cyst.), w tem: 682 cyst. benzyn, 384 cyst. nafty, 336 cyst. olejów gazowego i opałowego, 271 cyst. olejów smarowych 47 cyst. parafiny i świec oraz 208 cyst. innych produktów.

Wysłano z rafinerji z przeznaczeniem na eksport 1 347 cyst. (1 244 cyst.), w tem: 498 cyst. benzyn, 171 cyst. nafty, 242 cyst. olejów gazowego i opałowego, 215 cyst. olejów smarowych, 121 cyst. parafiny i świec oraz 97 cyst. innych produktów naftowych.

Zapasy produktów naftowych w rafinerjach w dn. 31/V wynosiły 20 882 cyst. (w dn. 30/IV 20 149 cyst.), w tem: 2 208 cyst. benzyn, 3 941 cyst. nafty, 1 893 cyst. olejów gazowego i opałowego, 6 356 cyst. olejów smarowych, 573 cyst. parafiny i świec oraz 5 911 cyst. innych produktów.

Zapasy ropy w rafinerjach w dn. 31/V wynosiły 2 703 cyst. (w dn. 30/IV 2 804 cyst.).

¹⁾ Liczby, dotyczące eksportu, omówiliśmy szczegółowo w zesz. 23/1934, str. 545.

W 35 czynnych zakładach zatrudnionych było 3 534 robotników. Zakłady gazolinowe przerobiły w miesiącu sprawozdawczym 23 155 tys. m³ gazu (22 927 tys. m³), otrzymano gazolinę 329 cyst. (333 cyst.), wysłano do krajowych rafinerii olejów mineralnych celem domieszczenia do benzyn cięższych 341 cyst. (345 cyst.), wysłano zagranicę 1 cyst. (w kwietniu wysyłki nie było).

W 26 czynnych zakładach zatrudnionych było 324 robotników.

PRZEMYSŁ WŁOKIENNICZY

PRZEMYSŁ WŁOKIENNICZY W MAJU 1934 R. — Rynek włókienniczy Łodzi kształtował się w I połowie maja pod znakiem dość znacznego ożywienia w dziale tkanin, które w II połowie ustąpiło miejsca zastojowi w obrotach. Te wahania i falowania koniunktury utrudniają sprecyzowanie poglądu na dalsze kształtowanie się sezonu. Naogół jednak sądzić można, że sezon letni jest już zakończony, wobec czego zapasy tkanin wykonanych i surowych, niesprzedane w sezonie tegorocznym, pozostaną w rozmiarach dość znacznych. Uruchomienie wielkiego przemysłu uległo redukcji już w kwietniu, wobec zakończonych przygotowań produkcyjnych do sezonu letniego. Maj nie przyniósł na tym odcinku żadnych poważniejszych zmian. W niektórych gałęziach rozpoczęte już zostały przygotowania wstępne do sezonu zimowego. Sytuacja finansowa włókiennictwa nie wykazała również wydatniejszego odprężenia, co jest zupełnie zrozumiałe z uwagi na niedostateczny dopływ gotówki. Ultimo miesiąca przeszło bez poważniejszych załamania. Następnym spadku obrotów było dalsze zwiększenie się zapasów półfabrykatów i to zarówno w dziale przędzy bawełnianej, jak i czesankowej oraz redukcja uruchomienia przedziałów bawełnianych, przeprowadzona na czerwiec do 23 godzin tygodniowo.

Wielki przemysł bawełniany zatrudniał w ostatniej dekadzie maja 42 800 robotników, co w porównaniu z kwietniem oznacza wzrost o przeszło 2 500 osób. Wzrost ten pozostawał w związku z podjęciem przygotowań produkcyjnych niektórych fabryk do sezonu zimowego. Ponieważ w okresie maja przypadły 3 dni świąteczne, przeto ogólna liczba przepracowanych robotniko-dni w porównaniu z kwietniem uległa nieznacznemu tylko zwiększeniu — do 801 399. Liczba robotników, zatrudnionych przez pełne 6 dni w tygodniu, uległa zmniejszeniu do 44% ogółu robotników, zatrudnionych w wielkim przemyśle bawełnianym. Zwiększyła się natomiast wydatnie — do 76% — liczba robotników, pracujących 5 dni w tygodniu.

Na rynku tkanin bawełnianych obroty kształtowały się stosunkowo korzystnie w I połowie maja. Przedmiotem transakcji były w dalszym ciągu artykuły wybitnie sezonowe oraz niektóre międzysezonowe. Szczególnym popytem cieszyły się, analogicznie jak w kwietniu, lekkie tkaniny, jak np.: musliny, basty, woale i t. d. Zjazd kupiectwa prowincjonalnego był dość liczny, zwłaszcza ze Wschodniej Małopolski, Kresów i województw centralnych. Wzrost zakupów pozostawał w związku z zwiększeniem się obrotów w handlu detalicznym na prowincji. Ceny utrzymywały się na poziomie, odpowiadającym cennikom zeszłorocznego sezonu letniego. Warunki pokrycia w maju nie uległy dalszemu pogorszeniu. Udział gotówki zmniejszył się wydatnie przy skurczonym udziale czeków i wzmocniło pokrycia wekslowego o terminach, wahających się w granicach 4 ÷ 5 miesięcy. Ożywienie to trwało przez II dekadę maja i uległo załamaniu dopiero pod koniec miesiąca.

Rynek przędzy bawełnianej zamionowała ogólnie niepożywna tendencja. Obroty utrzymały się w granicach kwietniowych, wyrażając się kwotą 3 851 372 kg. Ceny przędzy bawełnianej w początku maja nieznacznie zniżkowały, co, zresztą, pozostawało w związku z osłabieniem tendencji na rynku surowej bawełny. Znamiona pogorszenia na rynku przędzy bawełnianej znalazły natomiast swój wyraz w dalszej niższe cen tego półfabrykatu w II połowie maja, gdy surowa bawełna zaczęła znowu zwyżkować. Pod koniec maja ceny kształtowały się następująco (w cent. am. za 1 kg): Nr. 16/1 32/75, Nr. 20/1 34, Nr. 24/1 36, Nr. 26/1 38, Nr. 32/1 43, Nr. 20/2 41, Nr. 24/2 43, Nr. 32/2 52. Zapasy przędzy w ostatniej dekadzie maja wynosiły 2 145 743 kg, t. j. nieco mniej aniżeli w końcu kwietnia.

W wielkim przemyśle wełnianym w ostatniej dekadzie maja pracowało ok. 13 tys. robotników, a więc mn. w. tyluż, ile w analogicznym okresie kwietnia. Liczba przepracowanych robotniko-dni wyniosła 166 484, t. j. o 20% mniej w porównaniu z kwietniem. Odsetek robotników, pracujących pełne 6 dni w tygodniu, był nieco niższy aniżeli w kwietniu.

Na rynku tkanin wełnianych panował zastój w związku z okresem międzysezonowym. Rozmiary obrotów handlu hurtowego i detalicznego uległy w maju wydatnej redukcji w po-

równaniu z kwietniem. Niekorzystnie kształtowała się również sytuacja na rynku towarów półwełnianych. Towary te znajdują odbiorców w znacznej mierze wśród ludności wiejskiej na Kresach jako najtańsze gatunki wyrobów ubraniowych. Sezon letni w tej branży wypadł niekorzystnie pomimo niezmięjszonych stosunkowo obrotów w handlu. Ujemnym czynnikiem był spadek cen i dlatego też pomimo niezmiennych rozmiarów ilościowych transakcji, ostateczny wynik był ujemny. Transakcje kredytowe zmalały do minimum, co ma swe źródło w niezbyt korzystnie kształtującej się wypłacalności klienteli z Małopolski.

Na rynku przędzy czesankowej, po dość silnym spadku w kwietniu, obroty wykazały w maju niewielki wzrost, spowodowany podjęciem już w niektórych branżach włókiennictwa przygotowaniami do sezonu zimowego. Sprzedaż w kraju przędzy czesankowej wyniosła 385 040 kg, t. j. o ok. 3 tys. kg więcej aniżeli w kwietniu. Notowania pod koniec miesiąca kształtowały się następująco (w zł za 1 kg): Nr. 40/2 A 12/85, Nr. 56/2 AJ 14/65, Nr. 20/1 DE 5/57, Nr. 22/2 tryk CD 8/34. Zapasy przędzy czesankowej po silnym wzroście w II połowie kwietnia wykazały w maju dalszy wzrost, dochodząc do blisko 2 miljo. kg. Podjęte pod koniec maja zakupy napotykały na poważne trudności spowodowane silną konkurencją pomiędzy poszczególnymi przedsiębiorcami. Warunki pokrycia kształtowały się indywidualnie, w większości wypadków obowiązywało 60-dniowe pokrycie wekslowe, względnie kredyt otwarty bez procentów.

W przemyśle dzianym sytuacja kształtowała się pod znakiem zwiększonego zapotrzebowania na artykuły sportowe. Ceny przędzy trykotażowej były następujące (w cent. am. za 1 kg): Nr. 20 z baw. am. 35/5, — z baw. eg. 39/5, Nr. 24 z baw. am. 37, — z baw. eg. 41/5, Nr. 32 z baw. am. 43/5, — z baw. eg. 49/5.

W przemyśle sztucznego jedwabiu uruchomienie i rozmiary produkcji pozostawało w dalszym ciągu na poziomie nieco wyższym, aniżeli w maju r. ub. Ceny przędzy szlucznopodobnej pomimo znacznego popytu nie uległy zmianom jak również i warunki pokrycia.

Przemysł jutowy notował w dalszym ciągu umiarkowany napływ zamówień, co zmuszało fabryki do redukcji produkcji. Również i zamówienia zagraniczne napływały w rozmiarach stosunkowo niewielkich.

W przemyśle średnim w maju pracowało ogółem 88 fabryk, zatrudniających 8 848 robotników, co w porównaniu z kwietniem oznacza stosunkowo dość znaczną redukcję w związku z okresem międzysezonowym.

W przemyśle bielskim napływ zamówień na przędzę czesankową był zadowalający. Przedziałnie okręgu bielskiego produkują już półfabrykat dla potrzeb sezonu zimowego, co umożliwia im utrzymanie stanu zatrudnienia na stosunkowo wysokim poziomie, przeważnie na 2 zmiany. Również i w przedsiębiorstwach zgrzebnych nastąpiła w maju poprawa zatrudnienia w związku z podjęciem produkcji na sezon zimowy. Transakcje sprzedażne natomiast, zwłaszcza w tkaninach wełnianych, na rynku bielskim kształtowały się w rozmiarach nieznacznych, obejmując w przeważającej mierze gładkie towary niesezonowe. Hurtownicy — wobec wahań cen surowca i przędzy — nabywali tylko niezbędne ilości gotowych tkanin dla uzupełnienia składów oraz te gatunki, które znajdowały natychmiast odbiorców. Na podkreślenie zasługuje spadek zapotrzebowania na towary wysokogatunkowe. Stosunkowo znaczne ożywienie panowało w handlu detalicznym, co pozwala przypuszczać, że zapasy towarów wełnianych na rynku bielskim, jakie pozostaną z tegorocznego sezonu letniego, będą stosunkowo niewielkie. Niekorzystnie kształtował się w dalszym ciągu eksport. Napływ zamówień zagranicznych na towary bielskie jest nadal niedostateczny. Odbiorcy zagraniczni niechętnie udzielają zleceń długoterminowych ze względu na reglamentację oraz restrykcje dewizowe w całym szeregu państw. Krótkoterminowe zamówienia eksportczy mogą wykonywać jedynie wówczas, o ile posiadają na składzie wykonane towary lub dysponują dostatecznym zapasem surowców i półfabrykatów. Eksport tkanin wełnianych z okręgu bielskiego wyraził się kwotą 2 306 kg wartości zł 62 069, co w porównaniu z kwietniem r. b. oznacza poważny spadek. Powoła tego eksportu kierowała się głównie do Jugosławii i Austrii. Na rynkach Bliskiego Wschodu, gdzie przemysł bielski podjął energiczną inicjatywę w kierunku ożywienia stosunków ze swymi dawnymi odbiorcami, włókiennictwo polskie napotyka na ostrą konkurencję przemysłu włoskiego i angielskiego.

W przemyśle białostockim podjęto przygotowania do sezonu zimowego, oczekując realizacji większych dostaw sukna dla Z. S. R. R. Dalsze zamówienia ze strony Sowietów uzależnione są od uregulowania stosunków handlowych polsko-sowieckich.

EKSPORT WŁÓKIENICTWA ŁÓDZKIEGO W MAJU

1934 R. — Na podstawie danych Delegatury Państwowego Instytutu Eksportowego w Łodzi wywóz wyrobów włókienniczych z okręgu łódzkiego w maju przedstawiał się następująco: wywieziono przędzy wełnianej niebarwionej 61 843 kg za zł 685 042, przędzy wełnianej barwionej 22 797 kg za zł 312 155, przędzy wełnianej z domieszka przędzy bawełnianej 43 kg za zł 220, tkanin wełnianych 6 529 kg za zł 83 106, tkanin półwełnianych 3 175 kg za zł 18 065, przędzy bawełnianej niebarwionej 8 845 kg za zł 32 385, przędzy bawełnianej barwionej 21 514 kg za zł 90 335, tkanin bawełnianych niebarwionych 602 kg za zł 4 024, tkanin bawełnianych barwionych 45 648 kg za zł 214 162, tkanin pluszowych i welwetów 2 347 kg za zł 26 493, tkanin półwełnianych 7 kg za zł 98, tkanin filcowych 4 172 kg za zł 49 091, materiałów dzianych z jedwabiu sztucznego 5 kg za zł 67, rekawiczek dzianych z jedwabiu sztucznego 37 kg za zł 512, pończoch dzianych z jedwabiu sztucznego 170 kg za zł 5 547, wyrobów dzianych bawełnianych 12 781 kg za zł 102 281, beretów dzianych wełnianych 3 892 kg za zł 69 051, bielizny 4 067 kg za zł 25 852, płaszczy i palt bawełnianych 4 467 kg za zł 32 640, płaszczy i palt wełnianych i półwełnianych 884 kg za zł 7 788, odzieży męskiej i dziecięcej 99 773 kg za zł 667 371, stożków wełnianych do kapeluszy 67 kg za zł 2 542. Ogółem eksport włókienniczy z okręgu łódzkiego w maju wyraził się kwotą 303 672 kg łącznej wartości zł 2 431 341. W porównaniu z wywozem kwietniowym oznacza to wzrost: wagowy o blisko 25 tys. kg, wartościowy — o blisko zł 720 tys. Wzrost eksportu przędzy wełnianej czesankowej barwionej i niebarwionej o przeszło zł 400 tys., tkanin wełnianych i półwełnianych o przeszło zł 70 tys. oraz odzieży i konfekcji o zł 247 tys. Na podkreślenie zasługuje stały wzrost eksportu beretów.

Eksport ten pod względem krajów przeznaczenia przedstawiał się następująco (w tys. zł): Afryka Poł. 26, Afryka Wschodnia 1, Anglia 635, Argentyna 20, Austria 22, Belgia 16, Brazylia 17, Bułgaria 6, Chiny 45, Danja 6, Estonia 7, Finlandja 3, Francja 2, Grecja 13, Holandia 214, Hiszpanja 2, Indie Brytyjskie 5, Irak 10, Irlandja 28, Jugostawja 46, Kanada 3, Kolumbia 10, Mandzuria 11, Maroko 27, Norwegja 6, Palestyna 56, Persja 53, Rumunja 277, Syryja 1, Szwajcaria 34, Szwecja 25, Unja Afryki Południowej 36, Włochy 1, Z. S. R. R. 77. Pozatem niewielkie ilości w postaci próbnych tranzakcyj zrealizowano na kilku mniejszych rynkach odbiorczych w granicach poniżej zł 1 tys. każda.

Jeśli chodzi o kraje przeznaczenia — to wzrost wywozu objął w pierwszym rzędzie Holandję i Anglię, które pochłaniają gros wywozu odzieży, wyrobów bawełnianych dzianych oraz beretów. Również uległ zwiększeniu eksport na rynek palestyński tkanin bawełnianych. Poprawa sytuacji odbiorczej na rynkach Dalekiego Wschodu dotyczy w głównej mierze tkanin wełnianych i półwełnianych. Wzrost eksportu objął wreszcie rynki Ameryki Południowej oraz Rumunję, która zwiększyła zakupy przędzy wełnianej i bawełnianej.

Na rynku Północnej Afryki korzystnie rozwijający się eksport konfekcji z Polski do Tunisu został dotknięty podwyżką stawki celnej z 15% do 60% ad valorem, co było następstwem rozciągnięcia na Tunis zarządzeń celnych, wydanych przez Francję. Ta podwyżka cła początkowo przyczyniła się do zahamowania dostaw ubrań i odzieży polskiej. Jak się jednak obecnie okazuje, szereg firm w Tunisie interesuje się nadal importem konfekcji polskiej, gdyż nawet przy podwyższonych stawkach celnych niektóre artykuły produkcji polskiej mogą konkurować z konfekcją innych krajów. Na rynku marokańskim eksport konfekcji polskiej uległ w r. b. dość znacznemu zwiększeniu i to pomimo zaostrożonej konkurencji ze strony producentów japońskich. Rozwijający się eksport rekawiczek zaczyna obejmować swym zasięgiem coraz większą liczbę krajów. Poza Ru-

munją i Holandją wymienić należy pozyskanie ostatnio zamówień na rekawiczki do Hiszpanji. Jakkolwiek zamówienia te posiadają narazie charakter próbny, to jednak istnieją poważne szanse zwiększenia tego wywozu. Najslabszą stosunkowo aktywność rozwija włókiennictwo łódzkie na rynku duńskim, gdzie wywóz rozwijał się pomyślnie do 1932 r. W ciągu r. ub. — po wprowadzeniu w Danji ściśle określonych kontyngentów — eksport włókienniczy nie potrafił zastosować się do nowych warunków. Fakt niewykorzystania niewielkich kontyngentów wywozowych na poszczególne artykuły mimo stwierdzonego na rynku duńskim popytu na polskie wyroby włókiennicze skłonił lzbę Przem. Handl. w Łodzi do przeprowadzenia szeregu badań. Akcja badawcza lzby ustalić ma, czy przeprowadzenie pewnych posunięć propagandowo-organizacyjnych umożliwi zwiększenie eksportu w ramach wszystkich przyznaných kontyngentów, w przeciwnym bowiem razie lzba będzie musiała ewentualnie zdecydować, czy nie należałoby zrezygnować z niektórych kontyngentów na rzecz zwiększenia wywozu innych artykułów włókienniczych, co byłoby jednak sprzeczne z dążnością do zachowania na poszczególnych rynkach odbiorczych jaknajszerszej nomenklatury eksportowej. Wreszcie podkreślić należy zwiększoną ostatnio ze strony Łodzi aktywność na rynku amerykańskim. Utworzenie szeregu ekspozytur oraz bardziej zwarte wystąpienie firm łódzkich na rynku amerykańskim łączy się z akcją, zapoczątkowaną ostatnio na rynku łódzkim przez przedstawicieli szeregu amerykańskich firm importowych w zakresie rozszerzenia polskiego eksportu włókienniczego.

M. K.

PRZEMYSŁ KONFEKCYJNY**PRZEMYSŁ KONFEKCYJNY W ŁODZI W MAJU**

1934 R. — W przemyśle konfekcyjnym początek maja przyniósł poważne ożywienie, które w II połowie miesiąca pod wpływem warunków atmosferycznych częściowo się załamało. Ujemnym czynnikiem na rynku wewnętrznym jest osłabiona siła nabywcza odbiorców oraz zaostrożona konkurencja. Ogólny przebieg sezonu na rynku łódzkim był niezbyt korzystny ze względu na szereg konfliktów pomiędzy konfeksjonierami a charłupnikami i czeladnikami, zatrudnionymi w tym przemyśle. Bilans sezonu w dziale stożków wełnianych oraz kapeluszy jest nieco lepszy aniżeli w sezonie zeszlorocznym. U uruchomienie fabryk kapeluszy nie przekracza 50%.

Przemysł pończosznicy przeprowadzał likwidację sezonu letniego, który kształtował się naogół niepomyślnie. Zmniejszone zapotrzebowanie klientów, zwłaszcza w zakresie wyrobów kotonowych, spowodowało nagromadzenie się dość dużych zapasów towarów. Podkreślić należy, że niekorzystna sytuacja została pogłębiona przez nieracjonalną politykę produkcyjną, wyrażającą się forsowaniem produkcji na 2, a nawet 3 zmiany przy ciągłych nadgodzinach pomimo zarysowującego się spadku zapotrzebowania. Warunki pokrycia w przemyśle pończosznicy uległy pogorszeniu; w większości wypadków obowiązywały krótkoterminowe weksle i otwarte rachunek dla firm solidniejszych. Poprawa sytuacji mogłaby nastąpić częściowo przez racjonalną organizację eksportu, ponieważ wywóz pończoch polskich na rynki światowe ma obecnie możliwości zbytu. Brak racjonalnej organizacji i inicjatywy zbiorowej uniemożliwi oczywiście realizację tych poczynań.

Fabryki obuwia gumowego, które zatrudnione były dla potrzeb sezonu letniego, notowały dalszy wzrost uruchomienia oraz rozmiarów produkcji. Eksport natomiast wykazał spadek w porównaniu z kwietniem r. b. oraz majem r. ub. zarówno ilościowo, jak i pod względem wartości.

ROLNICTWO

POD REDAKCJA MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

WARUNKI UDZIELANIA KREDYTU POD REJESTROWY ZASTAW ZBOŻA. — W związku z przyznaniem przez Bank Polski kredytu w wysokości zł 30 milin. pod rejestrowy zastaw zboża, Ministerstwo Skarbu ustaliło następujące warunki tego kredytu:

1) kredytobiorcy opłacają 4½% w stosunku rocznym oraz jednorazowo ½% sumy przyznanej pożyczki tytułem kosztów, związanych z uruchomieniem kredytu (pozostałe 2% jako bonifikata dla pożyczkobiorców zostanie wypłacona przez Ministerstwo Skarbu instytucjom, rozprowadzającym kredyt);

2) z udzielonego kredytu rejestrowego może być potrącona nieuregulowana należność kredytu zastawowego z roku ubiegłego oraz winna być potrącona II rata z 1933 r. oraz I rata z 1934 r. podatku gruntowego. Na pokrycie należności z tytułu podatku gruntowego instytucje rozprowadzające nie powinny zatrzymać jednak więcej niż 25% sumy przyznanego kredytu;

3) ubiegający się o kredyt winien przedstawić wykaz zaległości lub zaświadczenie urzędu skarbowego o zapłaceniu podatku gruntowego;

4) przy złożeniu przez ubiegającego się o kredyt zaświadcze-

nia urzędu skarbowego, że wyżej wymieniona należność z tytułu podatku gruntowego została rozłożona na raty, do sumy należności nie należy zaliczać tych rat, których termin jeszcze nie zapadł;

5) kredyt zastawowy winien być udzielany w wysokości

50% wartości zboża w snopie oraz 60% wartości zboża w ziarnie według cen giełdowych;

6) termin składania podań o pożyczki zostanie ustalony przez instytucje kredytowe w porozumieniu z organizacjami rolniczymi.

H A N D E L

TRAKTATY I KONWENCJE

ROKOWANIA Z WIELKĄ BRYTANIĄ. — W dniu 27 b. m. rozpoczynają się w Londynie rokowania handlowe pomiędzy Polską i Wielką Brytanią. W związku z powyższym wyjeżdża do Londynu Delegacja Polska w składzie następującym PP.: M. Sokołowski, Dyrektor Departamentu Handlowego Min. Przemysłu i Handlu, jako Przewodniczący Delegacji, Dr. Ad. Rose, Dyrektor Departamentu Ekonomicznego Min. Rolnictwa i Ref. Roln., jako Wiceprzewodniczący, W. Wańkowicz, Naczelnik Wydziału Polityki Handlowej i Traktatów Min. Przemysłu i Handlu, jako Wiceprzewodniczący, W. Podoski, Radca Min. Spraw Zagranicznych, Kierownik Referatu Anglo-Saskiego, P. Żółtowski, Radca Min. Rolnictwa, St. Konopski, Radca Min. Przemysłu i Handlu.

Niezależnie od tego wejdą w skład delegacji oficjalnej PP.: T. Geppert, Radca Handlowy Ambasady R. P. w Londynie, jako Sekretarz Generalny Delegacji, oraz nowomianowany Konsul Generalny R. P. w Londynie, Dr. K. Poznański.

Ponadto w okresie rokowań znajdować się będą w Londynie rzeczoznawcy z ramienia Rady Traktatowej Samorządów i Organizacji Gospodarczych w Polsce w osobach PP.: Posła P. Minkowskiego, Posła M. Rudzińskiego, Prezesa W. Przedpełskiego, Prof. E. Trepki, b. Ministra M. Szydłowskiego oraz Dr. Marchwińskiego, jako sekretarza delegacji rzeczoznawców.

Jeśli chodzi o zakres rokowań, to polegać one będą na uzupełnieniu obecnego stosunku polityczno-traktatowego, łączącego nas z Wielką Brytanią, nowym układem, koniecznym z uwagi na zmianę zarówno angielskiej polityki handlowej w ciągu lat ostatnich, jak i naszej taryfy celnej. Mianowicie z uwagi na całkowicie liberalny kierunek angielskiej polityki handlowej przed 1931 r. łączący nas z Anglią traktat handlowy i nawigacyjny z dn. 26/XI 1923 r. opiera się na zwykłej klauzuli największego uprzywilejowania i nie zawiera żadnych zniżek celnych ani dodatkowych postanowień kontyngentowych po jednej i po drugiej stronie. Obecnie w związku z nową taryfą celną w Anglii i zmianą naszej taryfy celnej zostanie on odpowiednio uzupełniony.

Obecne rokowania zostały ze strony angielskiej przygotowane bardzo gruntownie przez dwukrotny przyjazd rzeczoznawców do Polski celem zaznajomienia się z naszym rynkiem. Jak wiadomo, przed kilku miesiącami bawili u nas delegaci Rady Doradczej przy Departamencie Handlu Zamorskiego PP.: Mullins i Lyon, poczem nastąpił przyjazd szeregu osobistości z angielskich sfer przemysłowych pod przewodnictwem Sir Artura Ransdena. Wyniki konferencji, przeprowadzanych przez te osobistości w Warszawie, w znacznej mierze ułatwią obecnie tok rokowań.

HANDEL ZAGRANICZNY

PODWYŻKA CŁA NA GĘSI W NIEMCZECH. — Rozporządzeniem Ministra Skarbu Rzeszy z dn. 12/VI r. b. podwyższone zostało cło na gęsi żywe (poz. 107 niemieckiej taryfy celnej) z dotychczasowego RM 2'10 od sztuki i RM 36 od 1 kwintala na RM 6 od sztuki i RM 100 od kwintala. Podwyżka cła wchodzi w życie z dniem 1/VII r. b.

Niemcy są, jak wiadomo, głównym i jednocześnie prawie wyłącznym importem gęsi żywych z Polski, odbierającym ok. 95% całego naszego eksportu tego artykułu. Z drugiej strony Polska jest głównym dostawcą gęsi żywych do Niemiec, pokrywającym $\frac{3}{4}$ importu ogólnego niemieckiego. Według statystyki niemieckiej na ogólny import w 1932 r. w wysokości RM 5'3 miljn. — import z Polski wyniósł RM 3'7 miljn., w 1933 r. na ogólny import gęsi do Niemiec w wys. RM 4 miljn. — import z Polski wyniósł RM 2'9 miljn.

Cło na gęsi w Niemczech wynosiło do początku 1933 r. RM 0'70 od 1 sztuki i RM 24 od 1 kwintala. W marcu 1933 r. podwyższone zostało do RM 2'10 od 1 sztuki i RM 36 od 1 kwintala; przy tem cło eksport nasz do Niemiec był jeszcze możliwy, iakkolwiek znacznie mniej rentowny od eksportu w poprzednich latach. Nowe cło (ok. z 12 od 1 gęsi) jest oczywiście prohibicyjne — tak, że od dn. 1/VII (początek największego sezonu eksportowego) należy się liczyć z zupełnym przerwaniem eksportu gęsi do Niemiec i jednoczesnym ubytkiem ok. z 6 miljn. rocznie w całkowitym naszym eksporcie do Niemiec.

OBOWIĄZEK UBEZPIECZANIA TRANSPORTÓW EKSPORTOWYCH W ZAKŁADACH KRAJOWYCH. — Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń podał za pośrednictwem Państwowego Urzędu Eksportowego, iż począwszy od dn. 1/IX r. b. przestrzegany będzie rygorystycznie obowiązek ubezpieczenia transportów eksportowych w polskich zakładach ubezpieczeniowych, lub w zakładach zagranicznych, posiadających zezwolenie na działalność w Polsce. Obowiązek ten wynika z postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 26/I 1928 r. o kontroli ubezpieczeń („Dz. Ust. R. P.” Nr. 9/1928, poz. 64, art. 100 i 101), przewidujących kary w wysokości do 6 miesięcy aresztu i do z 10 tys. grzywny za prowadzenie działalności ubezpieczeniowej bez zezwolenia władzy nadzorczej, lub za pośredniczenie na rzecz niekoncesjonowanego zagranicznego przedsiębiorstwa ubezpieczeniowego; pozatem ustawa o opłatach stemplowych przewiduje sankcję skarbową w wysokości 2% sumy ubezpieczeniowej, jeżeli umowa ubezpieczeniowa była zawarta z zakładem, nieposiadającym zezwolenia na działalność w Polsce.

Zarządzenie powyższe dotyczyć będzie w praktyce głównie eksportu hodowlanego, który ubezpieczał dotąd swe transporty morskie w towarzystwach zagranicznych. Straty w związku z tem gospodarstwa narodowego oceniane są na sumy poważne, idące w setki tysięcy złotych rocznie. Tem niemniej istniejące rygory prwne nie były przestrzegane, zważywszy na różnorodne powiązania handlowe eksportu, oraz na niedostateczne wyrobienie zakładów polskich w interesach tego rodzaju. Skrupulatne badania, prowadzone w tym względzie od szeregu już miesięcy, doprowadziły do wniosku, że obecnie krajowe zakłady ubezpieczeniowe odpowiadają wymaganiom w pełnej mierze, a również od strony potrzeb handlu eksportowego nie istnieją przeszkody dla przestrzegania w praktyce postanowień ustawowych.

Należy przewidywać, że ubezpieczenia transportów eksportowych nadal będą lokowane w odpowiedniej mierze w zakładach zagranicznych, a to w drodze reasekuracji. Tem samem zjawia się poważne pole pracy dla firm polskich, zajmujących się maklerstwem ubezpieczeniowym.

Cytowane rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o kontroli ubezpieczeń przewiduje w art. 129 p. 2, iż w wypadkach, gdy ubezpieczenie poszczególnych transportów zagranicą będzie konieczne z uzasadnionych przyczyn, będą udzielane na to pozwolenia. Dla ułatwienia procedury, związanej z uzyskiwaniem tych pozwoleń, Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń posiada w Gdyni odpowiednio upełnomocnionego komisarza, przyczem możliwe jest, w razie potrzeby, wyznaczenie takich komisarzy również w innych miejscowościach. Gwarantuje to, iż zarządzenie Urzędu Kontroli Ubezpieczeń będzie mogło być stosowane elastycznie — tak, iż nie przyczyni ono żadnych realnych trudności eksportowi.

Pomijając poważne sumy, jakie będą mogły być w związku z powyższem zatrzymane w kraju, mieć należy na uwadze, iż przejście przez zakłady polskie ubezpieczeń transportów eksportowych, a conajmniej przejście gestji ubezpieczeniowej w tym względzie, stanowi poważne wzmocnienie krajowego aparatu handlowego, współpracującego z eksportem zamorskim.

KRAJOWE RYNKI TOWAROWE¹⁾

ZBOŻA I PRZETWORY

RUCH CEN ZBÓŻ w okresie 1 ÷ 15/VI r. b. kształtował się następująco (w zł za 100 kg):

	1 ÷ 8/VI	9 ÷ 15/VI	Wzrost
Pszennica			
Warszawa	20.26	21.75	7.3
Poznań	18.09	18.72	3.4
Lwów	17.96	18.81	4.7
Przeciętna	18.77	19.76	5.2
Żyto			
Warszawa	14.25	14.75	3.5
Poznań	14.55	15.46	6.2
Lwów	13.63	14.62½	7.2
Przeciętna	14.14	14.94	5.6
Owies			
Warszawa	14.45½	15.93½	10.2
Poznań	13.81	14.87½	7.6
Lwów	13.22	14.75	11.5
Przeciętna	13.83	15.19	9.9
Jęczmień browarowy			
Warszawa	—	—	—
Poznań	—	19.00	—
Lwów	—	—	—
Przeciętna	—	—	—
Jęczmień zwykły			
Warszawa	14.75	16.31	10.5
Poznań	15.44	16.33	5.7
Lwów	13.31	14.31	7.5
Przeciętna	14.51	15.65	7.9

— Okres sprawozdawczy (od 11 do 16 czerwca) na rynku zbóż chlebowych i przetworów minął przy tendencji cen utrzymywanej z drobnymi zaledwie odchyleniami. Na giełdzie warszawskiej silniej zwyżkował jedynie jęczmień przemiatowy 632 g/l o zł 2 na 100 kg oraz owies (jednolity 468 g/l i zbierany 438 g/l) o zł 2.25 na 100 kg. Wszystkie gatunki mąki pszennej i żytniej, jak również otrąb pszennych i żytnich notowane były po kursie ostatniego dnia okresu, poprzedzającego sprawozdawczy. Zniżkowała natomiast pszenica jednolita 748 g/l i zbierana 737 g/l o zł 0.50 na 100 kg. Na giełdzie poznańskiej jęczmień zwyżkował o zł 1.50 na 100 kg, owies o zł 1, otręby pszenne i żytnie o zł 0.25. Zniżkowały: pszenica o zł 0.50 i żyto o zł 0.25. Mąka pszenna i żytnia nie zmieniła notowań dla żadnego gatunku.

Ogólny obrót na giełdzie warszawskiej w tygodniu sprawozdawczym wyniósł 5 248 t, w tem 1 669 t żyta (dla okresu ubiegłego odpowiednio liczby wynosiły: 8 060 i 1 961).

Warszawa. — Ceny hurtowe według cedydy urzędowej (ostatnie notowania w tygodniu) — w zł za 100 kg parytet wagon Warszawa ładunek wagon (w nawiasach podane są notowania końcowe z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy, o ile różnią się od obecnych): pszenica jara czerwona szklista 775 g/l bez obrotów, — jednolita 748 g/l 21.50 ÷ 22.00 (22.00 ÷ 22.50), — zbiera-

rana 737 g/l 21.00 ÷ 21.50 (21.50 ÷ 22.00), żyto jednolite 700 g/l 14.50 ÷ 15.00, jęczmień browarowy 684 g/l bez notowań, — przemiatowy 632 g/l 17.00 ÷ 18.00 (15.00 ÷ 15.50), owies jednolity 468 g/l 17.00 ÷ 17.50 (14.75 ÷ 15.00), — zbierany 438 g/l 16.50 ÷ 17.00 (14.25 ÷ 14.75), mąka pszenna I gat. „luksusowa” 45% 35.00 ÷ 39.00, — I gat. 65% 31.00 ÷ 35.00 — II gat. 20% po luksusowej 26.00 ÷ 31.00, — III gat. „poślednia” 18.00 ÷ 23.00, mąka żytnia I gat. 0 ÷ 55% 24.00 ÷ 25.00, — I gat. 0 ÷ 65% 23.00 ÷ 24.00, — II gat. 19.00 ÷ 20.00, — „razowa” 19.00 ÷ 20.00, — „poślednia” bez notowań, otręby pszenne szale z przemiatu standartowego 11.00 ÷ 11.50, — średnie z przemiatu standartowego 10.50 ÷ 11.00, otręby żytnie z przemiatu standartowego 9.25 ÷ 9.75.

Poznań. — Ceny hurtowe według cedydy urzędowej (ostatnie notowania w tygodniu) — w zł za 100 kg parytet Poznań dostawa bieżąca (w nawiasach podane są notowania końcowe z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy, o ile różnią się od obecnych): pszenica 19.00 ÷ 19.25 (19.25 ÷ 19.50), żyto 15.25 ÷ 15.50 (15.50 ÷ 15.75), jęczmień 695 ÷ 705 g/l 17.50 ÷ 18.00 (16.00 ÷ 16.50), — 675 ÷ 685 g/l 16.50 ÷ 17.00 (15.50 ÷ 16.00), — browarowy 18.50 ÷ 19.50 (bez notowań), owies 15.25 ÷ 15.75 (14.25 ÷ 14.75), — do siewu bez notowań, mąka wraz z workiem: pszena I gat. A 20% 33.25 ÷ 34.25, — I gat. B 45% 31.25 ÷ 32.75, — I gat. C 60% 29.50 ÷ 31.00, — I gat. D 65% 28.00 ÷ 29.25, — II gat. 45 ÷ 65% 23.25 ÷ 25.25, — III gat. „poślednia” A 65 ÷ 70% 18.00 ÷ 19.75, — III gat. „poślednia” B ponad 70% 15.00 ÷ 16.75, żytnia I gat. 0 ÷ 55% 24.00 ÷ 25.00, — I gat. 0 ÷ 65% 22.50 ÷ 23.50, — II gat. 55 ÷ 70% 18.00 ÷ 19.00, — „poślednia” ponad 70% 14.00 ÷ 15.50, — razowa 0 ÷ 95% 19.00 ÷ 20.00, otręby pszenne z przemiatu standartowego 11.00 ÷ 11.25 (10.75 ÷ 11.00), — grube z przemiatu standartowego 11.50 ÷ 12.00 (11.25 ÷ 11.75), otręby żytnie z przemiatu standartowego 10.25 ÷ 10.75.

WARZYWA

Warszawa. — Ceny według cedydy targu warzywnego — w zł za 100 kg (w nawiasach podane są notowania końcowe z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy, o ile różnią się od obecnych): brukiew bez notowań, buraki bez notowań (3.00 ÷ 4.00), cebula I gat. 40.00 ÷ 46.00 (46.00 ÷ 52.00), — II gat. 20.00 ÷ 30.00 (25.00 ÷ 35.00), chrzan I gat. 70.00 ÷ 100.00 (75 ÷ 100), — II gat. 40.00 ÷ 50.00 (bez notowań), groch strączkowy 50.00 ÷ 60.00 (70.00 ÷ 80.00), kapusta biała bez notowań, — brukselska bez notowań, — kwaszona bez notowań, marchew 3.00 ÷ 4.00 (3.50 ÷ 4.50), pietruszka jesienna 15.00 ÷ 20.00 (12.00 ÷ 20.00), rabarbar 15.00 ÷ 22.00 (12.00 ÷ 22.00), salceja I gat. bez notowań, — II gat. bez notowań, selery bez notowań, szczaw I gat. 15.00 ÷ 25.00 (25.00 ÷ 35.00), — II gat. bez notowań, szparagi 100.00 ÷ 125.00 (150.00 ÷ 180.00), — II gat. 50.00 ÷ 75.00 (90.00 ÷ 120.00), szpinak 15.00 ÷ 25.00 (20.00 ÷ 30.00), — młody bez notowań, ziemniaki stare 3.50 ÷ 4.50 (3.75 ÷ 4.50), — młode 12.00 ÷ 14.00 (10.00 ÷ 14.00), bulwy bez notowań; za 1 kg: cykorja I gat. bez notowań, — II gat. bez notowań, fasola zielona strączkowa 2.00 ÷ 3.00, pieczarki bez notowań, pomidory I gat. 2.75 ÷ 3.25, — II gat. 1.50 ÷ 2.00, ziemniaki młode bez notowań; za 100 pęczków lub 100 sztuk: botwina 7.00 ÷ 12.00, cebula młoda 7.00 ÷ 12.00 (7.00 ÷ 10.00), kalafior inspektowy I gat. 25.00 ÷ 35.00 (30.00 ÷ 40.00), — II gat. 15.00 ÷ 20.00 (17.00 ÷ 25.00), — III gat. 7.00 ÷ 11.00 (10.00 ÷ 15.00), kalarepa 15.00 ÷ 20.00 (20.00 ÷ 35.00), kapusta biała 20.00 ÷ 25.00 (25.00 ÷ 40.00), — czerwona bez notowań, — włoska 16.00 ÷ 20.00 (30.00 ÷ 40.00), koperek 7.00 ÷ 10.00, ogórki I gat. 40.00 ÷ 50.00 (40.00 ÷ 55.00), — II gat. 25.00 ÷ 35.00, rzodkiew biała 10.00 ÷ 15.00 (10.00 ÷ 16.00), rzodkiewka (za 1 kosz) 1.50 ÷ 2.50 (2.00 ÷ 3.00), pietruszka 8.00 ÷ 12.00 (10.00 ÷ 15.00), majeranek bez notowań, marchew inspektowa bez notowań, — gruntowa 10.00 ÷ 15.00, pory 15.00 ÷ 20.00 (10.00 ÷ 15.00), sałata gruntowa 2.50 ÷ 3.50 (2.00 ÷ 2.50), — inspektowa bez notowań, selery 15.00 ÷ 25.00 (15.00 ÷ 20.00) szczypiorek 7.00 ÷ 10.00.

METALE I WYROBY METALOWE

Warszawa. — Ceny orientacyjne — w zł za 1 kg: cyna Banka w blokach 7.00, ołów hutniczy 0.67, cynk hutniczy 0.80, antymon 1.10, aluminium hutnicze 3.50, blacha miedziana 2.75 ÷ 3.40, blacha mosiężna 2.50 ÷ 3.50, blacha cynkowa 0.88 ÷ 0.90, nikiel w kostkach 9.00.

RYNEK AKCYJNY

za okres od 11 do 16 czerwca 1934 r.

Rynek akcyjny w okresie sprawozdawczym wykazywał już pewną ospałość, charakteryzującą zbliżanie się okresu wakacyjnego na giełdzie. Obroty były nieliczne, pod koniec okresu koncentrując się niemal wyłącznie na akcjach Banku Polskiego,

¹⁾ Na podstawie danych Min. Przemysłu i Handlu oraz Min. Rolnictwa i Ref. Roln., sprawozdań organizacji gospodarczych, własnych korespondentów, depesz P. A. T. i t. d.

które w rezultacie zamknęły okres sprawozdawczy zyskiem zł 1'00. Zniżkowały natomiast akcje: Warszawskiego Towarzystwa Fabryk Cukru ($-\text{zł}$ 0'50), Lilpopa ($-\text{zł}$ 0'20) i Starachowic ($-\text{zł}$ 0'45). Częstocice utrzymały swój kurs notowań z poprzednich okresów. Jeżeli chodzi o transakcje drobne, sporadyczne — to zarówno akcjami powyżej wymienionymi, jak i innymi — nie obracano, w wielu wypadkach spowodu zbyt dużej różnicy cen kupna i sprzedaży.

Na giełdzie poznańskiej zawierano duże transakcje Bankiem Cukrownictwa i Bankiem Polskim po kursach utrzymanych. Na giełdzie krakowskiej — Bank Polski zniżkował nieco silniej, bo o zł 2'25. Nieliczne transakcje na giełdzie lwowskiej zawierane były Chodorowem.

GIEŁDA WARSZAWSKA

	Wartość nominalna	Kurs najwyższy	Kurs najniższy	Ostatni kurs w tygodniu
Bank Polski	zł 100	86'25	84'75	85'50-86'00 -85'50
Częstocice	zł 100	21'00	21'00	21'00

Warsz. T-wo Fabr.				
Cukru	zł 100	20'25	19'50	20'00
Lilpop	zł 25	10'25	10'00	10'10-10'05
Starachowice	zł 50	10'10	10'00	10'00

GIEŁDA KRAKOWSKA

Akcje — w zł (w nawiasach notowania z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy): Bank Polski 84'75 (87'25).

GIEŁDA LWOWSKA

Akcje — w zł : Chodorów 98'50.

GIEŁDA POZNAŃSKA

Akcje — w zł (maksimum i minimum; w nawiasach podane są notowania z okresu, poprzedzającego sprawozdawczy): Bank Polski 86'00 — 85'00 (86'00 — 84'25), Bank Cukrownictwa 60'00

KOMUNIKACJA I TRANSPORT

POD REDAKCJA MINISTERSTWA KOMUNIKACJI

WYMIANA TOWARÓW NA DRODZE WODNEJ POMIĘDZY POLSKĄ A NIEMCAMI. — Dwumiesięcznik „*Zeitschrift für Binnenschifffahrt*” w Nr. 1/2 z r. b. podaje szereg liczb, ilustrujących ruch żeglówkowy na Warcie i Noteci w obrocie międzynarodowym w 1933 r.

Wartą przeszło z Niemiec do Polski 28 parowców i 203 statków pod banderą niemiecką, 1 parowiec i 60 statków pod banderą polską oraz 1 parowiec i 7 statków pod banderą gdańską, razem 300 jednostek, w tem 6 załadowanych i 294 próżnych. Przewieziono niemi 562 t starego papieru oraz 33 t włosa roślinnego, razem 595 t wobec 2887 t, przewiezionych w 1932 r., co odpowiada zmniejszeniu przewozów o 79'4%.

Z Polski do Niemiec przeszło w 1933 r.: 26 parowców i 229 statków pod banderą niemiecką, 2 parowce i 73 statki pod banderą polską oraz 1 parowiec i 8 statków pod banderą gdańską, razem 339 jednostek przewozowych, w tem 310 załadowanych i 29 próżnych. Przewieziono niemi: 1200 t węgla kamiennego, 511 t drzewa opałowego, 1598 t papierówki, 45 716 t żyta, 9 567 t jęczmienia i 2 971 t owsa, razem 61 563 t wobec 106 984 t w 1932 r., co stanowi 42'5% zmniejszenia przewozów.

Notecią przeszło z Niemiec do Polski: 21 jednostek przewozowych pod banderą niemiecką, 30 jednostek pod banderą polską i 5 jednostek pod banderą gdańską, razem 56 statków, w tem 26 załadowanych, a 30 próżnych. Przewieziono niemi 3 872 t starego papieru wobec 3 834 t w 1932 r.

Z Polski do Niemiec przeszło Notecią: 18 jednostek przewozowych niemieckich, 30 polskich i 6 gdańskich, razem 54 jednostek przewozowych, wszystkie ładowne. Przewieziono niemi: 6 402 t żyta, 354 t grochu, 2 614 t tarcicy, 1 293 t desek, 109 t jęczmienia, razem 10 772 t wobec 8 547 t w 1932 r., co stanowi wzrost przewozów o 26'3%. Ponadto na tratwach przewieziono 5 349 t.

W tranzycie przeszło Notecią z Niemiec do Prus Wschodnich: 18 statków niemieckich i 13 statków gdańskich, razem 31 statków, w tej liczbie załadowanych 30, próżnych — 1. Przewieziono niemi: 1 066 t kaffi, 145 t cegiel, 906 t wapna, 857 t soli, 357 t blachy, 203 t cukru, 90 t tektury dachowej, 238 t masy kamienniej, 36 t części maszynowych, 282 t saletry, 25 t szyn i 533 t innych towarów, razem 4 736 t wobec 4 866 t, przewiezionych w 1932 r., co daje spadek przewozów o 2'67%.

W tranzycie z Prus Wschodnich do Niemiec przeszło: 22 statki niemieckie i 14 gdańskich, razem 36 statków, wszystkie ładowne. Przewieziono niemi: 5 552 t cellulozy, 578 t desek, 463 t papieru do opakowania i 260 t tarcicy, razem 6 843 t wobec 7 757 t w 1932 r., co daje spadek przewozów o 11'65%.

J.

OPIEKA LEKARSKA DLA PRACOWNIKÓW P. K. P. — W rozwinięciu rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 1/I 1934 r. o uposażeniu pracowników P. K. P. — Minister Komunikacji wydał rozporządzenie o zakresie opieki lekarskiej i środków leczniczych dla pracowników P. K. P., ich rodzin oraz emerytów.

Opieka lekarska przysługuje pracownikom etatowym, stałym i praktykantom oraz członkom ich rodzin (żona, mąż, niezdolny do pracy, i dzieci ślubne lub uprawnione), a ponadto emerytowanym pracownikom P. K. P. (osobście, bez rodzin). Opieka lekarska obejmuje: 1) bezpłatną poradę i pomoc lekarską, 2) pomoc dentystyczną, 3) bezpłatne badanie dajagnostyczne, 4) dostarczanie lekarstw i środków opatrunkowych za opłatą 25% taksy urzędowej, 5) dostarczanie pomocniczych środków leczniczych i środków przeciw zniekształceniu i kalectwu za opłatą 25% ich ceny, 6) leczenie szpitalne za 15% opłaty dziennej, 7) zabiegi fizykalno-terapeutyczne, 8) zasilek w razie porodu w domu i 9) zapomogi w razie potrzeby leczenia klimatycznego.

Pomocy lekarskiej udzielają wyznaczeni przez P. K. P. lekarze kolejowi (lekarze rejonowi, lekarze specjaliści, lekarze szpitali i sanatoriów kolejowych), lekarze dentyści oraz pomocniczy personel lekarski. Leczenie szpitalne pracowników etatowych, stałych i emerytów może trwać najdłużej 6 miesięcy, praktykantów zaś i członków rodzin — najdłużej 3 miesiące. W wypadkach wyjątkowych Naczelnik Służby Sanitarnej może przedłużyć okres leczenia pracownika do 12 miesięcy, pracownika stałego — do 9 miesięcy, członka rodziny — do 6 miesięcy. Dla leczenia pracowników (członków rodziny, emerytów), dotkniętych gruźlicą lub inną chorobą płuc, dyrekcja okręgowa kolei może — w miarę posiadanych kredytów — wydawać zapomogi na leczenie klimatyczne. Wysokość zapomogi nie może przekraczać kwoty, przypadającej z pomnożenia 85% opłaty dziennej szpitala przez liczbę dni, na jaką zapomogę przyznano.

Pracownicy, którzy ulegli wypadkowi spowodu lub w czasie pełnienia służby, nie ponoszą żadnych przewidzianych wyżej opłat, związanych z leczeniem następstw tego wypadku, a prawo do opieki lekarskiej oraz innych świadczeń zachowują aż do ukończenia leczenia lub też do chwili orzeczenia przez komisję lekarską utraty zdolności do pracy na stałe.

Na mocy drugiego rozporządzenia Ministra Komunikacji funkcjonariusze państwowi, zatrudnieni w zarządzie centralnym Ministerstwa Komunikacji i w Głównej Inspekcji Komunikacji, jak również emerytowani funkcjonariusze tych instytucyj otrzymują pomoc lekarską z przedsiębiorstwa P. K. P. w zakresie, przewidzianym dla pracowników przedsiębiorstwa.

ŻEGLUGA I SPRAWY MORSKIE

RYNEK FRACHTOWY. — Na rynku La Platy, pomimo znacznego zmniejszenia się frachtowań, spowodowanego przez Rząd Argentyński, który oczekuje od Komisji London Wheat Agreement zatwierdzenia dodatkowego kontyngentu wywozowego, stawki miały tendencję mocną. Zafrachtowano w tygodniu sprawnym ogółem pod zboże 19 statków o łącznym tonnażu 137 600 t, przyczem z portów górnego biegu rzeki płacano za większe statki sh 17/- do Antwerpii lub Rotterdamu, a sh 16/6 do rejonu Antwerpja/Hamburg na czerwiec. Stawki natomiast na lipiec i lipiec/sierpień wahały się ok. sh 14/6 ÷ 15/- do portów Anglii i Kontynentu.

Rynki północno-amerykański i kanadyjski były bezczynne przy stawkach nominalnych, które pozostały bez zmian.

Wobec nadmiaru podaży wolnego tonnażu na rynkach Dalekiego Wschodu i australijskich notowano niższe stawek frachtowych. Zakontraktowano m. in. większy statek z zachodnich portów Australji po niższej stawce sh 23/6 przy załadunku w lipcu do portów morza Śródziemnego, Anglii i Kontynentu. Natomiast większe zainteresowanie notowano w eksporcie ku-

kurydzy z portów Południowej Afryki po stawkach częściowo zatajonych lub po stawce sh 14/- do Antwerpii lub Rotterdamu z Capetown, sh 15/- do Anglii i Kontyngentu z portu Durban, a sh 16/- z Beira na sierpień i wrzesień.

Na rynku dunajskim panował zastój. Również w południowych portach czarnomorskich Z. S. R. R. ruch był bardzo ograniczony. Stawka w wywiezie zboża wynosiła sh 13/4½ na lipiec do portów Dalny/Szanghaj przy opcji na Władywostok 6 d więcej.

Na rynkach Gdynia/Gdańsk wywóz węgla był naogół słaby, jedynie do portów francuskich zapotrzebowanie było duże i stawki miały tendencję mocną; zafrachtowano m. in. 1500 t do Caen, 1150 t do Le Havre po 29/50 fr., 2800 t do Rouen, 3600 t do Dieppe, 1270 t do St. Nazaire i Nantes, 2000 t do Bordeaux, 2100 do Bordeaux. W eksporcie zboża szły głównie ładunki pszenicy do Anglii, m. in. 500 t do Kings Linn po sh 11/-, 500 t do Felixstove Dock po tejże stawce, 400 t do Truro po sh 10/6, 800 t pszenicy i 200 t mąki do Preston po sh 11/-. Do niemieckich portów morza Północnego zakontraktowano ostatnio 4000 t pszenicy. Utrzymało się zapotrzebowanie pod ładunki drewna przy mocnej tendencji stawek.

PRAWO I SĄD W ŻYCIU GOSPODARCZYM

PRAWO POLSKIE W STOSUNKU DO ZAGRANICZNYCH SPÓŁEK.

— Z ogłoszeniem w numerze 31 „Dz. Ust. R. P.” z r. b. (poz. 281) rozporządzenia Rady Ministrów „o warunkach dopuszczenia zagranicznych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością do działalności na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej” nastąpiło ujednostajnienie prawa polskiego w stosunku do osiedlania się na obszarze Polski zagranicznych spółek prawa handlowego.

Ze stanowiska zarówno wewnętrznego prawa polskiego, jak i prawa międzynarodowego oraz traktatów handlowych, wiążących Polskę z innymi państwami, spółki prawa handlowego dzielą się na 2 kategorie: 1) spółki, będące samodzielnymi osobami prawnymi, t. j. takie, których majątek jest do tego stopnia wyodrębniony od majątku spółników, że ci ostatni nie odpowiadają za ich zobowiązania, i 2) spółki niewyodrębnione majątkowo w tym kierunku jak pierwsze, t. j. takie spółki, za których zobowiązania spółnicy odpowiadają całym swym majątkiem prywatnym. Do pierwszych należą według naszego prawa spółki akcyjne i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, do drugich — spółki firmowe i komandytowe.

Wprawdzie francuska teoria uważa wszystkie spółki za osoby prawne, ale praktyka zawieranych przez Francję traktatów handlowych idzie w innym kierunku, t. j. skutki praktyczne postanowień tych traktatów potwierdzają słuszność tego poglądu, który uważa za osoby prawne jedynie spółki o majątku całkowicie samoistnym. Bowiem przy osiedlaniu się tak samo francuskich jak i wszelkich innych spółek w Polsce, jak również polskich i wszelkich innych we Francji, czy też w innych państwach obcych praktyka dzieli spółki na 2 typy: 1) spółki, które mogą się osiedlać filjalnie, 2) spółki, które nie mogą się osiedlać filjalnie w państwach obcych bez osiedlania się ich spółników.

Do pierwszego z tych typów należą spółki, mające zupełną samoistność majątkową. Te nie potrzebują organizować się prawniczo w państwie, gdzie chcą się osiedlić. Przeciwnie przesłanką, że w jednym państwie istnieją one już w postaci osób prawnych, jest wystarczająca do tego, by w drugim państwie osiedlały się one zupełnie niezależnie od przesiedlenia swych spółników. Nie potrzebują one organizować się w nowym państwie według jego przepisów o osobach prawnych prawa handlowego, lecz robią jedynie kroki, potrzebne do tego, by w zgodzie z prawem tego ostatniego państwa założyć w niem zakład

filjalny. Do kategorii tych spółek należą spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i spółki akcyjne.

Wręcz przeciwnie rzecz się ma z zagranicznymi spółkami prawa handlowego, nie będącymi osobami prawnymi. Te, mianowicie, nie mogą się filjalnie osiedlać bez osiedlenia się w danym kraju ich spółników. Więcej nawet, ich spółnicy, po uzyskaniu zgody odnośnych czynników polskich na osiedlenie się według przepisów o osiedlaniu się osób fizycznych, nie zakładają w Polsce filii zagranicznej spółki, lecz mogą osiągnąć swój cel jedynie przez założenie według przepisów polskiego prawa spółki komandytowej lub firmowej, która jest zupełnie samoistnym, a nie filjalnym podmiotem prawa. Inaczej mówiąc, nie chodzi tu o osiedlenie się filii obcej spółki, lecz prawo polskie, analogicznie do prawa innych państw, rozporządza w danym wypadku tylko jedną możliwością, t. j. założeniem przez cudzoziemców polskiej spółki, wyłącznie opartej o przepisy prawa polskiego handlowego. W tym wypadku, rzecz prosta, żadne koncesje na założenie takiej spółki, ani według nowego Kodeksu Handlowego, ani według przepisów zaborczych, nie są potrzebne, gdyż poprzedza je możliwość odmowy zgody na osiedlenie się danego cudzoziemca ze strony polskiej władzy administracyjnej. I niema tu żadnej różnicy pomiędzy cudzoziemcem, który pragnie prowadzić w Polsce handel jednoosobowo, a takim, który chce uprawiać go, zrzeszając się w spółkę, niemającą charakteru osoby prawnej. Bowiem i tu i tam musi być ze strony władzy administracyjnej udzielona zgoda na osiedlenie się danych osób fizycznych. Dopiero następnie może być związane przedsiębiorstwo zarobkowe w Polsce i nastąpić wpis do rejestru handlowego.

Oczywiście, o ile dana spółka chce uprawiać taki przemysł, który wymaga specjalnej koncesji, w myśl prawa przemysłowego np. lub przepisów elektryfikacyjnych, to powołana władza może nadać jej taką koncesję, ale ta koncesja nie ma tego charakteru prawnego, jak koncesja na osiedlenie się osoby prawnej. Ta ostatnia, mianowicie, jest *conditio sine qua non* powstania podmiotu prawa. Ma ona charakter wstępny. Koncesja przemysłowa lub elektryczna nadaje się podmiotowi prawnemu już istniejącemu; i to zarówno osobie fizycznej jak i prawnej, jak wreszcie spółce, będącej osobą prawną, jak nie będącej nią. O taką koncesję cudzoziemiec lub spółka cudzoziemców, nie będąca osobą prawną, rzecz prosta, muszą się ubiegać, o ile chcą koncesjonowany przemysł wykonywać i mogą oczy-

wicie takiej koncesji nie otrzymać (podobnie zresztą do krajowców lub spółek, złożonych z krajowców), gdyż przy koncesjach przemysłowych władza działa zawsze według swobodnego uznania.

Prawny stan rzeczy ze spółkami, niebędącymi osobami prawnymi, jest jasny, prosty i nie wymaga żadnych zmian. Są one traktowane zupełnie tak samo jak wogóle cudzoziemskie osoby fizyczne, i ich działalność jest ściśle zależna z jednej strony od prawa polskiego o osiedlaniu się cudzoziemców, a z drugiej strony od przepisów prawa handlowego i przemysłowego o wykonywaniu przedsiębiorstwa zarobkowego zarówno przez cudzoziemców, jak i przez krajowców.

Natomiast doniedawna prawo polskie kraciwo przeciwnie ustosunkowywało się do osiedlania się filij dwóch form prawnych osób prawa handlowego, zupełnie inaczej, mianowicie, traktując pod tym względem obce spółki akcyjne od obcych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. Gdy pierwsze z tych spółek podlegały specjalnemu koncesjonowaniu na osiedlenie się filjalne, to drugie z nich nie potrzebowały ani przejść przez zgodę na osiedlenie się osoby fizycznej, ani też uzyskać koncesji na osiedlenie się filjalne. Przeciwnie, obce spółki z ograniczoną odpowiedzialnością miały prawną możliwość wpisu do rejestru handlowego w Polsce i rozpoczęcia tu przedsiębiorstwa zarobkowego z jednej strony bez osiedlenia się w Polsce ich spółników, a z drugiej strony bez koncesji na działalność filjalną. Wprost filja takiej spółki po wpisie jej do rejestru handlowego, a bez żadnych innych wstępnych faz prawnych uzyskiwała możliwość tak swobodnej działalności, jak żadna inna forma przenikania do Polski kapitału obcego.

Nawet w tych wypadkach, gdy cudzoziemcy zakładają w Polsce polską spółkę akcyjną, t. j. taką, która ma tutaj główną siedzibę prawną, a więc, gdy kapitał obcy jest czynny u nas w postaci niefiljalnej a przedsiębiorstwa krajowego, to jednak jest on pod pewną kontrolą koncesyjnego typu, o ile dane przedsiębiorstwo ma charakter użyteczności publicznej lub znaczenia państwowego. Bowiemy w tym wypadku wchodzi w grę art. 4 prawa akcyjnego, wymagający i dla krajowych spółek koncesji wstępnej nietylko na założenie takiej spółki, ale i zgody Ministra Przemysłu i Handlu na wszelkie zmiany zatwierdzonego przez niego statutu takich spółek. Poza tem rozporządzenie Rady Ministrów, oparte o art. 4 prawa akcyjnego, wymienia dość pokazną ilość przedsiębiorstw użyteczności publicznej i znaczenia państwowego, przy których prowadzeniu przez spółki akcyjne musi być uzyskana koncesja wstępna na ich założenie, zatwierdzenie statutu przez Ministra Przemysłu i Handlu etc. zupełnie niezależnie od koncesji następnej, wynikającej z prawa przemysłowego, elektryfikacyjnego i t. p. Zasadniczych grup tych przedsiębiorstw jest 14. Jednak dzieli się one na szereg kategorii jeszcze, których ogółem jest przeszło 70.

Tymczasem w stosunku do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością krajowych, których udziały należą do cudzoziemców, niema tego ograniczenia. Wynika to stąd, że na spółki z ograniczoną odpowiedzialnością znaczenia państwowego lub użyteczności publicznej nie jest wymagana koncesja wstępna.

Jednak w tej chwili nie będziemy się zajmować szczegółowiej tezami de lege ferenda w stosunku do spółek krajowych użyteczności publicznej, w których jest zaangażowany obcy kapitał, lecz zajmiemy się nowym stanem prawnym, jaki obecnie obowiązuje w Polsce w stosunku do filij zagranicznych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością.

W b. dzielnicy pruskiej przed wejściem tam w życie polskiego prawa przemysłowego obowiązywał w stosunku do spółek z ogr. odp. zagranicznych stan prawny, podobny do tego, jaki obecnie ma moc prawną na obszarze całej Polski. Mianowicie, istniała tam norma, która od szeregu lat działa w Prusach w konsekwencji przepisu, obowiązującego na obszarze całej Rzeszy Niemieckiej, że państwa związkowe tej Rzeszy

mogą wydawać przepisy, regulujące osiedlenie się filjalne cudzoziemskich osób prawnych. W wyniku według prawa przemysłowego pruskiego cudzoziemskie osoby prawne, pragnące się osiedlić w Prusach, muszą zyskać wstępną koncesję władzy administracyjnej na osiedlenie się w Prusach. Przepis ten stosuje się zarówno do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, jak i do spółek akcyjnych zagranicznych.

Fakt, iż prawo polskie inaczej traktuje obce spółki akcyjne od obcych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, ma cały szereg ujemnych konsekwencji, a obcy kapitał zawsze potrafi się wyślizgnąć od wszelkiej kontroli ze strony polskiej władzy administracyjnej, mimo najlepiej skonstruowanych norm traktatów handlowych, wiążących Polskę, i postanowień prawa, dotyczącego spółek akcyjnych, o ile prawo polskie nie będzie jednakowo traktować obydwóch form osoby prawnej prawa handlowego. Dlatego też został wprowadzony do prawa o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, obowiązującego od dn. 1/I 1934 r., artykuł, równający filje zagranicznych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością z filjami spółek akcyjnych. Odnośny artykuł brzmi: „Art. 4. — Zagraniczne spółki z ograniczoną odpowiedzialnością mogą być dopuszczone do działalności na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej jedynie za zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu. Warunki dopuszczenia zagranicznych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością do działalności na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej określać będą rozporządzenia Rady Ministrów, wydane na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu”.

Jak widzimy, treść tego artykułu pokrywa się z treścią artykułów 4 i 5 prawa o spółkach akcyjnych z 1928 r.

Ogłoszone zaś w „Dz. Ust. R. P.” Nr. 31/1934 rozporządzenie Rady Ministrów, opracowane w Ministerstwie Przemysłu i Handlu, jest bliższe treści rozporządzenia Rady Ministrów o zagranicznych spółkach akcyjnych z dn. 20/XII 1928 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 103/1928, poz. 919).

Inaczej mówiąc, zarówno w tezach normatywnych zasadniczych przepisów o obydwóch formach osoby prawnej prawa handlowego, jak i w postanowieniach opartych o nie przepisów wykonawczych — niema już różnicy w traktowaniu osiedlania się na obszarze Polski zagranicznych spółek akcyjnych w zestawieniu z osiedlaniem się zagranicznych spółek z ogr. odp. Stan prawny pod tym względem upodobnił się do prawa pruskiego, które, nie znając tej formy koncesji na spółki krajowe akcyjne, jaką zna prawo polskie, jednolicie unormowało swój stosunek do obydwóch form osoby prawnej zagranicznej prawa handlowego, wychodząc ze słusznego założenia, iż nie istnieją realne powody do różnolitego ich traktowania; to też z chwilą wprowadzenia w obrót gospodarczy nowszej formy osoby prawnej, jaką jest spółka z ogr. odp. w porównaniu do spółki akcyjnej, uznano tam za konieczne potraktować ją jako wymagającą koncesji wstępnej, właśnie z tego względu, iż bez koncesji wstępnej nie mogła się w tem państwie osiedlać spółka akcyjna zagraniczna. Obecnie i prawo polskie usunęło ten brak dotychczasowego stanu rzeczy, który umożliwiał zagranicznym spółkom z ogr. odp. wymykać się z pod wszelkiej kontroli wstępnej, stosowanej natomiast do tak bliskich im zagranicznych spółek akcyjnych.

A więc, podobnie do stanu rzeczy ze spółkami akcyjnymi zagranicznymi, zagraniczne spółki z ogr. odp., pragnące się osiedlić w Polsce, będą, stosownie do nowego rozporządzenia, musiały uzyskać koncesję Ministra Przemysłu i Handlu (§ 2). Bankowe zaś i ubezpieczeniowe nie mogą uzyskiwać koncesji, gdyż polskie prawo nie pozwala na wykonywanie działalności bankowej i ubezpieczeniowej ze strony spółek z ogr. odp. — tak krajowych, jak i zagranicznych.

W ujęciu rozporządzenia warunki dopuszczenia do działalności zagr. spółki z ogr. odp. w niem wysunięte, są dla spółki *conditio sine qua non* dopuszczenia do działalności. To znaczy, że bez spełnienia któregokolwiek z nich wogóle mowy być nie

może o odnośnej koncesji dla filii obcej spółki z ogr. odp., zezwalającej jej na osiedlenie się w Polsce. Nie oznacza to natomiast, iż władza koncesjonująca musi zawsze udzielić koncesji, o ile wszystkie warunki są spełnione, analogicznie do ujęcia rzeczy w rozporządzeniu o zagranicznych spółkach akcyjnych, gdyż w samym pojęciu koncesji mieści się pojęcie swobodnego uznania ze strony koncesjonującej władzy. § 5 w obydwóch rozporządzeniach nie pozostawia zresztą żadnej wątpliwości co do tego, iż władza koncesjonująca ma zupełną swobodę w stosunku do subiektywnej oceny ze swej strony poszczególnych spółek i ma możność nieudzielenia im koncesji. Obiektywnie władza nie może odmówić koncesji spółce, pochodzącej z państwa, przestrzegającego wzajemności. Z subiektywnych jednak przyczyn władza ta nie jest skrepowana i sprawę każdej spółki rozpatruje indywidualnie. Przepis ten jest zupełnie słuszny i zawiera analogię z ustosunkowaniem się do osoby fizycznej. Jeżeli na podstawie wzajemności Polska nie ma prawa odmówić pewnemu cudzoziemcowi zgody na osiedlenie się na swem terytorjum, to jednak przysługuje władzom polskim możność oceny tego cudzoziemca z przyczyny jego subiektywnych właściwości, niemających nic wspólnego z jego przynależnością do pewnego państwa (przestrzegającego wzajemności lub związanego z Polską postanowieniami traktatu handlowego o osiedlaniu się), lecz charakteryzujących go jako osobę niepożądaną subiektywnie.

Traktaty, wiążące Polskę, naogół rozstrzygają kwestję spółek, będących osobami prawnymi, na powyższej płaszczyźnie, t. j. ściśle odróżniają rzeczone dwa pojęcia. Bowiem z jednej strony uznają całkowicie „istnienie prawne” spółek drugiego państwa, zawłaszczanych według jego praw, i możność dla tych osób prawnych występowania w sądach polskich (np. art. III konwencji handlowej z Węgrami oraz art. 28 nieratyfikowanej przez Niemcy umowy gospodarczej z Rzeszą niemiecką — zawierają pod tym względem, jak i niektóre inne umowy, wzorową redakcję prawniczą). Z drugiej zaś strony traktaty handlowe polsko-zagraniczne zawierają szczegółowsze przepisy o osiedlaniu się na obszarze Polski filij osób prawnych, pochodzących z państw traktatowych, które znowu pod tym względem muszą się poddać przepisom o filjach obcych osób prawnych. Jednak w ostatnim wypadku międzynarodowo-prawne ujęcie rzeczy w owych umowach nie jest jednolite. Np. ten sam art. III umowy z Węgrami uprawnia owe spółki do filjalnego osiedlania się w Polsce z zastosowaniem się do ustawodawstwa polskiego, a po osiedleniu się pod względem podatkowym stwarza dla nich klauzulę największego uprzywilejowania. Art. 28 umowy z Niemcami zastrzega kwestję dopuszczenia do działalności wewnętrznemu ustawodawstwu polskiemu, lecz po dopuszczeniu daje im klauzulę największego uprzywilejowania. Art. XXVIII umowy z Francją stwarza identyczną normę z traktatem z Węgrami. Podobne jest ujęcie art. VI traktatu z W. Brytanią i t. d. Jednak ten ostatni traktat, wspólnie z traktatami, zawartymi z wielu innymi państwami, prawie nie ujmuje „istnienia prawnego” owych spółek.

Tak więc stwierdzić należy, iż kwestja istnienia prawnego i zdolności do występowania w sądach obcych spółek, zarówno pochodzących z państw traktatowych, jak i nietraktatowych, nie podpada pod moc działania rozporządzeń Rady Ministrów o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjnych, lecz wyłącznie jest kwestją traktatów i wewnętrznych przepisów Państwa Polskiego oraz państw traktatowych lub nietraktatowych. Natomiast kwestja osiedlenia się filjalnego zawsze podpada pod moc działania rzeczoności rozporządzenia. Przyczem należy różnić tu 3 ewentualności praktyczne: 1) z państwem pewnym Polska nie jest związana traktatem handlowym; wówczas miarodajne są wyłącznie przepisy polskie; 2) traktat, wiążący Polskę, zastrzega kwestję dopuszczenia do osiedlenia się wyłącznie ustawodawstwu krajowemu; wówczas stan prawny jest identyczny ze skutkami pierwszej ewentualności, t. j. miarodajne są

wyłącznie przepisy polskie, a więc powyższe rozporządzenie; 3) traktat uprawnia obce spółki do osiedlania się w Polsce, lecz stwierdza, że owo dopuszczenie do osiedlenia się musi podlegać krajowemu ustawodawstwu; ta trzecia ewentualność zawiera wprawdzie pewne skrepowanie swobodnego uznania (spółkom tego państwa z reguły nie można odmówić koncesji, lecz można z subiektywnych przyczyn; pozatem przy koncesjonowaniu można postawić pewne ważne dla państwa warunki) władzy koncesjonującej, lecz nie wyłącza jej. W ten sposób stwierdzić należy, że praktycznie wszystkie 3 ewentualności stwarzają w stosunku do filij spółek obcych państw w Polsce możność prawie identycznego postępowania. Bowiem polskie prawo traktatowe nie poszło po linii dalej idących ewentualności, t. j. nie skrepowało (co teoretycznie byłoby zupełnie możliwe) władzy koncesjonującej do tego stopnia, ażeby koncesje były jedynie formalnością, pozbawioną możności swobodnej ich oceny. Tem bardziej zaś traktaty nie poszły w kierunku jeszcze dalej idącej ewentualności (teoretycznie niemniej możliwej), t. j. przekreślenia koncesjonowania spółek pewnych państw, a wprowadzenia dla nich systemu meldunkowego, co mogłoby spowodować analogiczne życzenie u innych państw, lub też mieć ten sam skutek na wypadek KNU w danych działach umów, wiążących Polskę.

W myśl § 1 omawianego rozporządzenia, dotyczącego spółek z ogr. odp.: „za zagraniczne spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, uważa się spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, mające siedzibę zagranicą” (identycznie z ustosunkowaniem się polskiego prawa do tegoż zagadnienia w rozporządzeniu o zagranicznych spółkach akcyjnych). Kryterjum siedziby spółki jest jedynem, jakie wytrzymało próbę życia dla określenia „narodowości” spółki. Wszelkie bowiem inne próby mogły doprowadzić jedynie do pojęć ekonomicznych (pogląd belgijski w czasie wojny światowej, pewne próby ze strony francuskiej w okresie poprzednich rokowań o traktat handlowy z Polską miały na celu określenie narodowości osób prawnych według przewagi kapitału w rękach obywateli pewnego państwa), a więc nieściślejszych praktycznie i w konsekwencji bałamutnych prawniczo. Miejscem zaś właściwym do postanowień o akcjach lub udziałach, posiadanych przez obywateli innego państwa niż państwo siedziby głównej spółki, są te działy prawa międzynarodowego, postanowień traktatowych i prawa wewnętrznego, które właśnie mówią o traktowaniu osób fizycznych obcokrajowych, a nie o traktowaniu zagranicznych osób prawnych.

Toteż pozytywne prawo międzynarodowe i wewnętrzne nigdy inaczej tych zasadniczych zagadnień nie rozstrzyga, jak to zaznaczone jest powyżej, a przeciwnie — odmienne próby zawiodły i zostały zarzucone. Również i Liga Narodów w swych wzorach multilateralnych konwencji stoi na stanowisku praktycznie identycznym z niniejszym poglądem.

Nie jest celem niniejszego artykułu szczegółowy komentarz do omawianego rozporządzenia (przeciwnie — potraktowaliśmy je porównawczo na tle traktowania innych spółek przez prawo pozytywne polskie). Toteż w tej chwili nie będziemy omawiać innych szczegółów danego rozporządzenia, stwierdzając jedynie, że i w pozostałych normach bliskie jest ono rozporządzeniu o zagranicznych spółkach akcyjnych. Zaznaczamy jedynie, że nietylko wstępna koncesja Ministra Przemysłu i Handlu potrzebna jest do osiedlenia się w Polsce zagranicznej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, ale wymagają również zezwolenia Ministra Przemysłu i Handlu: powiększenie lub zmniejszenie kapitału, przeznaczanego na działalność na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, zmiana siedziby przedstawicielstwa spółki na obszarze Polski, które to momenty (ustalenie kapitału i siedziby filjalnej) były miarodajne w odmiennej postaci przy udzielaniu wstępnej koncesji (§§ 6 i 7).

Kończąc, zaznaczamy, że błędne jest bagatelizowanie zagadnienia osiedlania się zagranicznych spółek z ograniczoną odpo-

wiedzialnością z tego tytułu, że chodzi o podmioty prawa gospodarczo s'absze niż spółki akcyjne. Przeciwnie, finansowo potężne podmioty prawa handlowego chętnie działają w postaci spółek z ogr. odp., o ile wielki kapitał zdołano skupić w rękach nielicznych udziałowców (zarówno osób fizycznych jak i prawnych). Już w czasach przedwojennych, pełna ekspansji, skierowanej na obszary różnych państw, firma „Siemens & Schuckert” była zorganizowana w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Bowiemy ze stanowiska ekspansji na obce terytoria ta forma osoby prawnej może mieć nawet przewagę nad spółką akcyjną. Daje ona wszystkim udziałowcom większy wpływ na bieg jej spraw, niż mają akcjonariusze spółek akcyjnych, i to wielokrotnie większy, a jednocześnie narówni z akcjonariuszami udziałowcy takich spółek nie odpowiadają swym prywatnym majątkiem za ich zobowiązania; wreszcie mimo najmniejszej nawet liczby udziałowców w takich spółkach ich filjalne osiedlanie się bynajmniej nie jest połączone z potrzebą przesiedlenia się swych udziałowców z państwa siedziby głównej do państwa siedziby filjalnej przedsiębiorstwa. Skoro Państwo Polskie potrzebuje koncesjonowania spółek akcyjnych zagranicznych, to konsekwencją odnośnej polityki prawa była konieczność koncesjonowania zagranicznych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. W przeciwnym bowiem razie nadal mógłby trwać taki stan rzeczy, że obawiająca się odmowy na koncesję filjalną w Polsce zagraniczna spółka akcyjna, zakłada zagranicą, jako jeden z udziałowców ze słomianym spółnikiem spółkę z ogr. odp., a cała działalność tej spółki skupia się w filji, czynnej w Polsce, a mimo to niepodpadającej pod żadną wstępną koncesję władzy polskiej i jej następną kontrolę.

S. Bardouin de Courtenay

PROJEKTY KODYFIKACJI

PROJEKT USTAWY UPADŁOŚCIOWEJ. — Podkomisja specjalna Komisji Kodyfikacyjnej uchwaliła w I czytaniu projekt jednolitej dla całego Państwa ustawy upadłościowej. Zasadnicze wytyczne projektu przedstawiają się, jak następuje:

Upadłość może być ogłoszona, gdy kupiec zaprzestął płacenia swoich długów. Krótkotrwałe wstrzymanie wypłat wskutek przejściowych trudności nie jest podstawą do ogłoszenia upadłości.

Ogłoszenie upadłości może żądać w trybie wniosku dłużnik, jak również każdy z jego wierzycieli.

Kupiec rejestrowy obowiązany jest nie później niż w ciągu 2 tygodni od dnia zaprzestania płacenia długów zgłosić w sądzie żądanie ogłoszenia upadłości. W tym samym terminie obowiązany jest to uczynić spółnik spółki jawnej lub komandytowej, prowadzący sprawę spółki, jak również reprezentant innej spółki lub osoby prawnej. Kto nie wykona tego obowiązku, odpowiada za szkody, wyrządzone przez to wierzycielom. Kilka osób odpowiada solidarnie.

Ogłoszenie upadłości spółki jawnej lub komandytowej samo przez się nie pociąga za sobą ogłoszenia upadłości spółników.

Postępowanie o ogłoszenie upadłości wszczyna się w sądzie okręgowym, w którego okręgu znajduje się zakład główny przedsiębiorstwa dłużnika. O ogłoszeniu upadłości orzeka sąd okręgowy w wydziale handlowym, a jeżeli wydział handlowy nie jest utworzony — w wydziale cywilnym. Po ogłoszeniu upadłości dalsze postępowanie toczy się w wydziale cywilnym. Czynności pełni zasadniczo jeden sędzia. Sąd może zlecić je sądowi grodzkiemu.

Przed wydaniem postanowienia o ogłoszeniu upadłości, sąd może na wniosek wierzyciela w drodze zarządzenia tymczasowego zastosować względem dłużnika przymus osobisty celem zapobieżenia wydaleniowi jego z miejsca zamieszkania oraz wydać zarządzenie tymczasowe, jakie uzna za stosowne, celem zabezpieczenia jego majątku.

Względniając wniosek o ogłoszenie upadłości, sąd wydaje postanowienie, w którym: 1) wymienia imię i nazwisko, firmę, miejsce zamieszkania lub siedzibę upadłego; 2) zrywa wszystkie osoby, mające wierzytelności lub jakiegokolwiek roszczenia do upadłego, aby je zgłosiły w oznaczonym terminie; 3) wyznacza syndyka upadłości.

Data ogłoszenia upadłości jest data postanowienia sądu. Upadły obowiązany jest wskazać i wydać syndykowi cały swój majątek, jak również wydać księgi handlowe, korespondencję i inne dokumenty. Obowiązany jest udzielać sędziemu i syndykowi wszelkich potrzebnych wyjaśnień, nie ma jednak obowiązku wyjawienia technicznych sposobów produkcji, stanowiących jego tajemnicę. Upadłemu nie wolno wydalac się z miejsca zamieszkania bez zezwolenia sędziego.

Względem upadłego, który uchybia swoim obowiązkom albo po ogłoszeniu upadłości dopuszcza się czynów, mających na celu utrudnienie ustalenia jego majątku, usunięcie przedmiotów majątkowych lub zmyślenie wierzytelności, sędzia może zarządzić przymus osobisty.

Na skutek ogłoszenia upadłości, dłużnik traci z samego prawa zarząd, użytkowanie i możliwość rozporządzania swym majątkiem, istniejącym w chwili ogłoszenia upadłości i nabytym w toku postępowania. Majątek ten stanowi masę upadłości.

Czynności prawne upadłego, dotyczące majątku, wchodzącego w skład masy upadłości, dokonane po ogłoszeniu upadłości, nie mają skutków prawnych w stosunku do masy, jednak ten, kto wykonał zawartą z upadłym umowę, może domagać się zwrotu tego, czem masa się wzbogaciła.

Po ogłoszeniu upadłości żaden wierzyciel nie może uzyskać przeciwko upadłemu prawa zastawy ani wpisu hipotecznego o celem zabezpieczenia wierzytelności.

Zobowiązania pieniężne dłużnika, których termin płatności nie nastąpił, stają się płatne z dniem ogłoszenia upadłości. Zobowiązania majątkowe niepieniężne ulegają zamianie z dniem ogłoszenia upadłości na pieniężne i z tym dniem stają się płatne, chociażby termin ich wykonania jeszcze nie nastąpił.

W przypadkach, gdy prawo zezwala na zawarcie umowy majątkowej między małżonkami w czasie trwania związku małżeńskiego, roszczenia z takiej umowy mogą być uwzględnione tylko wówczas, gdy umowa była zawarta wcześniej, niż na dwa lata przed dniem ogłoszenia upadłości (przepis ten nie stosuje się do t. zw. umów przedrozwodowych na obszarze b. Królestwa Polskiego).

Bezskuteczne są w stosunku do masy upadłości czynności prawne dłużnika, dokonane w okresie 2 miesięcy przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości ze współmałżonkiem, krewnymi i powinowatymi w linii prostej oraz z krewnymi i powinowatymi w linii bocznej do drugiego stopnia włącznie. Czynności te są bezskuteczne, chociażby były dokonane pod tytułem obciążliwym.

Bezskuteczne w stosunku do masy upadłości są czynności prawne pod tytułem darmym oraz zabezpieczenie i zapłata długu jeszcze niepłatnego, dokonane przez upadłego w okresie 2 miesięcy przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości. Kto otrzymał zapłatę lub osiągnął korzyść od dłużnika, winien je zwrócić do masy upadłości, może jednak w drodze powództwa albo zarzutu żądać uznania za skuteczne pomienionych czynności, jeżeli w czasie ich dokonania nie wiedział o istnieniu podstawy do ogłoszenia upadłości.

Syndyk dokonywa opieczętowania całego lub części majątku upadłego, według swego uznania albo na zarządzenie sędziego. Zdjęcie pieczęci dokonane będzie przez syndyka przy przystąpieniu do spisu inwentarza, albo na zarządzenie sędziego.

Syndyk w najkrótszym czasie spisze inwentarz majątku masy upadłości i sporządzi jego oszacowanie. Do inwentarza syndyk dołączy swoje uwagi co do stanu majątku i co do możliwości jego likwidacji.

Osoby, które mają w swoim władaniu rzeczy upadłego, chociażby z mocy prawa zastawy, prawa zatrzymania lub na podstawie innego tytułu, obowiązane są na żądanie okazać je celem wciągnięcia do inwentarza i oszacowania.

Na podstawie inwentarza i oszacowania oraz innych dokumentów, syndyk sporządza bilans lub prostuje bilans, złożony przez upadłego.

Po spisaniu inwentarza i sporządzeniu bilansu albo złożeniu sprawozdania, syndyk przeprowadza likwidację majątku masy upadłości, chyba że upadły zawarł układ z wierzycielami.

Likwidacja następuje przez sprzedaż ruchomości i nieruchomości, przez ściągnięcie wierzytelności od dłużników upadłego i zrealizowanie innych jego praw majątkowych, wchodzących w skład masy upadłości.

Sprzedaż ruchomości dokonana będzie bądź z wolnej ręki przez syndyka, bądź na licytacji publicznej. Tryb dokonywa-

nia licytacji określi bliżej rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

Sędzia ustanawia radę wierzycieli, jeżeli uzna to za potrzebne. Na wniosek syndyka albo wierzycieli, reprezentujących przynajmniej piątą część uznanych wierzycieli, sędzia obowiązany jest ustanowić radę. Rada składa się z trzech lub pięciu członków oraz jednego lub dwóch zastępców.

Rada wierzycieli służy pomocą syndykowi, kontroluje jego czynności, bada stan funduszków masy, udziela zezwolenia na czynności, które mogą być dokonane tylko z zezwolenia rady, oraz opinuje w innych sprawach, jeżeli tego zażąda syndyk.

Jeżeli rada wierzycieli nie jest ustanowiona, czynności jej należą do sędziego.

Zgromadzenie wierzycieli zwołuje sędzia: 1) gdy ma być dokonana czynność, wymagająca według przepisów ustawy uchwały zgromadzenia; 2) na wniosek przynajmniej dwóch wierzycieli, reprezentujących nie mniej niż piątą część uznanych wierzycieli; 3) w innych przypadkach, gdy uzna to za potrzebne.

Każdy wierzyciel upadłego winien zgłosić sędziemu swoją wierzycielność, tak pieniężną, jak i niepieniężną, chociażby była ona zabezpieczona hipoteką, zastawem lub w inny sposób, nawet gdyby upadły za nią nie odpowiadał osobiście albo chociażby wierzycielność nadawała się do potrącenia.

Po upływie terminu zgłaszania wierzycielności i roszczeń i uprawomocnieniu się postanowienia o ogłoszeniu upadłości, syndyk sporządza projekt listy wierzycielności i roszczeń o wyłączenie, sędzia zaś ogłasza o możliwości zakładania sprzeciwów w ciągu 2 tygodni od wyłożenia listy w sekretarjacie sądu. Sprzeciw rozstrzyga sąd.

Sędzia prostuje listę wierzycielności i listę roszczeń o wyłączenie stosownie do prawomocnych orzeczeń sądowych lub administracyjnych. Sprostowane listy są listami ostatecznymi.

Po ustaleniu listy wierzycielności przez sędziego aż do ukończenia postępowania upadłościowego, upadły może zawrzeć układ z wierzycielami nieuprzywilejowanymi. Postępowanie układowe opiera się na tych samych zasadach, jak stanowi projekt ustawy o zapobieganiu upadłości, o czem dalej.

Należności, które ulegają zaspokojeniu z masy upadłości, będą zaspokojone w następującej kolejności:

1) koszty postępowania upadłościowego oraz koszty postępowania układowego, ukończonego lub umorzonoego w ciągu dwóch tygodni przed ogłoszeniem upadłości; wydatki, połączone z zarządzeniem i likwidacją masy; wsparcia, udzielone upadłemu i jego rodzinie, koszty niezbytkowego pogrzebu upadłego, zmarłego w ciągu postępowania upadłościowego;

2) roszczenia, które powstały z czynności syndyka; roszczenia o wykonanie umów wzajemnych, w które wstąpił syndyk; roszczenia z tytułu niesłusznego wzbogacenia masy;

3) należności pracowników fizycznych i umysłowych, byleby te należności nie przewyższały należności za rok przed datą ogłoszenia upadłości; należności, przewyższające sumę 300 miesięcznie, korzystają z tego pierwszeństwa tylko do tej wysokości;

4) podatki i inne daniny publiczne, należne za ostatni rok przed datą ogłoszenia upadłości z odsetkami za ostatni rok przed ogłoszeniem upadłości;

5) koszty ostatniej choroby i niezbytkowego pogrzebu dłużnika, zmarłego na sześć miesięcy przed ogłoszeniem upadłości;

6) inne wierzycielności wraz z odsetkami za ostatni rok przed ogłoszeniem upadłości z odszkodowaniem umownym, kosztami procesu i egzekucji;

7) odsetki, niezaspokojone w powyższych kategoriach, i to w tej samej kolejności, w jakiej ma być zaspokojony kapitał;

8) należności z tytułu darowizn, a w upadłości spuścizny także z tytułu zapisów;

9) kary, grzywny sądowe, administracyjne i skarbowe, kary za zwłokę w uiszczeniu podatków i innych danin publicznych, tudzież kary i podwyżki stemplowe.

Należności, wymienione powyżej w kategoriach 1 ÷ 5, są wierzycielnościami uprzywilejowanymi.

Syndyk sporządza i składa sędziemu plan podziału masy. Przeciwno planowi mogą być wnoszone zarzuty. Plan ulega zatwierdzeniu przez sędziego.

W końcu projekt zawiera przepisy odrębne co do upadłości instytucji, emitujących listy zastawne lub obligacje.

PROJEKT USTAWY O ZAPOBIEGANIU UPAD-

ŁOŚCI. — Podkomisja specjalna Komisji Kodyfikacyjnej uchwaliła w I czytaniu projekt jednolitej ustawy o zapobieganiu upadłości. Główne linie projektu przedstawiają się, jak następuje:

Dłużnik, któremu może być ogłoszona upadłość, a który wskutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności zaprzestał wypłat lub przewiduje w najbliższej przyszłości konieczność ich zaprzestania, może wnieść o otwarcie postępowania układowego.

Nie może żądać otwarcia postępowania układowego dłużnik, który nie odpowiada pewnym warunkom, a m. in. nie posiada przedsiębiorstwa, prowadzonego przynajmniej w ciągu trzech lat (warunek ten nie ma jednak zastosowania, w stosunku do gospodarstw wiejskich, które również podlegają będą omawianej ustawie od chwili, jaką oznaczy Rada Ministrów).

Przepisom projektowanej ustawy nie podlegają następujące wierzycielności: 1) podatki państwowe i komunalne bieżące i zaległe za rok, poprzedzający otwarcie postępowania układowego, i podatki, mające przywilej zaspokojenia z majątku odnośnego przedsiębiorstwa; 2) opłaty skarbowe i komunalne; 3) opłaty z tytułu ubezpieczeń społecznych i ogólnych bieżące i zaległe za rok, poprzedzający otwarcie postępowania układowego; 4) należności z umowy o pracę; 5) alimenty i należności z umowy o rentę lub dożywocie; 6) należności, zabezpieczone zastawem; 7) wierzycielności hipoteczne zabezpieczone.

Do przeprowadzenia postępowania właściwy jest sąd okręgowy, w którego okręgu znajduje się przedsiębiorstwo dłużnika, jeżeli zaś dłużnikiem jest osoba prawna, sąd, w którego okręgu znajduje się jej siedziba.

Od chwili otrzymania w sądzie podania dłużnika, aż do czasu ukończenia postępowania nie może być otwarta dłużnikowi upadłość.

Podanie dłużnika o otwarcie postępowania powinno czynić zadość warunkom pisma procesowego oraz zawierać uzasadnienie żądania.

Sąd może z urzędu lub na wniosek wierzyciela odebrać od dłużnika przysięgę, że według najlepszej wiedzy przedstawił stan swego majątku oraz wymienił wierzycieli i dłużników tak dokładnie, jak to był w stanie uczynić. W razie niewykonania przysięgi sąd może postępowanie układowe umorzyć.

Propozycje układowe mogą obejmować tylko: 1) odroczenie spłaty długów; 2) rozłożenie spłaty długów na raty; 3) zmniejszenie sumy długu, przyczem dopuszczalne jest również i rozłożenie na raty zmniejszonej kwoty; 4) rękojmię, zabezpieczającą wykonanie zobowiązań, objętych układem.

O otwarciu postępowania układowego sąd rozstrzyga na posiedzeniu niejawnym. Przed rozstrzygnięciem może żądać wyjaśnień, a w razie potrzeby rozrządzić przeprowadzenie dowodów lub wyznaczyć rozprawę.

W postanowieniu o otwarciu postępowania układowego sąd wyznacza sędziego delegowanego, jednego lub kilku nadzorców sądowych, oraz termin sprawozdania wierzycielności.

W czasie trwania postępowania układowego spłata długów, na które postępowanie to się rozciąga, nie może być dokonywana od daty otwarcia postępowania układowego aż do jego zakończenia, czynności egzekucyjne nie mogą być wszczynane, a rozpoczęte — ulegają wstrzymaniu, jak również nie mogą być dokonywane na podstawie orzeczeń sądowych wpisy w księgach hipotecznej nieruchomości dłużnika.

Sędzia delegowany przesyła władzy hipotecznej żądanie dokonania wpisu do księgi hipotecznej nieruchomości dłużnika o postanowieniu, otwierającym postępowanie układowe (w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie — wpis następuje na wniosek nadzorczy). Jeżeli dłużnik jest kupcem rejestrowym, sędzia zarządza również i wpis do rejestru handlowego.

Od chwili wpisu postanowienia, otwierającego postępowanie układowe, do księgi hipotecznej aż do zakończenia postępowania układowego zbycie ani obciążenie nieruchomości nie może nastąpić bez zezwolenia sędziego delegowanego.

Od daty otwarcia postępowania układowego dłużnik nie może bez zgody nadzorczy rozrządzać swym majątkiem ani zaciągać zobowiązań, o ile to przekracza zakres zwykłego zarządu. Czynności prawne, wbrew temu przepisowi zawarte, są w stosunku do wierzycieli bezskuteczne, jeżeli strona druga wiedziała, że dłużnik przekroczył granicę zwykłego zarządu przedsiębiorstwa, a nadzorca nie udzielił na to zezwolenia lub się temu sprzeciwił.

Do nadzorczy sądowego należy dozоровanie wszystkich czynności dłużnika. Na wniosek nadzorczy sąd może, po wysłuchaniu dłużnika, przekazać nadzorczy całkowicie lub częściowo zarząd majątku, jeżeli dłużnik utrudnia nadzorczy spełnianie prawidłowego nadzoru lub działa na szkodę wierzycieli.

Sprawdzenie wierzycielności przeprowadza sędzia delegowany.

Wierzytelności, zabezpieczone hipoteką lub prawem zastawu, mogą być wciągnięte na listę wierzycieli, jeżeli wierzyciel zrzeknie się tego zabezpieczenia.

Wciągnięcie wierzytelności na listę wierzycieli uprawnia wierzyciela do udziału w postępowaniu i określa sumę, z którą on uczestniczy w zgromadzeniach wierzycieli. Nie przesądza to jednak o istnieniu i wysokości roszczenia.

Po upływie terminów sprawdzenia, a najpóźniej w ciągu miesiąca po ustaleniu listy wierzycieli, sędzia delegowany zwołuje zgromadzenie wierzycieli, na które wzywa również dłużnika i nadzorcę sądowego.

Do skuteczności uchwał zgromadzenia wierzycieli niezbędna jest obecność przynajmniej połowy wszystkich wciągniętych na listę wierzycieli. Za obecnych uważa się i tych wierzycieli, którzy zgłosili swe głosy na piśmie, poświadczonem przez notariusza lub władzę gminną.

Układ uważa się za przyjęty przez wierzycieli, jeżeli za jego zawarciem wypowiada się w głosowaniu najmniej połowa biorących udział w zgromadzeniu wierzycieli, reprezentująca przez swe wierzytelności, wciągnięte na listę wierzycieli, nie mniej jak $\frac{2}{3}$ wszystkich sprawdzonych wierzytelności. Jeżeli w propozycjach układowych dłużnik chce uzyskać zmniejszenie długu ponad 40 proc., liczba wierzycieli wypowiedziających się za układem, winna reprezentować conajmniej $\frac{1}{3}$ wszystkich sprawdzonych wierzytelności.

Osnowa przyjętego układu będzie wciągnięta do protokołu. W protokole należy wymienić wierzycieli, głosujących ustnie i na piśmie za przyjęciem lub odrzuceniem układu. W razie przyjęcia układu wierzyciele taką samą większością postanawiają, czy należy wyznaczyć kuratora celem nadzoru nad wykonaniem układu, oraz wskazują osoby, spośród których kurator ma być wyznaczony.

Sąd w terminie wyznaczonym po wysłuchaniu stawających wierzycieli i dłużnika układ zatwierdza albo zatwierdzenia układu odmawia.

Zatwierdzony układ obowiązuje wszystkich wierzycieli, a w ich liczbie i tych, którzy nie brali udziału w zgro-

madzeniach wierzycieli lub w głosowaniu albo głosowali przeciwko układowi, oraz tych, którzy podlegali wciągnięciu na listę, lecz nie byli wciągnięci. Wierzycieli, których wierzytelności dłużnik umyślnie nie ujawnił, a którzy w postępowaniu nie uczestniczyli, zatwierdzony układ nie obowiązuje.

Treść układu nie wpływa w niczem na zobowiązania spółdłużników i poręczycieli.

Po uprawomocnieniu się postanowienia, zatwierdzającego układ, dłużnik odzyskuje całkowitą możliwość zarządzania i rozrządzenia swoim majątkiem, o ile układ nie przewiduje ograniczeń do czasu dopełnienia przyjętych przez dłużnika zobowiązań. Wszczęte przeciwko dłużnikowi przed otwarciem postępowania układowego postępowania egzekucyjne ulegają umorzeniu. Ulegają również wykreśleniu wpisy hipoteczne, uzyskane po wszczęciu postępowania dla zabezpieczenia wierzytelności, objętych układem, o ile układ nie stanowi inaczej. Wykreślone zostają także wszelkie wpisy o otwarciu postępowania układowego. Jednocześnie wciągnięte zostają do ksiąg hipotecznych wpisy, zabezpieczające wykonanie układu.

W postanowieniu, zatwierdzającym układ, sąd wyznacza kuratora celem nadzoru nad wykonaniem układu, jeśli w tej mierze zapadła uchwała zgromadzenia wierzycieli.

Kurator winien czuwać nad sumiennem wypełnianiem układu przez dłużnika. W tym celu służy mu prawo kontroli przedsiębiorstwa dłużnika oraz dostęp do korespondencji i ksiąg przedsiębiorstwa.

Jeżeli dłużnik nie wypełnia przyjętych w układzie zobowiązań albo działa rozmyślnie na szkodę wierzycieli, sąd na wniosek wierzyciela lub kuratora po wysłuchaniu dłużnika, wierzyciela zgłaszającego wniosek i kuratora, a w razie potrzeby i innych wierzycieli, może unieważnić układ, umarzając jednocześnie postępowanie, i ogłosić dłużnikowi upadłość, jeśli zachodzą warunki jej otwarcia, przewidziane w ustawie upadłościowej.

Po dopełnieniu wszystkich zobowiązań, wynikających z układu, sąd na wniosek dłużnika lub kuratora uznaje postępowanie za ukończone.

KRONIKA BIEŻĄCA

PRZEGLĄD USTAW I ROZPORZĄDZEŃ

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

Wybór zaopatrzenia emerytalnego i dodatek do uposażenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych — rozporz. z dn. 9/VI 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 51/1934, poz. 474).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW:

Przyznanie pracownikom przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” prawa wyboru zaopatrzeń i dodatków do zaopatrzeń — rozporz. z dn. 28/V 1934 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 51/1934, poz. 475).

TERMINY OGÓLNYCH ZEBRAŃ W SPÓŁKACH AKCYJNYCH

26 czerwca:

— „Kolej Lokalna Kraków — Kocmyrzów”, S. A. — o g. 11 w lok. S-ki w Krakowie, Kapucyńska 3, I p.

27 czerwca:

— „Inowrocł. Fabr. Maszyn Roln.”, S. A. — o g. 11 w Poznaniu, Górna Wilda 136.

30 czerwca:

— „Rałszawa” Akc. T-wo dla Wyr. Sukien. — o g. 11 w kanc. Adw. Dr. Jakóba Reicha we Lwowie, Słowackiego 4.

2 lipca:

— T-wo Fabr. Motorów „Perkun”, S. A. — o g. 18 w lok. S-ki w W-wie, Grochowska 46.

3 lipca:

— „Synd. Roln. Warsz.”, S. A. — o g. 18 w lok. S-ki w W-wie, Kopernika 30.

6 lipca:

— T-wo Ubezp. „Piast”, S. A. — o g. 18 w lok. S-ki w W-wie, Moniuszki 10.

— „Branka” Fabr. CuKrów, Czekolady i Kakao, S. A. — o g. 11 w lok. S-ki we Lwowie, Szeptyckich 26.

7 lipca:

— T-wo Przeds. Górn. „Tepege”, S. A. — o g. 10 w lok. S-ki w W-wie, Szpitalna 12 m. 25.

— „CuKrownia Wożuczyn”, S. A. — o g. 17 w lok. S-ki w W-wie, Mokotowska 25.

9 lipca:

— „Gotab” Górnośl. T-wo Akc. dla Budowli Przem. — o g. 18 w lok. S-ki w Wełnowcu, Kopernika 12.

— „Tri” T-wo Robót Inż., S. A. — o g. 12 w lok. S-ki w Poznaniu, Łukaszevicza 11/13.

— „S. A. Gnaszyńskiej Manufaktury” — o g. 11 w lok. S-ki w Gnaszynie pod Częstochową.

10 lipca:

— „T-wo Wyr. Wełn. M. A. Wiener”, S. A. — o g. 16 w lok. S-ki w Łodzi, Cegielniana 66.

11 lipca:

— T-wo Przem.-Handl. „Oxaco”, S. A. — o g. 16½ w lok. S-ki w W-wie, Wspólna 38.

— „Polskie Zakł. Elektr. Brown-Boveri”, S. A. — o g. 17 w lok. S-ki w W-wie, Bielańska 6.

12 lipca:

— „CuKrownia Chełmica”, S. A. — o g. 17½ w lok. S-ki w W-wie, Trębacka 4.

— „Częstoch. Fabr. Wyr. Celuloid.”, S. A. — o g. 19 w W-wie, Krucza 10 m. 31.

— „CuKrownia Mała-Wieś”, S. A. — o g. 17 w lok. S-ki w W-wie, Trębacka 4.

— „Fluid”, S. A. — o g. 12 w gmachu Stow. Techników w W-wie, Czackiego 3/5.

SKARBOWOŚĆ I FINANSE

SPRAWY BUDŻETOWE

DOCHODY I WYDATKI BUDŻETOWE W MAJU 1934 R.—Według danych tymczasowych, dochody i wydatki budżetowe Państwa w maju 1934 r. w zestawieniu z odpowiednimi danymi za maj 1933 r. przedstawiały się następująco (w tys. zł):

	Dochody w maju:		Wydatki w maju:	
	1934	1933	1934	1933
A. — ADMINISTRACJA:				
Prezydent Rzeczypospolitej	9	10	212	220
Sejm	16	15	487	501
Senat	1	1	131	127
Kontrola Państwowa	1	1	359	390
Prezydium Rady Ministrów	—	—	242	226
Min. Spraw Zagranicznych	68	427	2 952	5 884
„ „ Wojskowych	283	190	61 956	55 298
„ „ Wewnętrznych	1 241	1 355	14 802	16 272
„ Skarbu	110 681 ¹⁾	82 942	8 526	8 878
„ Sprawiedliwości	3 614	4 099	6 980	7 882
„ Przemysłu i Handlu	1 470	1 380	3 258	2 539
„ Komunikacji	163	211	1 302	1 255
„ Rolnictwa i Ref. Roln.	189	170	1 979	1 859
„ Wyzn. Rel. i Ośw. Publ.	114	100	25 689	27 226
„ Opieki Społecznej	558	139	5 965	6 408
„ Poczty i Telegrafów	1	—	109	105
Emerytury i zaopatrzenia	9 627	4 108	12 134	12 238
Renty inwalidzkie i pensje	—	—	8 463	8 749
Długi państwowe	—	—	12 665	8 316
Razem:	128 036	95 148	168 211	164 373

B. — PRZEDSIĘBIORSTWA:

Prezydium Rady Ministrów:				
a) Drukarnie Państwowe	27	10	—	—
b) Polska Agencja Telegraf.	—	—	—	—
M-stwo Spraw Wojskowych:				
Państw. Wytwórnia Uzbrojenia	—	—	—	—
Państw. Wytw. Prochu i Mat. Kruszacych	—	—	—	—
Państw. Zakłady Inżynierji	—	—	1 410	1 800
Państw. Zakłady Lotnicze	—	—	1 000	—
Państwowe Zakłady Umundurowania	—	—	—	—
M-stwo Spraw Wewnętrznych:				
Państw. Zakł. Przemysłowo-Zbożowe	—	—	—	—
Państw. Zakłady Wodociągowe na G. Śląsku	—	—	—	137
Gazeta Administracji i Pol. Państw.	—	—	—	—
Ministerstwo Skarbu:				
Mennica Państwowa	—	—	—	—
M-stwo Przemysłu i Handlu:				
Przedsięb. państwowe o kap. miesz. i wydzierżawione	—	—	—	—
Nadania górnicze i tereny naft. „Polmin” Państw. Fabr. Ol. Min.	5	—	—	—
Państw. Kop. Węgla „Brzeszcze” Zjedn. Fabr. Zw. Azot. w Mościcach i Chorzowie	—	—	—	—
Ministerstwo Komunikacji:				
Polskie Koleje Państwowe	—	—	—	—
Ministerstwo Rolnictwa i Ref. Roln.:				
Lasy Państwowe	1 500	906	—	—
M-stwo Opieki Społecznej:				
Zdrojowiska Państwowe	—	—	—	—
Przeds. Państw. Zakładu Higjenu	45	—	—	—
Szpitaly państwowe	—	—	62	—

M-stwo Poczty i Telegrafów:				
Polska Poczta, Telegraf i Telefon oraz przedsiębiorstwa pomocnicze	1 000	2 064	—	—
Razem:	2 577	2 980	2 472	1 937

C. — MONOPOLE:

Ministerstwo Skarbu:				
Monopol solny	4 000	4 000	—	—
„ tytoniowy	22 000	22 817	—	—
„ spirytusowy	15 013	15 532	—	—
„ zapalczany	—	—	—	—
Loterja państwowa	600	1 300	—	—
Razem:	41 613	43 649	—	—

D. — FUNDUSZE:

Prezydium Rady Ministrów				
Fundusz Pracy	—	—	850	—
M-stwo Skarbu:				
a) Państwowy Fundusz Kredytowy	—	—	—	—
b) Państwowy Fundusz Gospodarczy	—	—	—	—
c) Państwowy Fundusz Budowl.	—	—	—	—
M-stwo Komunikacji:				
Państwowy Fundusz Drogowy	—	—	500	—
M-stwo Rolnictwa i Ref. Roln.:				
Fundusz Obrotowy Reformy Rolnej	—	—	83	—
M-stwo Wyzn. Rel. i Ośw. Publ.:				
Stypendja akademickie	—	—	110	—
Razem:	—	—	1 543	—
Ogółem:	172 226	141 777	172 226	166 310

Sytuacja budżetowa w maju r. b. kształtowała się podobnie jak w latach poprzednich, mianowicie nastąpił normalny w tym miesiącu spadek dochodów budżetowych. Ale spadek ten w maju r. b. był mniejszy niż w latach poprzednich, wynosząc tylko zł 8·4 milja., gdy np. w 1933 r. ok. zł 14 miljn. — mimo że zresztą spadek wpływów z danin i monopolów (stanowiących gros dochodów budżetowych) był w r. b. prawie analogiczny do zeszłorocznego. Wydatki budżetowe nie postępują z miesiąca na miesiąc za ruchem dochodów. W maju r. b. nie wykazały one spadku, lecz — przeciwnie — lekki wzrost, mianowicie o zł 1·8 miljn. Dlatego też podczas gdy w kwietniu były wydatki tegoroczne o zł 5 miljn. niższe od zeszłorocznych, w maju (ponieważ w r. ub. wydatki skurczyły się) wydatki tegoroczne były o zł 6 miljn. wyższe od zeszłorocznych. Dlatego też powiększył się w maju w stosunku do kwietnia deficyt budżetowy, wynosząc w maju r. b. mniej więcej tyleż co w maju r. ub. — podobnie zresztą jak w kwietniu r. b. deficyt budżetowy był prawie taki sam jak zeszłoroczny. Jak wiemy, w bież. roku budżetowym wpływ z Pożyczki Narodowej — zgodnie z ustawą skarbową i preliminarzem budżetowym — są zarachowywane na budżet Min. Skarbu i w konsekwencji, ponieważ one właśnie równoważyły wykonanie budżetu i w kwietniu i w maju, mamy w tych obu miesiącach bież. roku budżetowego wykazaną pełną równowagę budżetową.

Wzrost dochodów budżetowych w maju w stosunku do kwietnia, wykazany w sumie zł 1·8 miljn., pozostaje w związku tylko ze zwiększonym dochodem budżetowym z Pożyczki Narodowej nie licząc tego dochodu, mamy — jak wspomnieliśmy wyżej — zwykły w tym miesiącu spadek dochodów. Spadek dochodów nastąpił jedynie w grupie monopolów, których wpłaty — w dużym stopniu w związku z odpadnięciem w maju wpłaty monopolu zapalczanego — zmniejszyły się z zł 58·6 miljn. do zł 41·6 miljn. Natomiast wzrost dochodów nastąpił w grupie administracji — o ok. zł 8 miljn., przyczem dominujące w tej grupie wpływy Min. Skarbu (liczone bez Pożyczki Narodowej) uległy tylko niewielkiej zwwyżce, oraz w grupie przedsiębiorstw — o zł 1·1 miljn., przyczem przybyła tu wpłata Poczty i Telegrafu (której w kwietniu wcale nie było) w sumie zł 1·0 miljn.

Wzrost wydatków budżetowych w maju nastąpił jedynie w grupie administracji — z zł 166·2 miljn. (w kwietniu) do zł 168·2 miljn., przyczem akurat o tę kwotę zł 2·0 miljn. wzrosły

¹⁾ W tem z Pożyczki Narodowej 25·5 miljn.

wydatki z tytułu obsługi długów państwowych. Dopłaty do funduszków pozostały w maju ściśle na wysokości kwietniowych, a suma dopłat do przedsiębiorstw w maju obniżyła się o $\text{Z} 0.2$ miljn.

W okresie pierwszych 2 miesięcy roku budżetowego 1934/35 dochody budżetowe (liczone bez wpływów z Pożyczki Narodowej) były bardzo nieznacznie wyższe od dochodów w tymże okresie 1933/34, a wydatki budżetowe nieco więcej, ale też zaledwie o $\text{Z} 0.8$ miljn. były w r. b. wyższe od zeszłorocznych. Wpłaty przedsiębiorstw były w r. b. niższe od zeszłorocznych o $\text{Z} 0.2$ miljn., wpłaty monopolów były niższe o $\text{Z} 2.6$ miljn. i wpłaty funduszków o $\text{Z} 0.5$ miljn., zato dochody administracji były o blisko $\text{Z} 4$ miljn. wyższe w r. b. niż w r. ub.

W stosunku do budżetu na cały rok 1934/35 dochody, faktycznie osiągnięte w okresie pierwszych 2 miesięcy, liczone łącznie z Pożyczką Narodową, z której wpływy są przewidziane w budżecie, wyniosły 16.0%, a więc prawie ściśle tyleż, co wynosi idealny procent za 2 miesiące przy założeniu całkowitej równomierności w wykonaniu budżetu (16.7%). Dochody administracji dały nawet 16.9% sumy, preliminowanej na cały rok, wpłaty monopolów przyniosły 15.5%, zato wpłaty przedsiębiorstw dały tylko 6.8% sumy budżetowej, a wpłaty funduszków zaledwie 0.2%, wobec jednak bardzo nikłego udziału wpłat przedsiębiorstw i funduszków w ogólnych dochodach budżetowych niski procent dochodów w tych grupach na ogólny wynik miał wpływ znikomy.

Wydatki budżetowe, uskutezczone w okresie kwiecień-maj, wyniosły tylko 15.7% sumy, preliminowanej na cały rok 1934/35. Wydatki administracji wyniosły 15.5% budżetu, dopłaty do funduszków — 16.9%, a dopłaty do przedsiębiorstw — nawet już 53.8% budżetu.

Zauważyć wreszcie należy, że w 1933/34 r. w tym samym okresie 2-miesięcznym dochody dały tylko 14.6% sumy całorocznej budżetu, a wydatki — 13.9% wydatków, przewidzianych w budżecie na cały rok.

Obroty kasowe w maju 1934 r. przedstawiały się następująco (w miljn. Z):

	Docho- dy	Wydatki
Pozostałość w dn. 1/V	181.1	—
Obroty budżetowe	172.2	172.2
Autonom. obroty budżetowe Woj. Śląskiego	7.2	5.6
Pożyczki państw. — obroty gotówką:		
8% pożyczka konwersyjna	—	0.0
4% " premjowa dolarowa	0.0	0.0
6% Pożyczka Narodowa	9.7	25.5
bilety skarbowe	16.5	4.8
bony Funduszu Inwestycyjnego	0.1	—
Sumy obrotowe	602.3	620.9
Wpłaty Funduszowi Inwest. w bonach	—	1.4
Sumy obce	149.8	144.6
Pozostałość w dn. 31/V	—	163.8
Ogółem:	1 138.9	1 138.9

WPLYWY Z DANIN ORAZ MONOPOLÓW W MAJU 1934 R. — Według danych tymczasowych, wpływy z danin publicznych oraz monopolów państwowych w maju 1934 r. przedstawiały się następująco (w tys. Z):

	Prelimino- wano	Wpły- nęło
1. — PODATKI BEZPOŚREDNIE		
Podatki gruntowe	8 500	7 208
10% dodatek do podatku gruntowego	260	390
Podatek od nieruchomości miejskich i nie- których wiejskich z dodatkiem kryzysow.	5 500	6 543
Podatek przemysłowy	14 500	12 657
10% dodatek do podatku przemysłowego	280	346
Podatek dochodowy z dod. kryzysowym	16 800	17 154
" nadzwycz. od niektórych zajęć zawodowych	50	83
" wojskowy	25	15
" od kapitałów i rent	350	312
" " energii elektrycznej	500	462
" " uboju	1 000	561
Odsetki zwłoki, kary i grzywny	1 500	1 405
Zaległości podatków zniesionych	10	9
RAZEM:	49 275	47 145
2. — PODATEK MAJĄTKOWY	250	352
3. — NADZWYCZ. DANINA MAJĄTKOWA	2 000	1 655

4. — PODATKI POŚREDNIE

Podatek od wina	180	186
" " piwa	496	857
" " cukru	6 790	8 337
" " drożdży	1 027	1 003
" " olejów mineralnych	1 200	1 571
" " zapalniczek	—	—
" " kwasu octowego	11	16
" " " węgłowego	—	—
Akcyzowe opłaty patentowe	47	24
Odsetki za odroczenie i kary za zwłokę	100	61
Podatki zniesione	—	—
RAZEM:	9 851	12 055

5. — CŁO

Cło przywozowe	5 040	6 182
Wpływy uboczne od cła przywozowego	1 225	858
Cło wywozowe	30	3
Wpływy uboczne od cła wywozowego	5	1
RAZEM:	6 300	7 044

6. — OPŁATY STEMPLOWE I DANINY POKREWNE

Opłaty stempłowe	7 600	6 794
Podatek spadkowy i od darowizn	500	190
RAZEM:	8 100	6 984

7. — NADZWYCZ. DODATEK DO DANIN

	5 030	5 040
--	-------	-------

8. — DANINA LASOWA

	16	—
--	----	---

9. — MONOPOLE

Monopol solny	4 000	4 000
" tytoniowy	22 000	22 000
" spirytusowy	15 000	15 013
" zapalczany	—	—
Loteria państwowa	1 000	600

RAZEM: 42 000 41 613

OGÓŁEM: 122 822 121 888

W ostatnich 2 latach budżetowych, t. j. 1933/34 i 1934/35' tendencja i zmiany w kształtowaniu się wpływów skarbowych w pierwszych 2 miesiącach, a więc kwietniu i maju, przedstawiają się odmiennie niż lat poprzednich. Gdy dawniej w kwietniu następował spadek wpływów, a w maju wzrost — to w ostatnich 2 latach mamy w kwietniu wzrost, a w maju spadek. Gdy bliżej przyjrzymy się zmianom w wpływach skarbowych, przekonamy się, że stale — od szeregu lat — wpływy z danin w maju lekko wzrastają; tak też było i w r. ub. i w r. b.; lecz gdy w poprzednich latach wzrastały też, a conajwyżej lekko spadały wpłaty monopolów, to w ostatnich 2 latach mamy w maju poważny spadek wpłat monopolów. Otóż, główną przyczyną jest tu zjawienie się w kwietniu zarówno 1933 r., jak i 1934 r. poważnej wpłaty monopolu zapalczanego, która w maju odpada; różnica ta pogłębia się zwłaszcza w stosunku do 1932 r. — kiedy właśnie, naodwrot, w kwietniu nie było wpłaty monopolu zapalczanego, a w maju zjawiała się ona w poważniejszej kwocie. W każdym razie tendencja zwykła wpływów z danin w maju została utrzymana w ostatnich latach, a w 1934 r. nawet nieco się wzmocniła, w związku z czym i poziom wpływów z danin w maju r. b. był nieco wyższy niż w r. ub., choć ogólna suma wpływów skarbowych okazała się w r. b. nieco niższą (o $\text{Z} 1.8$ miljn.), mianowicie wobec niższego w r. b. poziomu wpłat monopolów.

Obraz wahań wpływów skarbowych w ciągu pięciu ostatnich lat budżetowych — od początku spadku konjunktury — przedstawia się następująco (w miljn. Z):

	1930/31	1931/32	1932/33	1933/34	1934/35
Kwiecień	— 24.2	— 14.0	— 8.1	+ 9.5	+ 1.4
Maj	+ 9.2	+ 4.4	+ 14.9	— 15.1	— 15.4
Czerwiec	— 25.3	— 23.0	— 22.7	— 10.5	
Lipiec	+ 18.5	+ 6.2	+ 6.1	+ 8.2	
Sierpień	— 19.9	— 10.5	— 9.4	+ 5.8	
Wrzesień	+ 9.0	— 0.8	+ 3.4	+ 6.3	
Październik	+ 14.4	+ 31.9	+ 19.4	+ 19.9	
Listopad	— 7.7	— 15.0	+ 1.8	— 11.0	
Grudzień	+ 27.7	+ 8.8	+ 7.6	+ 14.9	
Styczeń	— 28.5	— 12.5	— 23.1	— 19.2	
Luty	— 32.3	— 23.4	— 12.8	— 21.1	
Marzec	+ 13.3	+ 8.1	+ 11.5	+ 18.9	

W stosunku do preliminarza miesięcznego, ustalonego przez Min. Skarbu, wpływy, faktycznie osiągnięte w maju r. b., okazały się bardzo nieznacznie niższymi, przyczem minimalny niedobór w stosunku do preliminarza wykazały zarówno wpływy z danin, jak i wpłaty monopolów. W zakresie danin nieco niedopisały podatki bezpośrednie, łącznie z nadzwyczajną daniną majątkową, oraz opłaty stemplowe, a poważną nadwyżkę dały podatki pośrednie oraz cło, w zakresie monopolów mniejszą nieco wpłatę uskuteczniła tylko loteria państwowa.

Spadek wpływów skarbowych w maju w stosunku do kwietnia dotyczy — jak zaznaczaliśmy wyżej — jedynie monopolów, których wpłaty skurczyły się z 58,6 miljn. do 41,6 miljn., natomiast wpływy z danin nieco w maju podniosły się — z 78,7 miljn. do 80,3 miljn.

W zakresie danin wzrost wpływów — z 46,2 miljn. (w kwietniu) do 47,1 miljn. — wykazały przede wszystkim podatki bezpośrednie. Zwiększyły się silnie wpływy z podatków gruntowych (z 4,3 miljn. do 7,2 miljn.), których pierwsza rata za 1934 r. płatna była w poprzednim miesiącu, t. j. kwietniu. Silny wzrost wykazały również wpływy z podatku od nieruchomości (z 4,1 miljn. do 6,5 miljn.) — w związku z płatnością tego podatku w maju za I kwartał r. b. Dalej, stosunkowo już niewielką zwyżkę wykazały wpływy z podatku przemysłowego (z 12,3 miljn. do 12,7 miljn.), w maju płatna była bowiem — oprócz zaliczki comiesięcznej — reszta podatku za 1934 r. Natomiast obniżyły się dość znacznie w maju wpływy z podatku dochodowego (z 22,0 miljn. do 17,2 miljn.), który płatny był do 1 maja w połowie swej należności na 1934 r.

W stosunku do maja 1933 r. wpływy z podatków bezpośrednich w maju r. b. wykazały zwyżkę o 2,5 miljn., t. j. blisko o 6%. Wzrosły, mianowicie, wpływy z podatków od nieruchomości (o 2,2 miljn.) oraz z podatku dochodowego (o 0,4 miljn.), choć jednocześnie obniżyły się wpływy z podatków gruntowych (zaledwie o 0,1 miljn.) oraz z podatku przemysłowego (o 1,4 miljn.). Trzeba jeszcze zauważyć, że w r. b. przybyły wpływy z podatków, których w maju r. ub. jeszcze nie było, mianowicie z 10% dodatku do podatku gruntowego, 10% dodatku do podatku przemysłowego i podatku od uboju — w sumie łącznej 1,3 miljn.

Dochód z daniny i podatku majątkowego zwiększył się w maju dość znacznie — podobnie zresztą jak i w kwietniu, kiedy właśnie przypadał termin płatności daniny w I grupie kontyngentowej. Łączny dochód z podatku i daniny wzrósł z 1,7 miljn. do 2,0 miljn., przyczem wpływ z daniny wykazał zwyżkę tylko o niecałe 0,1 miljn. Sam podatek dochodowy był w maju r. b. bardzo nieznacznie tylko większy niż w maju r. ub. (2,352 tys. wobec 2,325 tys.)

Wpływy z podatków pośrednich, zniżkujące już od lutego (z racji głównie większego skoncentrowania w poprzednich miesiącach wpływów z podatku od cukru — w związku ze zmianami w zakresie terminów kredytowania należności z tytułu tego podatku) — w maju wykazały pewną poprawę, podnosząc się z 11,3 miljn. do 12,1 miljn. i w ten sposób wyrównując mniej więcej w połowie zniżkę kwietniową. Wzrost wykazał przede wszystkim dominujący tu dochód z podatku od cukru (z 7,3 miljn. do 8,3 miljn.), pozatem zaś — dochód z podatku od piwa (z 0,6 miljn. do 0,9 miljn.) oraz z podatku od drożdży (z 0,9 miljn. do 1,0 miljn.), podczas gdy jednocześnie dochód z podatku od olejów mineralnych obniżył się z 2,2 miljn. do 1,6 miljn.

W stosunku do maja r. ub. wpływy z podatków pośrednich w maju r. b. wykazały wzrost zaledwie o 0,15 miljn. Przy identycznym, prawie poziomie w r. b. i w r. ub. wpływów z podatków od wina i od cukru, zwyżkował o 0,2 miljn. dochód z podatku od wina i tyleż dochód z podatku od drożdży, gdy jednocześnie wpływy z podatku od olejów mineralnych oraz z akcyzowych opłat patentowych wykazały lekką zniżkę.

Dochód z ceł wykazał w maju w stosunku do kwietnia zniżkę — z 7,8 miljn. do 7,0 miljn. — mimo zresztą, że wartość globalna importu nie uległa zmniejszeniu (decydującą rolę odgrywają tu zmiany w „strukturze celnej” przywozu, a pozatem kwestja kredytów celnych i t. p.). Dochód majowy z ceł był też dość znacznie, bo o 1,4 miljn., niższy niż w odpowiednim miesiącu r. ub., ale tu poważną rolę odegrała zniżka w międzyczasie opłat manipulacyjnych — tak, że uboczne wpływy z ceł przywozowych wynosiły w maju r. b. tylko 0,9 miljn., gdy w maju r. ub. 1,8 miljn.

Wpływy z opłat stemplowych i danin pokrewnych kształtują się w bież. roku kalendarzowym analogicznie jak w poprzednich latach, a zwłaszcza 1930 r. i 1932 r.: po spadku w styczniu i lutym następuje przejściowy wzrost w marcu, a potem znów spadek w kwietniu i maju (w maju 1931 r. i 1933 r.

był lekki wzrost). Spadek wpływów w maju r. b. wynosił 0,3 miljn. i dotyczył w sumie 0,2 miljn. samych opłat stemplowych, a w sumie 0,1 miljn. — podatku spadkowego i od darowizn. W maju r. ub. wpływy z opłat stemplowych były wyższe zaledwie o 0,3 miljn., ale wpływy z podatku spadkowego przewyższały tegoroczne o 1,2 miljn.

Dochód z nadzwyczajnego dodatku do danin — w związku ze wzrostem wpływów z samych danin — zwiększył się z 4,4 miljn. w kwietniu do 5,0 miljn. w maju, był jednak o 0,1 miljn. niższy niż w maju 1933 r.

Wpłaty monopolów po kilkumiesięcznej zwyżce w maju wykazały spadek. Spadek wyniósł w stosunku do kwietnia 17,0 miljn. i w dużym stopniu był związany z odpadnięciem w maju wpłaty monopolu zapalczanego, która w kwietniu wynosiła 8,5 miljn. Pozatem jednak zniżkowały wpłaty innych monopolów: solnego o 0,5 miljn., tytoniowego o 4,0 miljn., spirytusowego o 2,5 miljn. i loterii o 1,5 miljn.

W porównaniu z majem r. ub. wpłaty monopolów w maju r. b. obniżyły się z 43,6 miljn. do 41,6 miljn. Stosunkowo największą zniżkę wykazała wpłata loterii, obniżając się z 1,3 miljn. do 0,6 miljn. Pozatem wpłata monopolu tytoniowego skurczyła się z 22,8 miljn. do 22,0 miljn., a wpłata monopolu spirytusowego z 15,5 miljn. do 15,0 miljn.

Zestawienie wpływów z danin i monopolów w maju r. b. z przeciętną miesięczną wpływów, przewidzianych w budżecie na 1934/35 r., oraz z wpływami, osiągniętymi w maju 1933 r., przedstawia się następująco (w miljn. 2):

	¹ / ₁₂ budżetu na 1934/35	Maj 1934	Maj 1933
Podatki bezpośrednie	43,8	47,1	44,7
Podatek majątkowy	0,25	0,4	0,3
Danina majątkowa	2,0	1,7	—
Podatki pośrednie	11,8	12,1	11,9
Cło	10,4	7,0	9,5
Opłaty stemplowe	8,5	7,0	8,5
Nadzwycz. dodatek do danin	5,1	5,0	5,2
Monopole	53,8	41,6	43,6

Jak widzimy, wpływy, osiągnięte w maju r. b., były wyższe od przeciętnej obliczonej miesięcznej normy budżetowej w zakresie podatków bezpośrednich oraz pośrednich, a prawie równe — w zakresie nadzwyczajnej daniny.

W okresie pierwszych 2 miesięcy roku budżetowego 1934/35 wpływy z danin i monopolów osiągnęły kwotę 259,2 miljn., a więc nie tak wiele mniej, niż wypadaloby w stosunku do budżetu (¹/₆ budżetu na cały 1934/35 r. = 271,4 miljn.) — mimo, że miesiące kwiecień i maj nie należą do najwydajniejszych dla Skarbu miesięcy w roku budżetowym. Jednocześnie w stosunku do lat poprzednich wpływy w okresie pierwszych 2 miesięcy bież. roku budżetowego były prawie równe wpływom, osiągniętym w tymże okresie 1933/34 r. (262,5 miljn.) i tylko o ok. 7% niższe niż w tym samym okresie 1932/33 r. (279,9 miljn.).

Zestawienie wpływów z danin i monopolów w okresie pierwszych 2 miesięcy 1934/35 r. z wpływami w analogicznym okresie 1933/34 r. oraz z budżetem na cały rok 1934/35 przedstawia się następująco (w miljn. 2):

	Kwiecień ÷ maj:		
	1933/34	1934/35	% budżetu
	miljn. 2		
Daniny publiczne	159,7	159,0	16,2
Podatki bezpośrednie	87,8	93,4	17,8
w tem:			
podatki gruntowe	11,2	11,6	19,3
podatek od nieruchomości	9,0	10,6	15,2
podatek przemysłowy	25,0	24,9	14,1
podatek dochodowy	38,2	39,1	23,0
Podatki pośrednie	24,0	23,4	16,6
w tem:			
podatek od cukru	15,2	15,7	16,8
Cło	21,4	14,8	11,9
Opłaty stemplowe	16,3	14,2	14,0
Podatek majątkowy	0,5	0,4	14,6
Danina majątkowa	—	3,2	13,5
Nadzwycz. dodatek do danin	9,6	9,5	15,4
Danina lasowa	0,2	0,0	4,0
Monopole	102,8	100,2	15,5
w tem:			
tytoniowy	47,8	48,0	14,1
spirytusowy	36,1	32,5	14,7
Ogółem daniny i monopole:	262,5	259,2	15,9

PODATKI I OPŁATY

UJEDNOSTAJNIENIE KWALIFIKACJI ODSETEK OD DŁUGÓW PRZY WYMIARZE PODATKU DOCHODOWEGO. — Celem ujednostajnienia postępowania przy wymiarze podatku dochodowego, dotyczącem kwalifikacji odsetek od długów, ciężających na jednym względnie kilku źródłach dochodu podatnika, Ministerstwo Skarbu zarządziło okólnikiem z dn. 29/V 1934 r. L. D. V 20 385/2/34, co następuje:

Bezwzględnie należy odliczać odsetki od długów, zaciągniętych: 1) na powiększenie względnie ulepszenie którejkolwiek z istniejących źródeł dochodu oraz na nabycie nowego źródła dochodu, 2) na spłatę już istniejących zobowiązań, ciężających na którymkolwiek ze źródeł dochodu, 3) na konwersję pożyczek, 4) na pokrycie poniesionych strat, 5) na spłatę zaległości podatkowych oraz innych należności publiczno-prawnych, 6) na uregulowanie spraw, związanych z podziałem majątku.

Oczywiście, należec tu będą pożyczki, które obciążały źródło dochodu już w chwili jego nabycia przez podatnika i zostały przez niego przejęte.

Natomiast nie mogą być odliczone odsetki, o ile pożyczka została zużyta w związku ze źródłem dochodu, niepodlegającym w wypadku, gdy dochód z niego na podstawie obowiązujących przepisów zostanie zwolniony od podatku dochodowego, względnie na cele gospodarcze, związane z nieruchomościami i stalami przedsiębiorstwami, znajdującymi się poza obszarem Rzeczypospolitej, z których dochód wyłącza się od opodatkowania na podstawie art. 4 ustawy. Nie mogą być również potrącone odsetki od pożyczek, zaciągniętych na cele, niemające nic wspólnego z posiadanymi źródłami dochodu, a będące wynikiem rozrzućnego trybu życia np. na uregulowanie długu karcianego, na wydatki, związane z niecelowym wyjazdem zagranicę, na nabycie luksusowych przedmiotów i t. p. W tych wszystkich jednak wypadkach należy powyższe okoliczności stwierdzić w sposób, niewzbudzający wątpliwości.

A zatem istota związku gospodarczego między wydatkiem na pokrycie odsetek od pożyczki a źródłami dochodu podatnika — winna polegać na sposobie faktycznego zużycia samej pożyczki.

STANDARTY DLA MĄKI PSZENNEJ I OTRĄB. — W uzupełnieniu okólników z dn. 21/XII 1933 L. D. V 28 430/4/33, z dn. 5/I 1934 r. L. D. V 312/4/34, z dn. 7/II 1934 r. L. D. V 2 888 4/34 i z dn. 29/III 1934 r. L. D. V 5 958/4/34, Ministerstwo Skarbu ogłosiło okólnikiem z dn. 29/V 1934 r. L. D. V 19 506/4/34 zatwierdzoną przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu tabelę ogólnokrajowych standartów mąki pszennej oraz otrąb pszennych, obowiązujących na wszystkich giełdach towarowo-zbożowych od dn. 1/VII 1934 r. Do dn. 1/VII 1934 r. obowiązują nadal standarty lokalne, poczynając zaś od tego terminu z ulgi podatkowej będą korzystać wyłącznie transakcje, odpowiadające standartom ogólnokrajowym.

Również od dn. 1/VII 1934 r. obowiązywać będzie jednolita nomenklatura, użyta w tabeli standartów ogólnokrajowych¹⁾.

TRANZAKCJE GIEŁDOWE MĄKA. — Ministerstwo Skarbu w uzupełnieniu okólnika z dn. 7/II 1934 r. L. D. V 2 888 4/34 wyjaśniło okólnikiem z dn. 30/V 1934 r. L. D. V 10 656 4/34, że punkt d) wspomnianego okólnika (ulga podatkowa dotyczy również tej transakcji, której karta maklerska nie kumuluje w jednej umowie szeregu sprzedaży zdołu lub zgóry) należy rozumieć w ten sposób, że z ulgi podatkowej nie mogą korzystać tego rodzaju transakcje mąką, w których kontrahent sprzedaje w kilku terminach ilości mąki, nieodpowiadające przy poszczególnych dostawach warunkom okólnika, razem jednak wynoszące 2500 kg lub ponad tę ilość. Kumulowanie szeregu już dokonanych sprzedaży (kumulacja zdołu) jest niedopuszczalne i maklerowi nie wolno stwierdzać takiej umowy kartą maklerską. Tego rodzaju transakcja z ulgi podatkowej nie korzysta.

Również niedopuszczalne jest stosowanie ulgi podatkowej w wypadkach łączenia zgóry szeregu sprzedaży w jedną umowę, np. w formę umowy, przewidującej dostawę partiami w kilku terminach i t. p.

SPRZEDAŻ NA TARGACH PRODUKTÓW GOSPODARSTWA ROLNEGO, OWOCÓW ORAZ WARZYW. — Okólnikami z dn. 9/XI 1932 r. L. D. V 43 701/4/32 oraz z dn. 29/I 1934 r. L. D. V 54 038/4/33 Ministerstwo Skarbu poleciło nie pociągać do opłaty podatku przemysłowego producentów rolnych, przyjeżdżających na targi w miastach i sprzedających z wozów lub płacht produkty swego gospodarstwa, o ile sprzedaż ta ma charakter dorywczy.

W związku z niejednolitem stosowaniem wspomnianych zarządzeń przez poszczególne urzędy skarbowe, Ministerstwo Skarbu wyjaśniło okólnikiem z dn. 29/V 1934 r. L. D. V 19 024/4/34, że dokonywaną na targach w miastach przez producentów rolnych (także sadowników i ogrodników), względnie członków ich rodziny i pracowników sprzedaż z wozów lub płacht produktów, wyprodukowanych w ich gospodarstwach (owoców, warzyw i t. p.) należy z reguły traktować, jako sprzedaż o charakterze dorywczym.

KREDYT

WARUNKI UDZIELANIA KREDYTU POD REJESTROWY ZASTAW ZBOŻA — p. str. 765.

RYNEK DEWIZ I PAPIERÓW PROCENTOWYCH

GIEŁDA WARSZAWSKA

za okres od 11 do 16 czerwca 1934 r.

Cechą charakterystyczną rynku dewiz w okresie sprawozdawczym było silne skurczenie się obrotów w stosunku do okresu poprzedniego oraz nieznaczne in plus lub in minus wahania kursów. Wyjątkiem jest jedynie dewiza niemiecka, która w połowie okresu sprawozdawczego osiągnęła rekordowo niski poziom — $\text{zł} 200\text{'}75$ za RM 100 — i mimo następnie zmiany do $\text{zł} 202\text{'}50$, zamknęła okres stratą w wysokości $\text{zł} 1\text{'}50$. Zysk kursowy odnotowały następujące dewizy: dolary gotówkowe i telegraficzne po $\text{zł} 0\text{'}01$ na \$ 1, franki francuskie — $\text{zł} 0\text{'}10$ na 100 fr., korony czechosłowackie — $\text{zł} 0\text{'}02$ na 100 kor. i guldeny gdańskie — $\text{zł} 0\text{'}05$ na 100 guld. Drugą grupę dewiz, które straciły, stanowią: funty szterlingi — $\text{zł} 0\text{'}02$ na £ 1, belgi — $\text{zł} 0\text{'}02$ na 100 blg., liry włoskie — $\text{zł} 0\text{'}20$ na 100 lir., floreny holenderskie — $\text{zł} 0\text{'}05$ na 100 flor. i korony szwedzkie — $\text{zł} 0\text{'}05$ na 100 kor. Dewiza szwajcarska — po wahanach w obie strony w granicach $\text{zł} 0\text{'}10$ — zamknęła okres sprawozdawczy na zero.

W ostatnim dniu okresu sprawozdawczego płacono za banknoty dolarowe w obrotach pozagiełdowych po $\text{zł} 5\text{'}27\frac{1}{2}$ ÷ $5\text{'}28$ za \$ 1 wobec $\text{zł} 5\text{'}27\frac{1}{4}$ ÷ $5\text{'}27\frac{1}{2}$ za \$ 1 w okresie poprzedzającym).

	Kurs najwyższy	Kurs najniższy	Ostatni kurs w tygodn.
	w zł		
Dolary St. Zjedn.	\$ 1 5'29	5'27½	5'29
" " " telegr.	\$ 1 5'29½	5'28	5'29½
Funty szterlingi	£ 1 26'75	26'70	26'74
Franki francuskie	100 fr. 34'97½	34'96	34'97
Franki szwajcarskie	100 fr. 172'10	172'00	172'05
Belgi	100 blg. 123'80	123'70	123'70
Marki niemieckie	100 RM 202'50	200'75	202'50
Korony czechosłowackie	100 kor. 22'05	22'04	22'05
Liry włoskie	100 lir. 45'84	45'61	45'65
Floreny holenderskie	100 fl. 359'45	359'00	359'10
Guldeny gdańskie	100 guld. 172'75	172'70	172'75
Korony szwedzkie	100 kor. 137'95	137'65	137'90
Korony duńskie	100 kor. 119'50	119'40	119'45
Korony norweskie	100 kor. 134'40	134'10	134'35

Na rynku papierów lokacyjnych państwowych panowała tendencja niejednolita przy obrotach ograniczonych; najchętniej zawierane były transakcje 5% Poż. Konwersyjna i 7% Poż. Stabilizacyjna. W grupie pożyczek premjowych — zyskały: 4% Poż. Dolarowa $\text{zł} 0\text{'}15$ i 4% Poż. Inwestycyjna w serjach — $\text{zł} 1\text{'}00$, pozostałe natomiast straciły: 3% Poż. Budowlana — $\text{zł} 0\text{'}25$ i 4% Poż. Inwestycyjna w sztukach — $\text{zł} 0\text{'}50$. Co do pozostałych pożyczek państwowych — to 5% Poż. Konwersyjna straciła 1'45% nom., 5% Poż. Konwers. Kol. 1% nom., zyskały zaś: 6% Poż. Dolarowa 1'25% nom. i 7% Poż. Stabilizacyjna 0'25% nom.

W grupie papierów lokacyjnych prywatnych — obroty były dużo mniejsze niż w okresie poprzedzającym sprawozdawczy. Zwykleowały: 4% L. Z. Tow. Kred. Ziemskiego o 1% nom., 7% L. Z. Tow. Kred. Ziemskiego (w \$ zł.) o 0'5% nom., wreszcie 5% L. Z. Tow. Kred. m. Warszawy o 0'63% nom. Transakcje listami zastawnymi miast prowincjonalnych — minimalne.

¹⁾ Tabelę standartów podaliśmy w zesz. 22/1934, str. 688.

		Wartość nominalna (waluta)	Kurs naj-wyższy	Kurs naj-niższy	Kurs Ostatek w wyższy niższy tygodn.
Papiery państwowe					
zł za 1 szt.					
3½%	Pożyczka Budowlana	zł w zł. 50	44:00	43:80	43:85
4%	" Dolarowa	\$ ¹⁾	53:50	53:40	53:50
4%	" Inwestycyjna	zł w zł. 100	112:50	112:50	112:50
4%	" " serje	zł w zł. 100	117:00	117:00	117:00
w % nominatu					
5%	" Konwersyjna	zł	64:80	63:50	63:50
5%	" Konwers. Kol.	zł	58:00	58:00	58:00
6%	" Dolarowa	\$	73:00	71:25	72:50
7%	" Stabilizacyjna ²⁾	\$ ³⁾	67:25	66:50	65:50
			-67:38 ⁴⁾	-66:25 ⁴⁾	66:00
					-65:88

Listy zastawne i obligacje banków					
7%	L. Z. Państ. Banku Roln.	zł w zł. 1927	83:25	83:25	83:25
8%	" " " "	zł w zł. 1927	94:00	94:00	94:00
7%	" Banku Gosp. Kraj.	zł w zł. 1927	83:25	83:25	83:25
8%	" " " "	zł w zł. 1924	94:00	94:00	94:00
7%	Obl. Kom. B-ku Gosp. Kraj.	zł w zł. 1927	83:25	83:25	83:25
8%	" " " "	zł w zł. 1924	94:00	94:00	94:00
8%	" Bud. " " "	zł w zł. 1927	93:00	93:00	93:00

Listy zastawne i obligacje towarzystw kredytowych					
7%	L. Z. T-wa Kred. Przemysłu Polskiego ⁵⁾	£	65:50	65:50	65:50
8%	L. Z. T-wa Kred. Przemysłu Polskiego	£	73:00	73:00	73:00
4½%	L. Z. Tow. Kred. Ziemska.	zł	47:75	47:00	47:75
			-47:50 ⁴⁾	-46:75 ⁴⁾	
7%	" " " " m. Warszawy	\$ w zł. 36:00	35:50	35:50	35:50
4½%	" " " " " "	zł	60:50	60:00	60:00
5%	" " " " " "	zł	66:75	66:75	66:63
5%	" " " " " "	z 1933 r. zł	56:50	55:50	55:75
5%	" " " " " "	Piotrkowa z 1933 r. zł	45:25	45:13	45:25
					-45:13
5%	" " " " " "	Siedlec z 1933 r. zł	38:00	37:75	37:75

Obligacje miast					
VIII i IX 6%	Poż. Konw. m. Warszawy	zł	50:88	50:75	50:75

ZŁOTY ZAGRANICA

1934	New York ⁶⁾	London ⁷⁾	Paryz ⁶⁾
11/VI	18:98	26:75	—
12 "	18:94	"	286:25
13 "	18:93	"	286:00
14 "	"	26:68	—
15 "	"	"	286:00
16 "	18:95	"	—

1934	Zurych ⁶⁾	Berlin ⁶⁾	Praga ⁶⁾
11/VI	58:10	47:25 ÷ 47:35	453:50
12 "	58:12½	"	—
13 "	"	"	454:25
14 "	58:15	"	—
15 "	"	47:30 ÷ 47:40	454:75
16 "	"	Giełda nieczynna	454:25

1934	Kopenhaga ⁶⁾	Sztokholm ⁶⁾	Oslo ⁶⁾	Gdańsk ⁶⁾
11/VI	84:50	73:50	75:50	57:85 ÷ 57:97
12 "	84:25	73:25	—	"
13 "	"	"	—	"
14 "	"	"	—	"
15 "	84:50	—	—	57:84 ÷ 57:95
16 "	"	—	—	57:82 ÷ 57:94

POŻYCZKI POLSKIE NA GIEŁDACH ZAGRANICZNYCH¹⁾

	28/V ÷ 2/VI	4 ÷ 9/VI	11 ÷ 16/VI
(maksimum—minimum—ultimo; w nawiasach obroty)			
New York			
6½ dolarowa 1920	76—75—75 (4 000)	75—73½—73½ (7 000)	73½—68—70 (14 000)
8% Dillon. 1925	88—87—87½ (14 000)	87½—85—85 (24 000)	85—84—84 (21 000)
7½ stabilizac. 1927	114¾—112—114½ (187 000)	113¾—109½—110⅞ (132 000)	113—109½—110⅞ (362 000)
7½ Warszawy 1928	66—65—65½ (13 000)	66—64½—64½ (3 000)	64½—61—62 (18 000)
7½ ślaska 1928	67½—67—67½ (3 000)	67½—65½—65½ (36 000)	65½—64½—64½ (40 000)
London			
7½ stabilizac. 1927	91:62—90:62 — 91:62	91:47—90:47 — 90:97	91:84—90:84— 91:84
Zurych			
7½ stabilizac. 1927	69:50—68:50 69:00	—	67:50—65—66
Paryz			
7½ stabilizac. 1927	68:65—68:45	69:09—68:73	70:54—69:37
Medjolan			
7½ włoska 1924	99:00—98:80 —98:80 (325)	99:00—98:90 —99:15 (125)	99:05—98:90— 98:90 (200)

Z BANKU POLSKIEGO

STAN RACHUNKÓW BANKU POLSKIEGO W DN. 10 CZERWCA 1934 R. — Pierwsza dekada czerwca — podobnie jak i szereg poprzednich dekad — była pod względem walutowym lekko deficytowa, powodując dalsze skurczenie się rezerw walutowych Banku, mianowicie o zł 1.4 miljn. do zł 442 miljn.

Zato wzmógłony w r. b., a zwłaszcza od maja, dopływ złota do Banku Polskiego utrzymał się i w dekadzie sprawozdawczej na stosunkowo bardzo wysokim poziomie, gdyż skup złota przez oddziały Banku wyniósł w I dekadzie czerwca zł 1.3 miljn. i dzięki temu zapas złota podniósł się do kwoty zł 487.6 miljn. nietylko rekordowej w r. b., ale jednocześnie przewyższającej o zł 15.2 miljn. zapas złota z analogicznego czasu w r. ub., t. j. z dn. 10 VI 1933 r. a)

Pokrycie złote sumy obiegu biletów bankowych i części natychmiast płatnych zobowiązań, mianowicie przewyżki ich ponad zł 100 miljn. (uznanych za pewne niezmiennie ich minimum) — mierzone stosunkiem zapasu złota do tej sumy — zwiększyło się w dekadzie sprawozdawczej, osiągając poziom rekordowy w r. b. i znacznie wyższy niż przed rokiem, jak to wykazuje poniższe zestawienie:

	%
10 V 1934	46:02
31 V " "	47:20
10/VI " "	48:16
10/VI 1933	45:21

Spadek procentu pokrycia zarówno w ciągu dekady sprawozdawczej, jak i w okresie miesięcznym od końca I dekady maja, jak i w okresie rocznym od dn. 10 VI r. ub. — był stosunkowo większy niż wzrost sumy pokrycia, t. j. zapasu złota, następujący w tym czasie, gdyż jednocześnie redukcji ulegała w tych okresach suma obiegu banknotów i natychmiast płatnych zobowiązań względnie ich części, podlegającej pokryciu, stanowiąc mianowicie w dn. 10/VI zł 1112.5 miljn. (zł 1012.5 miljn.), gdy na początku dekady zł 1130.5 miljn. (zł 1030.5 miljn.), przed miesiącem zł 1152.2 miljn. (zł 1052.2 miljn.) i przed rokiem zł 1144.8 miljn. (zł 1044.8 miljn.).

Spadek sumy obiegu i zobowiązań w I dekadzie czerwca r. b. dotyczył nietylko — jak to zwykle bywa na początku miesiąca —

¹⁾ § 5 = zł 44:57.

²⁾ Z wyłączeniem transzy francuskiej.

³⁾ § 1 = 5:183 fr. szwajc. = Hfl. 2:488.

⁴⁾ Dotyczy drobnych odcinków.

⁵⁾ Gwarantowane przez Skarb Państwa.

⁶⁾ Za zł 100.

⁷⁾ Za £ 1.

¹⁾ Kursy — w %-ach nominalu; obroty — w jednostkach walutowych danego kraju.

obiegu biletów bankowych, który skurczył się z 910·9 miljn. do 908·6 miljn., ale — i to w znacznie silniejszym stopniu — również i natychmiast płatnych zobowiązań, które spadły z 219·6 miljn. do 203·9 miljn.

Spadek zobowiązań nie nastąpił w związku ze zmianami pozycji „różne rachunki”, której saldo — przeciwnie — wykazało wzrost z 17·5 miljn. do 23·9 miljn., lecz w związku z odpływem lokat żyrowych z Banku, i to nietylko lokat kas państwowych, ostatnio stałe na początku miesiąca kurczących się, ale także i pozostałych lokat żyrowych. Dzięki temu lokaty żyrowe osiągnęły w końcu I dekady czerwca poziom znacznie niższy niż w analogicznym terminie w poprzednich miesiącach r. b., choć pozostały znacznie wyższe (o blisko połowę) od stanu przed rokiem. Zmiany w stanie lokat żyrowych liczbowo ilustruje następujące zestawienie (w miljn. 2):

Lokaty żyrowe:
kas państwowych pozostałe

10/V 1934	18·1	188·2
31/V "	23·5	178·6
10/VI "	10·0	170·0
10/VI 1933	5·0	118·5

Obieg biletów bankowych obniżył się w I dekadzie czerwca zaledwie o 2·2 miljn., t. j. zaledwie o 1/10, podczas gdy w poprzednich miesiącach zmniejsza obieg w I dekadzie była znacznie poważniejsza, wynosząc w styczniu 46·5 miljn., w lutym 11·7 miljn., w marcu 14·6 miljn., w kwietniu 29·0 miljn. i w maju 9·2 miljn. Mimo to poziom obiegu był niższy niż przed miesiącem, t. j. na ultimo I dekady maja, choć jednocześnie znacznie niższy niż przed rokiem, t. j. w dn. 10/VI 1933 r. Liczbowo zmiany obiegu ilustruje następujące zestawienie (w miljn. 2):

10/V 1934	921·9
31/V "	910·9
10/VI "	908·6
10/VI 1933	999·4

Lekki spadek obiegu w dekadzie sprawozdawczej nie znalazł odpowiednika w ruchu lokat żyrowych, które też skurczyły się, lecz pozostawał w związku częściowo z drobnym odpływem walut z Banku, a przede wszystkim ze skurczeniem się działalności kredytowej Banku.

Zmniejszenie kredytów w Banku nie była w I dekadzie czerwca zbyt duża — znacznie np. mniejsza niż w analogicznej dekadzie pierwszych 4 miesięcy r. b., choć nieco większa niż w I dekadzie maja, kiedy spadek kredytów był szczególnie słaby. Portfel weksli krajowych (reprezentujący sumę kredytów dyskontowanych wykorzystanych) obniżył się w dekadzie sprawozdawczej o 9·4 miljn. (w I dekadzie maja o 2·4 miljn.,

w I dekadzie kwietnia o 32·0 miljn., w I dekadzie marca o 15·1 miljn., w I dekadzie lutego o 16·9 miljn., w I dekadzie stycznia o 27·0 miljn.). Suma pożyczek zastawowych (terminowych i w rachunku otwartym) obniżyła się w I dekadzie czerwca zaledwie o 0·4 miljn. Skup biletów skarbowych wykazał spadek silniejszy, mianowicie o 9·4 miljn.

W okresie miesięcznym od końca I dekady maja do końca I dekady czerwca wszystkie 3 rodzaje kredytów wykazały spadek, jak to widzimy z poniższego zestawienia (w miljn. 2):

Spadek	
Kredyty dyskontowe	4·5
Pożyczki zastawowe	1·5
Bilety skarbowe	4·2

Spadek ten jest o wiele większy w okresie rocznym, od końca I dekady czerwca r. ub. poczynając, z wyjątkiem jednak dyskonta biletów skarbowych, które wzrosło, jak to przedstawia poniższe zestawienie (w miljn. 2):

Wzrost (+) lub zmniejszenie (-)	
Kredyty dyskontowe	- 38·1
Pożyczki zastawowe	- 48·2
Bilety skarbowe	+ 17·0

Co się tyczy pozostałych — poza kredytami i rezerwami walutowymi (gdzie część stanowią weksle zagraniczne) — pozycji bankowego pokrycia obiegu, czyli specjalnych form działalności kredytowej Banku, to stwierdzić można w I dekadzie czerwca: 1) w dalszym ciągu niezmienny poziom kredytu bezprocentowego dla Skarbu Państwa (w 10 wykorzystane statutowe maksimum tego kredytu), 2) lekki spadek (o 0·2 miljn.) skupu emisji skarbowej przez Bank, 3) lekki wzrost (o 0·2 miljn.) skupu papierów kredytu długoterminowego przez Bank.

Całe bankowe pokrycie obiegu przedstawiało się następująco (w miljn. 2):

	10/V	31/V	10/VI
1) Waluty i dewizy	56 529	45 573	44 192
2) Weksle krajowe	590 492	595 332	585 977
3) Bilety skarbowe	52 839	53 010	48 681
4) Polskie monety srebrne i bilon	45 143	44 652	44 461
5) Pożyczki zabezpieczone zastawami	56 022	54 873	54 519
6) Papiery proc. własne	11 140	11 283	11 456
7) Dług Skarbu Państwa	90 000	90 000	90 000
Razem	902 165	894 723	879 286

PRZEGLĄD ZAGRANICZNY

POPRAWA SYTUACJI FINANSOWEJ FRANCJI

Sanacja finansów francuskich, przeprowadzona w ostatnich miesiącach przez gabinet Doumergue'a, sprowadziła zasadniczą zmianę w kształtowaniu się sytuacji finansowej Francji. Formalne zrównoważenie budżetu francuskiego, łącznie z równolegle prowadzoną energiczną akcją deflacyjną na innych odcinkach gospodarki, przywróciły zachwiane poważnie zaufanie szerokich mas do gospodarki państwowej. Doniosły wpływ momentów psychologicznych na gospodarkę ujawnił się raz jeszcze. Tak, jak poprzednio niezdecydowana polityka budżetowa szeregu francuskich gabinetów, rozbić wewnątrz polityczne i zaburzenia z lutego r. b. wpływały na podrożenie pieniądza, wzrost tezauryzacji, spadek kursów obligacji, rent i akcji — tak stabilizacja, chociażby przejściowa, stosunków wewnątrzpolitycznych, związana z utworzeniem gabinetu jedności narodowej, oraz celowa polityka finansowa i gospodarcza tegoż ga-

binetu spowodowały niemal natychmiast pomyslną zmianę sytuacji na rynkach finansowych.

Wśród poszczególnych etapów ogólnej akcji deflacyjnej, zainicjowanej przez gabinet Doumergue'a, na pierwszym miejscu postawić należy całkowite zrównoważenie budżetu francuskiego. Na podstawie specjalnych pełnomocnictw Rząd wydał szereg dekretów oszczędnościowych, zmniejszając wydatki państwowe o ok. 4 miljard. fr. Pierwsza serja tych oszczędności, wynosząca 2 760 miljn. fr., osiągnięta została głównie dzięki redukcjom wydatków na personel urzędniczy. I tak, zmniejszenie liczby urzędników o 10% przyniosło 750 miljn. fr., reforma systemu emerytalnego, polegająca na obniżeniu maksymalnej wysokości emerytur do 50% uposażenia aktywnego — 500 miljn. fr., redukcja uposażeń urzędniczych (urzędników niższych o 5%, wyższych o 10%, ministrów o 15%, Prezydenta Republiki o 20%) —

360 miljn. fr., walka z nadużyciami i łączeniem uposażeń — 190 miljn. fr. Na pozostałą sumę złożyły się: redukcja kredytów budżetowych (628 miljn. fr.), redukcja subwencji (32 miljn. fr.), reorganizacja finansowa i administracyjna urzędów socjalnych (300 miljn. fr.).

Dalsze oszczędności w wysokości ok. 1200 miljn. fr. osiągnięto głównie na pensjach, emeryturach wojennych i innych świadczeniach na rzecz byłych uczestników wojny. Poczynając od dn. 1/VII r. b. wszelkie pensje i emerytury wojenne zostały obniżone o 3%, podobnie jak pensje kawalerów Legii Honorowej oraz posiadających inne odznaczenia wojskowe. Odład na obsługę emerytur wojennych przeznaczony będą wpływy z loterii wraz ze stałą dotacją Skarbu w wysokości 500 miljn. fr. Rewizja dotychczasowego systemu darmowego leczenia przyniesie ma oszczędność ok. 175 miljn. fr. Olbrzymia większość wymienionych oszczędności w kwocie ok. 4 miljard. fr. jest w całej pełni realna i już w najbliższych miesiącach musi odzwierciedlić się w cyfrach budżetowych.

Rząd francuski zdawał sobie sprawę, że sanacja, ograniczona do budżetu zwyczajnego, byłaby niewystarczająca, Skarb Państwa wydatkuje bowiem rok rocznie, poza budżetem zwyczajnym, poważne sumy (kilkanaście miliard. fr.). Do najpoważniejszych pozycji należą tutaj wydatki, ponoszone na pokrywanie rokrocznie wzrastających deficytów eksploatacyjnych towarzystw kolejowych. Deficyt towarzystw tych wyniósł w r. ub. 4400 miljn. fr. Minister Robót Publicznych Flandin opracował przeto plan uzdrowienia finansów kolejowych, zawierający m. in. takie posunięcia, jak obniżka uposażeń personelu kolejowego o 5÷10%, a emerytur o 5÷15%. Zamierzona jest reforma kolejowych kas emerytalnych. Ulepszona ma być eksploatacja kolei przez zamknięcie niektórych dworców, a zwłaszcza drogą rozwiązania niezwykle doniosłego problemu konkurencji pomiędzy ruchem kolejowym a samochodowym. Obniżenie podatków państwowych, pobieranych od kolei, oraz normalne opłacanie wszelkich świadczeń kolei wobec Państwa przyniesie ma bezpośrednie odciążenie finansów kolejowych.

Rząd uznał również za wskazane przystąpić do dość daleko posuniętej reformy francuskiego systemu fiskalnego, w szczególności w dziedzinie podatków bezpośrednich. Reforma ta polegać ma z jednej strony na uproszczeniu systemu podatkowego, bądź to przez połączenie pewnych kategorii opłat, bądź w drodze zniesienia niektórych podatków przy równoczesnym wydatnem zmniejszeniu stawek podatkowych, np. przy podatku gruntowym z 16 do 12%, podatku od dochodów z ruchomości z 17 do 12%, przy podatku od uposażeń z 10 do 6 względnie 3%, przy podatku od dochodów przemysłowych i handlowych z 15 do 12% i t. p. Po obniżeniu stawek podatkowych nie jest przewidywany spadek wpływów, wobec rozszerzenia podstaw poboru podatków, przez obniżenie stosunkowo wysokich kwot dochodów minimalnych względnie substancji podatkowych które dotychczas obowiązywały.

Dalszy krok na drodze dostosowania poziomu elementów gospodarczych we Francji do obniżonego przez kryzys poziomu światowego stanowić ma zapowiedziana przez Rząd walka z drożyzną artykułów pierwszej potrzeby. Drożyzna artykułów pierwszej potrzeby jest jedną z głównych przyczyn wysokich kosztów produkcji francuskiej i trudności, na jakie napotyka zbył towarów francuskich na rynkach zagranicznych. Spowodowana jest ona w pewnej mierze przez politykę utrzymywania cen artykułów rolnych na nadmiernie wysrubowanym poziomie. Z polityki tej Rząd francuski — zmuszony dbać o dobrobyt szerokich mas rolniczych — nie zamierza rezygnować. Dąży on natomiast do zmniejszenia nadmiernej rozpiętości, jaka wytworzyła się w ostatnich latach pomiędzy cenami hurtowymi a detalicznymi. Dla walki z drożyzną utworzono 3 specjalne komitety, złożone zarówno z przedstawicieli wytwórców, jak i kupców oraz spożywców. Mają one badać warunki produkcyjne, dążyć

do poprawy obrotu, a także ewentualnie wpływać bezpośrednio na niższe cen. Kierownictwo prac komitetu pierwszego, badającego ceny mięsa i mleka, objęli Ministrowie: Herriot i Tardieu, drugiego, badającego ceny zbóż, Minister Queille, a trzeciego — ceny jarzyn — Minister Sarraut.

Nie chcąc ograniczyć się wyłącznie do posunięć defencywnych, deflacyjnych, Rząd opracował ostatnio plan robót publicznych, zakrońony na wielką skalę, znany (od nazwiska Ministra Pracy) pod nazwą „plan Marqueta”; jest on obliczony na okres 6 lat (do 1940 r.) i pochłoniąć ma kwotę 10 miliard. fr., dając rocznie zatrudnienie ok. 100 tys. bezrobotnych. Na 1934/35 r. przewidziana jest kwota ok. 1,5 miliard. fr. Kwoty, niezbędne na wykonanie planu, uzyskane być mają przez uruchomienie znacznej części (75%) sum, kapitalizowanych dotychczas bezużytecznie w ubezpieczalniach społecznych. Prace skoncentrowane być mają głównie w okolicach, objętych szczególnie silnie klęską bezrobocia. Pracami kierować będzie specjalna „komisja narodowa wielkich robót przeciw bezrobociu”, zarządzająca również funduszami na wykonanie prac.

Śmiała, stanowcza i skoordynowana polityka finansowa i gospodarcza gabinetu jedności narodowej spotkała się z ogólną aprobatą szerokiej mas francuskich i, jak wyżej wspominaliśmy, przyniosła bezpośrednio dodatnie rezultaty, przywracając zaufanie do gospodarki państwowej. Przejawiło się ono m. in. w wyższych kursach rent państwowych, które zwykływały dość znacznie — tak, że według obliczeń wartość kapitałowa tych papierów wzrosła o ok. 20 miliard. fr. Wskaźnik kursów wszystkich walorów o stałym oprocentowaniu podniósł się z 76,9 w marcu do 81,9 w kwietniu r. b. Zjawisku temu towarzyszyło również poważne potaniecie i upłynienie na rynkach pieniężnych i kapitałowych. W tych warunkach uznane zostało za możliwe i wskazane obniżenie oprocentowania francuskich bonów Obrony Narodowej oraz bonów skarbowych, a także i obniżenie stopy dyskontowej Banku Francji.

Obniżka oprocentowania francuskich bonów Obrony Narodowej dokonana została w 2 etapach, a mianowicie: w dn. 19/V r. b. z 4 do 3½% oraz w dn. 8/VI r. b. do 3%. Stopę procentową bonów skarbowych obniżono z końcem maja ponownie. Bony 1-miesięczne, oprocentowane do dn. 19/V na 2%, a po tym dniu po 1½%, obniżono do 1%, bony z terminem do 2 miesięcy z 2½% do 2% oraz do 1½%, z terminem do 3 miesięcy z 3 do 2½% i do 2%, a z terminem powyżej 3 miesięcy do roku z 3½ do 3%. Najdonioślejsze znaczenie posiada, wreszcie, obniżenie przez Bank Francji w dn. 31/V r. b. stopy dyskontowej z 3 do 2½%. Stopa ta została podniesiona z 2½ do 3% w dn. 8/II r. b. w związku z gwałtownym odpływem złota, jaki wówczas nastąpił.

Warunki, panujące na rynkach pieniężnych a wyrażające się w nieustannym procesie tanienia pieniądza — usprawiedliwiają w całej pełni posunięcia Banku Francji. Usprawiedliwiają je również ruch kapitałów i złota i przesunięcia w innych pozycjach bilansowych Banku Francji. Świadczą one łącznie o postępującej likwidacji tezauryzacji i wpływanu do obiegu „odmrożonych” wartości kapitałowych. Od dn. 30/III do dn. 4/V r. b. zapas złota Banku Francji podniósł się z 74 613 miljn. fr. do 76 177 miljn. fr. Od tego terminu przyływ złota przybrał jeszcze na sile. W tygodniu 4÷11/V zapas złota wzrósł do 76 607 miljn. fr., t. j. o 413 miljn. fr., w tygodniu do 18 maja podniósł się do 77 086 miljn. fr., czyli o 479 miljn. fr. Rekordową wyżkę przyniósł jednak ostatni tydzień maja, w którym zapas złota wzrósł o 811,5 miljn. fr. do 78 277 miljn. fr. Wysoce znamienne jest, iż temu zjawisku nie towarzyszy wzrost obiegu, natomiast podnoszą się poważnie pozycje depozytów Banku Francji. Ponieważ depozyty składają się głównie z sum, deponowanych przez wielkie instytucje bankowe, przeto świadczy to o tem, że zwiększona wskutek dopływu złota zdolność emisyjna Banku Francji wyzyskiwana jest głównie w kierunku zwiększenia rezerw finansowych instytucji kredytowych.

Zwyżce kursów walorów o dochodzie stałym towarzyszyła również w kwietniu r. b. na mniejszą skalę zakrojona zwyżka kursów akcji. Ogólny wskaźnik kursów tych podniósł się ze 198 do 207, przyczem szczególnie silny wzrost wykazały kursy ubezpieczeń z 547 do 608, przemysłu węglowego ze 171 do 181, chemicznego ze 183 do 199, towarzystw kolejowych z 73 do 86, gazowni z 495 do 519. Równocześnie wskaźnik kursów akcji zagranicznych, notowanych na giełdzie paryskiej, obniżył się z 201 do 196. Świadczy to o tem, że przyczyn zwyżki kursu akcji we Francji szukać należy wyłącznie w posunięciach, przeprowadzonych na terenie wewnętrznym.

Upłynnienie i potaniecie pieniądza i kapitałów we Francji przejawia się już również w ożywieniu emisji akcyjnych, które reprezentują przeciętnie miesięcznie następującą wartość (w miljn. fr.): w 1913 r. — 220, w 1926 r. — 400, w 1927 r. — 619, w 1928 r. — 844, w 1929 r. — 1 224, w 1930 r. — 1 823, w 1931 r. — 1 370, w 1932 r. — 567, w r. ub. — 300. W styczniu r. b. kwota emisji była niezwykle niska (zaledwie 95 miljn. fr.), w lutym podniosła się do 946 miljn. fr., by w marcu spaść do rekordowo niskiego poziomu — 34 miljn. fr. Natomiast w kwietniu osiągnięta została kwota 1 206 miljn. fr., t. j. najwyższa miesięczna, notowana od 1932 r.

Wydatnej poprawie na wszystkich odcinkach finansowych nie towarzyszyła dotychczas poprawa gospodarcza. Jest to zjawisko o tyle zrozumiałe, że z jednej strony konieczny jest pewien okres czasu, po którym dopiero wystąpić mogą w życiu gospodarczem dodatnie skutki poprawy finansowej, a zwłaszcza potaniaenia i upłynnienia, występującego na rynkach pieniężnych i kapitałowych, z drugiej zaś — możliwości poprawy gospodarczej we Francji są w najbliższym okresie ograniczone, wskutek ciągle jeszcze nadmiernie wysokiego poziomu poszczególnych elementów produkcyjnych, a więc cen, płac i t. p. w porównaniu z poziomem światowym. Wyraża się to przedewszystkiem w nieustannem kurczeniu się obrotów handlowych Francji z zagranicą.

Wskaźniki wytwórczości przemysłowej we Francji nie okazują tendencji zwyżkowej i stabilizują się naogół na niezmiennym poziomie. O tem, że w życiu gospodarczem Francji nie następuje wydatniejsza poprawa, świadczy szereg dalszych oznak koniunkturalnych, jak np. stosunkowo powolne zmniejszanie się liczby bezrobotnych, spadek przewożonych kolejowych i t. p. Bezrobocie utrzymuje się na poziomie wyższym, aniżeli przed rokiem. W dn. 31/III r. b. liczba bezrobotnych wynosiła 345 783, w dn. 5/V 333 062, w dn. 19/V 327 189, a w dn. 26/V — 323 213. W ciągu 2 miesięcy liczba bezrobotnych zmniejszyła się więc o ok. 22 tys. osób. W dn. 26/V była ona jeszcze wyższa w stosunku do stanu z dn. 26/V r. ub. o 40 359 osób.

Przewozy kolejowe wykazują wyraźny spadek. Liczba załadowanych wagonów w okresie od początku roku do dn. 15/V r. b. wyniosła 4 565 446 wobec 4 816 725 przed rokiem, t. j. zmniejszyła się o 5,21%. Spadły również w tym samym okresie — chociaż w mniejszym stopniu — wpływy kolejowe z 3 143 miljn. fr. do 3 054 miljn. fr., czyli o 89 miljn. fr. (2,93%).

Ewolucję na odcinku cen w ostatnich miesiącach uważać natomiast należy z punktu widzenia ogólnych interesów gospodarczych Francji raczej za korzystniejszą. Charakteryzuje ją bowiem nieprzerwana, choć łagodna tendencja zniżkowa, przyczem zmniejsza się rozpiętość pomiędzy cenami produktów krajowych a przywożonych, wskutek spadku pierwszych, a stabilizacji drugich. Ogólny wskaźnik cen, który w grudniu r. ub. wynosił 369, obniżył się w lutym r. b. do 384, w marcu do 380, w kwietniu do 378, a w dn. 26/V do 375. Wskaźniki cen produktów krajowych wynosiły odpowiednio: 436, 429, 424, 421 i 421, cen produktów przywożonych: 304, 303, 301, 301, 292, cen produktów żywnościowych: 415, 411, 410, 408, 404, cen produktów roślinnych: 360, 367, 365, 383, 379, cen produktów zwierzęcych: 448, 429, 429, 408, 403, wreszcie cen wyrobów przemysłowych: 367, 361, 355, 352, 350. Tak więc wszystkie

grupy wykazują zniżkę cen, z wyjątkiem grupy artykułów roślinnych, która przejściowo zwyżkowała, ostatnio jednak ta tendencja załamuje się.

Wytwórczość głównych gałęzi przemysłu francuskiego, zwłaszcza ciężkiego, wykazuje w ostatnich miesiącach stabilizację. Wydobycie węgla wynosiło w kwietniu r. b. 3 970 tys. t wobec 4 320 tys. t w marcu r. b. i 3 799 tys. t w kwietniu r. ub. Przeciętne dzienne wydobycie wynosiło w kwietniu r. b. 165 423 t wobec 160 005 t w marcu r. b. i 158 316 t w kwietniu r. ub. Wytwórczość surówki wynosiła w kwietniu r. b. 503 tys. t wobec 526 tys. t w marcu i 516 tys. t w kwietniu r. ub. Wytwórczość stali wynosiła w kwietniu r. b. 502 tys. t wobec 528 tys. t w marcu i 554 tys. t w kwietniu r. ub. W ciągu pierwszych 4 miesięcy r. b. produkcja surówki wynosiła 2 139 tys. t wobec 2 025 tys. t w analogicznym okresie r. ub., a produkcja stali 2 025 tys. t wobec 2 139 tys. t.

Bardziej krytycznie kształtowało się jedynie położenie tych gałęzi przemysłu francuskiego, które przeważająco, lub też w znacznej mierze nastawione były na produkcję eksportową. Dotyczy to więc takich gałęzi przemysłu, jak przemysłów: konfekcyjnego, maszynowego, włókienniczego, skórniczego, galanteryjnego, szklanego, zegarmistrzowskiego, papierniczego, różnych przemysłów precyzyjnych i t. p. Wywóz wyrobów tych gałęzi przemysłu zmniejszył się w ostatnich latach w różnym stopniu w granicach 50 ÷ 90%. W ostatnich czasach zaostrzyło się znacznie przesilenie w przemyśle włókienniczym. W okręgu Roubaix liczba bezrobotnych zupełnych i częściowych wynosi blisko 28 tys. osób, a w okręgu Tourquing 24 tys. Tak wysokich liczb nie notowano od początku kryzysu. Przędzalnie bawełny w okręgu Lille wyzyskują swą zdolność produkcyjną jedynie w 50 ÷ 60%. Przemysł wełniany wyzyskuje swą zdolność produkcyjną w ok. 60%. Przemysł jedwabniczy okręgu Lyonu odczuwa szczególnie silnie przesilenie, w związku z targiem handlowym francusko-angielskim. Syndykat tego przemysłu oblicza straty, poniesione w r. ub., na 1 ÷ 2,5 tys. fr. na 1 warsztacie tkackim.

Położenie na odcinku rolniczym kształtuje się nadal krytycznie. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji na rynku zbożowym, gdzie dotychczasowe zarządzenia, mające zapobiec zniżce cen pszenicy, okazały się nietylko niewystarczające, ale doprowadziły do dezorganizacji rynków i wywołały poważny ferment w przemyśle młynarskim. Nadwyżki zbożowe, ciężące na rynku francuskim, obliczane są dla okresu, w którym pojawi się zboże z nowych zbiorów, na ok. 20 miljn. q. Istnienie tych nadwyżek działa zniżkowo na ceny pszenicy, która sprzedawana jest po 90, a nawet 80 fr. za q. t. j. o kilkadziesiąt fr. poniżej ceny minimalnej, ustalonej ustawą z dn. 10/VII r. ub. Rząd francuski uważał przeto za konieczne uzupełnienie istniejącego ustawodawstwa zbożowego, organizując w szczególności t. zw. reporty, t. j. magazynowanie i przenoszenie nadwyżek produkcyjnych pszenicy w okresie krytycznym, t. j. po zbiorach. W tym celu wszystkie zapasy pszenicy zostały obliczone statystycznie do dn. 31/V r. b. Po dn. 1/VI r. b. młyny i kupcy zbożowi zobowiązani są nadal płacić ceny minimalne za reportowane zapasy pszenicy.

Pośrednicy zbożowi oraz przedsiębiorstwa młynarskie, respektujące postanowienia ustawy z dn. 10/VII r. ub. oraz innych uzupełniających ustaw zbożowych, znaleźli się w szczególnie trudnym położeniu, wobec coraz częstszego obchodzenia ustawy. Na tem tle wybuchł nawet rodzaj „strajku młynarzy”, polegający na tem, że szereg młynów zwłaszcza na terenie północnej Francji zostało zamkniętych. Związek właścicieli młynów wystosował do Rządu memoriał, w którym zapowiedział, że od dn. 1/VI r. b. młynarze zaprzestaną zakupywać zboże. Równocześnie związek wystąpił z własnym projektem unormowania sytuacji na rynkach zbożowych, w myśl którego podlegałyby reglamentacji jedynie określone nadwyżki produkcyjne, pozostawiając wolnym pozostałe zapasy.

stała zaś masa zboża nie podlegałaby żadnym ograniczeniom co do cen.

Według danych oficjalnych tegoroczne zbiory zdają się zapaść nieco gorzej, aniżeli w r. ub. Powierzchnia uprawy pszenicy wynosiła z początkiem maja r. b. 5 342 tys. ha wobec 5 390 tys. ha w analogicznym okresie r. ub. Stan zbóż określany był na 67 wobec 75. Powierzchnia uprawy żyta wynosiła 680 tys. ha wobec 704 tys. ha, a stan uprawy 69 wobec 75, powierzchnia uprawy owsa 758 tys. ha wobec 733 tys. ha, a stan uprawy 70 wobec 73, powierzchnia wreszcie uprawy jęczmienia 3 277 tys. ha wobec 3 392 tys. ha, a stan uprawy 69 wobec 70.

Ewolucja sytuacji na odcinku handlu zagranicznego zasługuje na szczególną uwagę. Obroty z zagranicą kształtują się ostatnio we Francji pod działaniem 2 czynników; jednym z nich jest rozpiętość pomiędzy cenami krajowymi i zagranicznymi, drugim natomiast — polityka handlowa Rządu, która przez uzyskanie negocjacyjne kontyngentów przywozowych dąży do podniesienia wywozu francuskiego. Rezultaty cyfrowe zdają się istotnie wskazywać, że na odcinku wywozowym francuska polityka handlowa odniosła pewien sukces, stabilizując wywóz na naogół niezmiennym poziomie. Ponieważ równocześnie przywóz wykazuje tendencję zniżkową, przeto przy ogólnym zmniejszeniu się obrotów spada również ujemne saldo bilansu handlowego.

Kształtowanie się obrotów handlowych Francji z zagranicą w ciągu 4 pierwszych miesięcy r. b. w porównaniu z analogicznym okresem r. ub. ilustruje następujące zestawienie (w miljn. fr.):

	Przywóz:		Wywóz:	
	4 mies. 1934 r.	4 mies. 1933 r.	4 mies. 1934 r.	4 mies. 1933 r.
Artykuły żywnościowe	2 582	3 484	814	775
Surowce	4 504	4 920	1 773	1 471
Wyroby fabryczne	1 606	1 833	3 397	3 813
Ogółem:	8 692	10 237	5 984	6 059

W powyższym zestawieniu znamieny jest znaczny spadek przywozu. Dzięki niemu zmniejszyły się poważnie obroty handlowe Francji oraz obniżyło się ujemne saldo bilansu handlowego z 4 178 do 2 709 miljn. fr. Cyfry za kwiecień r. b. wykazują szczególny rekord zmniejszenia się obrotów, które w miesiącu tym wyniosły 3 505 miljn. fr. wobec 3 780 miljn. fr. w marcu r. b., 3 927 miljn. fr. w kwietniu r. ub., 4 579 miljn. fr. w kwietniu 1932 r., 6 779 miljn. fr. w kwietniu 1931 r., a 8 453 miljn. fr. w kwietniu 1930 r. Tak więc w ciągu 4 lat wartość obrotów zmniejszyła się o około 60%.

Dotychczas nie zostały unormowane stosunki handlowe Francji z Anglią i z Niemcami. W stosunku do Niemiec przewidywano przedłużone zostało stosowanie postanowień traktatu handlowego pomiędzy obu krajami. Na odcinku tym unormowanie stosunków handlowych natrafia na szczególne trudności ze względu na ograniczenia dewizowe, stosowane wobec wywozu francuskiego, oraz ze względu na zawieszenie płatności procentów od długów handlowych, zaciągniętych przez Niemcy. Wysoce niepomysłnie kształtowały się również dla Francji obroty z Anglią. W 1929 r. wywóz z Francji do Anglii przedstawiał wartość 7 566 miljn. fr., a wywóz Anglii do Francji 5 829 miljn. fr. W r. ub. odnośne cyfry wynoszą dla wywozu francuskiego już tylko 1 676 miljn. fr., dla przywozu z Anglii 1 893 miljn. fr. Nietylko więc gwałtownie obniżyły się obroty, ale w miejsce dodatniego salda wystąpiło dla Francji saldo ujemne. W ciągu pierwszych 4 miesięcy r. b. w porównaniu z analogicznym okresem r. ub. przywóz W. Brytanii do Francji zmniejszył się z 688 do 613 miljn. fr., t. j. o 11%, podczas gdy równocześnie wywóz francuski do W. Brytanii spadł jedynie z 546 do 544 miljn. fr., t. j. zaledwie o 0,5%. Zmniejszyło się wskutek tego poważnie ujemne saldo francuskiego bilansu handlowego z Anglią.

Z jednej strony zarządzenia antyfrancuskie, stosowane w Anglii, dotknęły szereg francuskich gałęzi produkcji, jak przemysł: obuwniczy, rękawiczniczy, futrzarski, sztucznych kwiatów, a zwłaszcza przemysł jedwabniczy Lyonu. Ponadto trudności rozwikłania zatargu handlowego z Niemcami skłoniły Francję do ustępliwości w stosunku do Anglii. Anglia ze swej strony również odczuła zarządzenia antyangielskie Francji, a z drugiej — zmuszona jest toczyć ostrą walkę konkurencyjną z Japonią, w której cennym sprzymierzeńcem może być Francja, również zagrożona przez wywóz japoński zwłaszcza na rynkach kolonialnych.

Spór handlowy francusko-angielski został ostatnio załatwiony przez zawarcie nowego traktatu handlowego między obu krajami, o czym piszemy na innym miejscu. Układ stosunków handlowych oraz ogólne problemy polityczno-handlowe, występujące w obu krajach, skłoniły je do wzajemnych ustępstw.

Problemy kolonialne budzą w ostatnich czasach we Francji poważne zainteresowanie. Wpływa na to z jednej strony fakt, iż kolonie zajmują stosunkowo coraz poważniejszą pozycję w ogólnych handlowych obrotach zagranicznych Francji, z drugiej — ze względu na zasadnicze tendencje francuskiej polityki handlowej, która z konieczności zmuszona jest do odcinania się od rynków zagranicznych i szuka kompensat w obrotach z koloniami. W związku z tem prowadzone są prace przygotowawcze do zwołania konferencji kolonialnej, która miałaby na celu zacieśnienie i wzmoczenie obrotów handlowych między metropolią a koloniami, jak również opracowanie planu gospodarki kolonialnej, który dostosowałby produkcję do zbytu i zlikwidował konkurencję pomiędzy koloniami francuskimi. Jednolity plan organizacyjny w tej dziedzinie zastąpiłby dotychczas nieskoordynowaną akcją pomocy gospodarczej dla kolonii.

Zacieśnienie stosunków handlowych pomiędzy metropolią a koloniami zależy w większym stopniu od udoskonalenia aparatury wymiany handlowej, podniesienia jakości i obniżenia cen, zarówno towarów francuskich, jak i kolonialnych — aniżeli od ułatwień polityczno-handlowych we wzajemnych stosunkach. Już obecnie bowiem reżim celny, istniejący pomiędzy metropolią a koloniami jest wysoce liberalny. Francuskie kolonie podzielić można ze względu na ich stosunek polityczno-handlowy do metropolii, na 3 grupy, a mianowicie: 1) Algierja, 2) t. zw. kolonie asymilowane, 3) t. zw. kolonie nieasymilowane.

Algierja stanowi właściwie jedną całość polityczno-handlową z Francją — tak, że można mówić o istnieniu unii celnej francusko-algierskiej. Kolonie asymilowane, do których należą właściwie kolonie francuskie z Indochinami i Madagaskarem, mają stosunki handlowe z Francją uregulowane na zasadzie wolności celnej. W zasadzie jednak kolonie te mają prawo żądać wprowadzenia stawek celnych na przywożone do nich towary z metropolii, a z drugiej strony zastosowanie układów handlowych, zawieranych przez Francję, wymaga w koloniach asymilowanych specjalnych przygotowań. W tej samej sytuacji, co kolonie asymilowane, znajduje się protektorat tuniżyjski.

Do t. zw. kolonii nieasymilowanych należą wszystkie inne protektory i mandaty. Produkty francuskie, sprowadzane do tych kolonii, korzystają z wolności celnej, o ile nie przeszkadzają temu porozumienia międzynarodowe. Te spośród kolonii nieasymilowanych, które traktują preferencyjnie pod względem celnym artykuły francuskie, mogą wywozić bez cła do metropolii surowce, artykuły żywnościowe i pewne zgóry ustalone towary. Inne towary podpadają pod francuską taryfę minimalną, która stosuje się również do artykułów z tych kolonii nieasymilowanych, które wywozu francuskiego nie traktują preferencyjnie. Odmienne unormowane są stosunki z Marokiem. Wyroby marokańskie korzystały we Francji ze znacznych zniżek celnych od taryfy minimalnej aż do całkowitej wolności celnej. Przywóz towarów do Maroka zarówno z Francji, jak i z krajów zagranicznych traktowany jest pod względem celnym jednakowo.

Reasumując obserwacje, dotyczące ewolucji sytuacji finansowej i gospodarczej Francji w miesiącach wiosennych r. b., stwierdzić można wyraźną poprawę na wszystkich odcinkach życia finansowego. Brak objawów wydatniejszej poprawy daje się natomiast zauważyć zarówno na odcinku wytwórczości przemysłowej, jak i w rolnictwie. Również mimo poprawy bilansu handlowego — kurczenie się obrotów handlowych z zagranicą trwa w dalszym ciągu. Niepomyślnie kształtowanie się sytuacji na odcinku gospodarczym oraz handlu zagranicznego zdaje się znajdować swoje wytłumaczenie w fakcie, że procesy deflacyjne w gospodarstwie francuskim nie sięgnęły jeszcze dostatecznie głęboko, by stworzyć podstawy pod trwały rozwój gospodarczy, odbywający się na zbliżonej do zagranicy płaszczyźnie.

Poziom produkcji, obrotów, cen, płac i t. p. jest jeszcze we Francji stosunkowo wyższy, aniżeli w innych krajach świata na kontynencie europejskim. Nadmiernie wysoki standard of life w porównaniu z zagranicą nie daje się utrzymać, z drugiej jednak strony wyjątkowe bogactwo finansowe i daleko posunięta samowystarczalność gospodarstwa — powstrzymują nadmiernie silne procesy deflacyjne, czem też tłumaczyć należy wyraźną stabilizację gospodarczą, dającą się zaobserwować w ciągu kilku ostatnich miesięcy.

Dr. Roman Battaglia

KRONIKA ZAGRANICZNA

M. IN. NA PODSTAWIE RAPORTÓW I DONIESIEŃ POLSKICH PLACÓWEK ZAGRANICZNYCH

OGÓLNE

UKŁAD FRANCUSKO-ANGIELSKI. — W dn. 16 b. m. doszło w Londynie po kilkutygodniowych rokowaniach do porozumienia pomiędzy delegacją handlową francuską pod przewodnictwem P. Bonnefont-Craponne, Dyrektora Umów Handlowych we francuskim Min. Handlu, a Rządem brytyjskim w osobach PP.: Runcimana, Prezesa Board of Trade, i Colville'a, Podsekretarza Stanu w Overseas Trade Departement. Szczegóły tego porozumienia będą podane do wiadomości dopiero po ostatecznym podpisaniu, mającym nastąpić w 2 tygodnie po parafoowaniu układu w dn. 16 b. m.

W każdym razie wiadomo już, iż groźba wojny celnej, jaka istniała w stosunkach brytyjsko-francuskich, a nawet częściowo już była urzeczywistniana, jest usunięta. Należy przypomnieć, iż nieporozumienie rozpozczęło się na skutek kontyngentowej polityki Francji w 1934 r., mocą której — wzamian za zachowanie dla poszczególnych państw, importujących do Francji, ich dotychczasowych kontyngentów — Francja żądała dodatkowych ustępstw dla swego wywozu na rynkach zainteresowanych krajów. Wobec niemożności dojścia do porozumienia na tej podstawie, Anglia zastosowała wobec Francji dodatkowe cło w wysokości 20% ad valorem na niektóre pozycje wywozu francuskiego do Anglii, w odpowiedzi na co Francja wypowiedziała układy handlowe i nawigacyjne, łączące oba kraje od 1826 r. i 1882 r. Po prowizorycznym przedłużeniu tych umów rozpoczęły się w końcu maja r. b. rokowania, które zakończyły się pozytywnie.

Ze skąpych wiadomości, jakie przenikają do prasy o wspomnianem porozumieniu, wydaje się, iż nastąpiło ono po zdecydowanych ustępstwach Francji. Wydaje się, mianowicie, iż Francja oddała Anglii wszystkie posiadane przez nią kontyngenty przywozowe do Francji w wysokości z 1933 r., wzamian za co Anglia zniósła wspomniane powyżej cło dodatkowe 20% ad valorem na niektóre produkty francuskie. W ten sposób polityka handlowa Francji, wymagająca za zwrot dawnych kontyngentów nowych ustępstw w stosunku do wywozu francuskiego, poniosłaby całkowitą porażkę. A Anglia natomiast przez zastosowanie cel represyj-

nych uzyskalaby we Francji to, czego nie mogły naogół uzyskać inne kraje, rokujące z Francją.

WŁOCHY

OGRANICZENIA DEWIZOWE. — Dekretem Ministra Finansów z dn. 26/V r. b. został zaprowadzony szereg ograniczeń w obrocie dewizowym. Art. 1 dekretu postanawia: „Żadna operacja w wymianie dewizowej nie może być przedsięwzięta, jeżeli nie odpowiada istotnym wymogom przemysłu i handlu oraz potrzebom wyjazdu zagranicę. Potrzeby tego rodzaju winny wynikać z oryginalnych dokumentów. Mogą być wykonywane operacje, odpowiadające potrzebom osób, rezydujących zagranicą, a posiadających swoje dobra na terenie Królestwa, kolonij i posiadłości”. Przy zawieraniu tego rodzaju operacji dewizowych umieszczana będzie na dokumentach, uzasadniających ich potrzebę, stampila z oznaczeniem ilości dewiz.

Od banków, spółek etc., posiadających swoje konta dewizowe w kraju lub zagranicą, wymaga się w czasie do 15 dni od publikacji dekretu zgłoszenia ich salda Bankowi Włoskiemu. Zabrania się powyższym bankom, spółkom etc. zakupywania na giełdach zagranicznych na rachunek własny lub cudzy obligacji i walorów zagranicznych lub włoskich, emitowanych zagranicą. Zabrania się wywożenia pod jakimkolwiek pozorem i pod jakąkolwiek formą biletów bankowych, przekazów, oraz czeków, płatnych we Włoszech, w kolonjach i posiadłościach, jak i wszelkich obligacji, opiewających w lirach. Banki, instytucje oraz firmy, w których obligacje powyższe są płatne, winny natychmiast zgłosić Instytutowi Emisyjnemu te obligacje, które znajdowałyby się w obiegu zagranicznym.

Osobom, udającym się zagranicę, pozwała się wiewieć ze sobą banknotów włoskich lub papierów, opiewających na liry, na sumę niewyższą jak 5 tys. lir. Jednak osoby, udające się zagranicę kilkakrotnie w ciągu miesiąca lub przebywające w pasie pogranicznym, mogą wywozić ze sobą jedynie sumę, odpowiadającą okresowi czasu pobytu zagranicą. Powyższe postanowienia dotyczą również płatności w lirach, należnych zagranicy czy to z akredytyw, czy z obrotu żyrowego.

Następujące czynności wymagają osobnego upoważnienia Ministerstwa Finansów: a) udzielenie kredytów w lirach na rzecz banków i firm zagranicznych (choćbyby narodowości włoskiej); b) dyskonto weksli, wystawianych w lirach przez firmy zagraniczne, a obciążających rachunek firm włoskich, chociażby dla celów handlowych; c) dyskonto weksli w lirach, wystawianych przez firmy zagraniczne na swoje filje we Włoszech i kolonjach, nawet jeżeli są żyrowane przez osoby trzecie; d) dyskonto jakichkolwiek weksli, które robią wrażenie środka ze strony firm zagranicznych dla uzyskania walorów w lirach; e) dyskonto weksli firm włoskich, opiewających w lirach na rachunek firm zagranicznych.

Odnośnie wszelkich czeków i trat, płatnych na rachunek banków i firm zagranicznych, winno być codziennie przesyłane sprawozdanie Bankowi Włoskiemu.

Dozwolone jest dyskonto weksli w lirach, wystawianych przez włoskie firmy eksportowe na rachunek firm zagranicznych, jeśli posiadają one udowodnione pokrycie w rzeczywistych sprzedażach i towarach istotnie wywiezionych. Dla obrotów terminowych w operacjach, o których wspomina art. 1 (handel zagraniczny), obowiązują winna zasada, że podejmowanie lirów winno być równoczesne z podejmowaniem dewiz zagranicznych.

W związku z tem zarządzeniem Ministerstwa Finansów został wydany dekret Nr. 804, dotyczący stemplowania obligacji zagranicznych, w myśl którego obligacje zagraniczne lub obligacje włoskie, emitowane zagranicą dotychczas nieostemplowane a znajdujące się na terenie Włoch bez względu na ich zapadłość, winny być do dni 10 od daty ogłoszenia dekretu podane opłacie stemplovej, która wyniesie 1/10 opłaty, ustanowionej dla wszelkich obligacji ustawą z dn. 30/XII 1933 r. (art. 199). Przedstawione być mają również do nowego ostemplowania te obligacje, które były już poprzednio poddane opłacie stemplovej; w tym wypadku stary stempel zostanie unieważniony, w jego zaś miejsce przyłożony będzie nowy stempel z odpowiednią datą, przy jednoczesnym zwolnieniu od pobrania nowej opłaty stemplovej.

Przewiduje się możliwość przedłużania okresów prekluzyjnych i stosowanie przez

Ministra Finansów wyjątków. Kontrolę nad wykonywaniem przepisów dekretu wykonywać będzie Bank Włoski.

Z RYNKÓW ZAGRANICZNYCH

ARTYKUŁY SPOŻYWCZE I KOLONJALNE

ZE ŚWIATOWYCH RYNKÓW ZBOŻOWYCH. — Ceny w okresie 1 ÷ 15/VI r. b. kształtowały się następująco (w walucie danego kraju, w Buenos Aires i Liverpoolu — w \$, w Hamburgu — w Hfl. — za 100 kg):

	1÷8/VI	9÷15/VI	Wzrost (+) lub spadek (-)
Pszennica:			
Berlin . . .	20'87	19'87	- 4'8
Praga . . .	160'00	167'00	+ 4'3
Chicago . . .	—	3'68	—
Buenos Aires	2'00	2'01	+ 0'5
Liverpool . .	2'91	2'95	+ 1'3
Wiedeń . . .	35'12½	—	—
Hamburg . . .	5'13	5'10	- 0'6

	1÷8/VI	9÷15/VI	Wzrost (+) lub spadek (-)
Żyto:			
Berlin . . .	16'87	16'87	—
Praga . . .	119'00	125'50	+ 5'4
Chicago . . .	2'48	2'59	+ 4'4
Wiedeń . . .	23'94	—	—
Hamburg . . .	2'85	2'91	+ 2'1

	1÷8/VI	9÷15/VI	Wzrost (+) lub spadek (-)
O wies:			
Berlin . . .	18'85	19'70	+ 4'5
Praga . . .	108'00	143'00	+ 32'4
Chicago . . .	3'07	3'10	+ 0'9
Buenos Aires	1'35	1'43	+ 5'9
Liverpool . .	3'22	3'21	- 0'4
Wiedeń . . .	25'00	—	—
Hamburg . . .	2'34	2'50	+ 6'8

	1÷8/VI	9÷15/VI	Wzrost (+) lub spadek (-)
Jęczmień browarowy:			
Berlin . . .	—	—	—
Praga . . .	107'50	125'50	+ 16'7
Chicago . . .	3'56	3'56	—
Wiedeń . . .	—	—	—
Hamburg . . .	—	—	—

	1÷8/VI	9÷15/VI	Wzrost (+) lub spadek (-)
Jęczmień zwykły:			
Berlin . . .	—	—	—

BYDŁO I MIĘSO

— W maju tendencja na austriackim rynku nierogaczyny doznała dalszego osłabienia; na skutek znacznie zwiększonych dostaw trzody krajowej — ceny kształtowały się zniżkowo. Podobna sytuacja panowała i na rynku czechosłowackim.

Na rynku bekonowym angielskim sytuacja kształtowała się nieco korzystniej — tak, że w I tygodniu okresu sprawozdawczego nastąpiła zwykła notowań bekonów kontynentalnych i kanadyjskich. Pod wpływem zwiększonego zapotrzebowania w okresie świątecznym — nastąpiło poważniejsze ożywienie handlu bekonami, w rezultacie zapasy tego produktu u hurtowników zostały niemal całkowicie wyprzedane.

Wiedeń. — Notowania z 12/5/V r. b. — w szyl. austrj. za 1 kg loco targowica: cielęta żywej wagi 1'10 ÷ 1'60. — bite patro-

szone 1'30 ÷ 2'00, świnię bite mięsne 1'25 ÷ 1'50, — słoninowe 1'45 ÷ 1'55, jagnięta bite krajowe 0'90 ÷ 1'40. Tendencja utrzymana.

London. — Na rynku bekonów notowano urzędowo w dn. 17/V r. b. — w sh za 1 cwt.: duńskie Nr. 1 sizeable 83, — Nr. 2 82, — Nr. 3 81, ciężkie Nr. 1 83, — Nr. 2 82, szóstki Nr. 1 81, — Nr. 2 80, szwedzkie sizeable Nr. 1 79, — Nr. 2 78, ciężkie Nr. 1 79, — Nr. 2 78, holenderskie sizeable Nr. 1 80, — Nr. 2 78, — Nr. 3 76, ciężkie Nr. 1 80, — Nr. 2 77, szóstki Nr. 1 77, — Nr. 2 76, polskie Nr. 1 sizeable 74, — Nr. 2 71, — Nr. 3 70, ciężkie Nr. 1 74, — Nr. 2 70, szóstki Nr. 1 71, — Nr. 2 71, litewskie sizeable Nr. 1 74, — Nr. 2 71, — Nr. 3 70, ciężkie Nr. 1 74, — Nr. 2 70, szóstki Nr. 1 71, — Nr. 2 71, angielskie sizeable Nr. 1 88 ÷ 90, — Nr. 2 86 ÷ 90, ciężkie Nr. 1 88 ÷ 90, — Nr. 2 85 ÷ 87, szóstki Nr. 185, — Nr. 2 83. Zapotrzebowanie naogół ożywione, tendencja utrzymana.

MASŁO

— W maju na rynku masła w Anglii panowała dość stała tendencja w przeciwieństwie do pozostałych rynków, które obecnie bądź zupełnie bądź w bardzo poważnym stopniu straciły znaczenie dla handlu eksportowego. Wyraźne jednak uprzywilejowanie masła duńskiego, z tańszych zaś gatunków kolonialnego, stwarzało duże trudności zbytu innych rodzajów masła.

Na rynku niemieckim, zachowującym jeszcze w części swoje pierwotne znaczenie, sytuacja rynkowa przedstawiała się korzystniej niż przewidywano; wpływ zwiększonej podaży masła i spadku cen, spowodowanego gwałtownie wzrastającą produkcją mleka został osłabiony złym stanem pastwisk z przyczyn atmosferycznych.

London. — Urzędowe notowania cen hurtowych z końca miesiąca — w sh za 1 cwt.: nowozelandzkie solone 77 ÷ 78, — niesolone 78 ÷ 80, australijskie solone 74 ÷ 76, — niesolone 75 ÷ 77, argentyńskie 70 ÷ 72, duńskie 85 ÷ 86, szwedzkie 81 ÷ 85. Tendencja utrzymana.

Berlin. — Urzędowe notowania masła w okresie 1/IV ÷ 25/V r. b. uległy zmianie i wynosiły — w RM: krajowe znakowane I gat. 125, krajowe mleczarskie I gat. 122, II gat. 118. Tendencja stała.

Wiedeń. — Notowania hurtowe masła franco Wiedeń — w szyl. austrj. za 1 kg: deserowe I gat. 4'00 ÷ 4'35, niepaczkowane deserowe 3'80 ÷ 4'10, wiejskie 2'80 ÷ 3'20. Tendencja nieco słabsza.

METALE

ŻELAZO. — Na rynkach światowych w I połowie czerwca nie zaszły żadne poważniejsze zmiany. W dn. 14 ÷ 15 b. m. obradować będzie w Londynie Międzynarodowy Kartel Szyn (Irma) m. inn. również nad kwestią cen.

Położenie na rynkach w poszczególnych krajach przedstawiało się następująco:

W Niemczech rynek surówki w okresie sprawozdawczym doznał pewnego osłabienia. Ogólne tempo rozwoju produkcji hutniczej również nieco osłabło w związku z nastaniem letniego sezonu. Do podtrzymania wytwórczości w znacznym stopniu przyczyniają się zamówienia rządowe. Eksport zmniejszył się

cokolwiek; odnotowano natomiast szereg skarg na obniżanie cen przez konkurentów zagranicznych.

We Francji po niemal 2-letnich usiłowaniach dojdzie do skutku organizacja wewnętrznego syndykatu surówkowego. Obecnie toczą się pertraktacje co do przystąpienia do syndykatu hut w Zagłębiu Saary. Biuro sprzedaży surówki fosforowej ma być otwarte w dn. 1/VII r. b., a surówki hematytowej w dn. 1/X r. b. Należy przypuszczać, że powstanie syndykatu położy kres zniżkowej tendencji cen surówki, a nawet wywoła szcześnie pewną zwyżkę.

W Belgii na giełdzie żelaznej w Brukseli panowała tendencja spokojna. Na żelazo kształtowe i prętowe nie było prawie żadnego popytu. Na rynku półwyrobów pewne zainteresowanie wzbudzały tylko platyny, które notowano — bez zmiany — po £ 2.8.-. Bardzo słaby nastrój panował na rynku blach, zwłaszcza grubych, chociaż i dla cienkich, wobec małego popytu, notowania cen miały charakter raczej statystyczny. Największe stosunkowo ożywienie odczuwało się na rynku bednarki. Zanotowano szereg nieznanych zamówień na bednarkę zimno walcowaną. Tendencja na rynku żelastwa była słaba. Ceny utrzymały się na poprzednim poziomie.

W Anglii zaznaczyło się pewne osłabienie rynku żelaza w związku ze zbliżającym się sezonem feryj letnich. W okresie sprawozdawczym prowadzone były rokowania o przystąpienie Anglii do Międzynarodowego Kartelu Szyn.

Od kwietnia r. b. sprawa uruchomienia huty żelaznej w Afryce Poł. posunęła się znacznie naprzód. Przewidywana jest wytwórczość 150 tys. t surówki i 180 tys. t koksu rocznie. Ma być również uruchomiona walcownia blachy o produkcji 30 tys. t rocznie. Już w kwietniu wyprodukowano 12 500 t stali surowej. Budowa huty południowo-afrykańskiej stanowi poważną groźbę dla dotychczasowych dostawców europejskich, a przedewszystkiem dla głównego z nich, t. j. Anglii.

Ceny wywozowe żelaza większych wytwórców europejskich: Anglii, Belgii wraz z Luksemburgiem i Francji — w £ złot. fob port — notowane były w dn. 8/VI 1934 r., jak następuje:

	Wielka Brytania	Belgia i Luksemburg	Francja
	za 1 016 kg	za 1 000 kg	
Surówka:			
odlewn. Nr. III (2'5-3'0% Si)	—	1.19.0	1.19.0
tomasowska	—	1.18.0	—
hematytowa	—	—	—
ferromangan	—	—	—
Półwytwór:			
kęsy	—	2. 7.6	2. 7.0
platyny	—	2. 8.6	2. 8.0
Wytwory gotowe:			
żelazo sztabowe	—	3. 2.6	3. 2.6
belki	—	2.19.0	2.18.6
kątowniki	—	3. 1.6	3. 1.0
blacha okrętowa, rezerwoarowa i t. p.	—	—	—
szyny stalowe	—	5.17.6	5.17.6
bednarka	—	4. 0.0	4. 0.0
drut-walcówka	—	4.10.0	4.10.0
blacha tomasowska	—	4. 8.6	4. 7.6
blacha czarna (24 gage)	—	—	—
drut ocynk.	—	6. 7.6	6. 7.6
gwoździe druc.	—	5.15.0	5.15.0

METALE NIEŻELAZNE. — W I połowie czerwca panowała dla większości metali, a mianowicie: miedzi, cyny (która ucierpiała najwięcej), cynku i ołowiu tendencja niżkowa. Tylko złoto i srebro nieznacznie zwiększyły, a pozostałe metale utrzymały się na niezmienionym poziomie. Największy wpływ na niżkę cen metali wywierały ograniczenia, stosowane w dalszym ciągu przez Rząd niemiecki.

Położenie na rynkach poszczególnych metali przedstawiało się w I połowie czerwca, jak następuje:

Rynek miedzi cechował nastrój niżkowy, do czego przedewszystkiem przyczynił się przedłużony nadal zakaz przywozu tego metalu do Niemiec. Prócz tego w dn. 7/VI r. b. Rząd niemiecki wydał zakaz wywozu miedzi surowej we wszelkiej postaci. Zakaz ten nie dotyczy jednak wyrobów z miedzi oraz jej stopów. W związku z tym zabroniono używania miedzi do przewodów powietrznych, zastępując ją przez aluminium. Zniesienie cen przymusowych na miedź w Stanach Zjedn. wywołało ożywienie na rynku miedzi i częściową likwidację zapasów — tak, że przewidywana jest wyżka cen. Wogóle co do konjunktury na miedź panuje nastrój optymistyczny, wyrażający się np. w projektowaniu zwiększenia produkcji przez firmę Mufulira Copper Mines w Rodezji Północnej.

Cyna wykazywała tendencję wybitnie niżkową. Tłumaczy się to w znacznym stopniu perspektywą zwiększenia produkcji o 5÷10% celem utworzenia poolu buforowego. Również niepewna sytuacja w Niemczech przyczyniła się do niżki. Wgórnowana cena cyny sprzyja stosowaniu różnych artykułów zastępczych. Obecnie blacha biała jest bodaj jedynym wytworem, niedopuszczającym używania namiastek. Dalszy rozwój handlu cyną w znacznym stopniu zależy od działalności poolu buforowego.

Popyt na ołów nie uległ poprawie i produkcja tego metalu nadal przewyższa zbył.

W dn. 12/VI odbyła się w Londynie konferencja międzynarodowego kartelu cynkowego, która nie przyniosła większych zmian. Dotychczasowe nieporozumienia zostały załagodzone dzięki polityce kartelu. Niskie ceny cynku, nieusprawiedliwione stanem zapasów, są w znacznym stopniu następstwem ochronnych cel angielskich. Narazie postanowiono przedłużyć termin kartelu do końca sierpnia r. b. O dalszym przedłużeniu zdecyduje następne posiedzenie, wyznaczone na dz. 16/VII r. b. w Ostendzie.

Projekt Prezydenta Roosevelta zastąpienia pokrycia waluty przez srebro w $\frac{1}{2}$ dotychczasowego pokrycia złotem został przyjęty przez Kongres i Senat. W związku z tem pozostaje transport 5 milin. uncji srebra z Londynu do Stanów Zjedn.

Ruch cen poszczególnych metali przedstawiał się, jak następuje (pierwsza liczba oznacza transakcje kasowe, druga — terminowe): miedź standard straciła £ $\frac{1}{2}$ w obu rodzajach transakcji, miedź elektrolityczna spadła o £ $\frac{3}{8}$, a rafinowana o £ 1, cyna niżkowała o £ $10\frac{3}{8}$ wzgl. o £ $6\frac{1}{2}$, ołów spadł o £ $\frac{3}{16}$ wzgl. pozostał bez zmiany, cynk stracił £ $\frac{7}{8}$ wzgl. $\frac{11}{16}$, srebro zwiększyło o $\frac{1}{2}$ d na uncji w obu rodzajach transakcji, a złoto o 3 d na uncji.

W poniższym zestawieniu podane są ceny wymienionych metali w £ za 1016 kg z wyjątkiem blachy białej, która notowana jest w sh za skrzynkę o 112 arkuszach o wym. 20" X 14" X 0.24 mm, platyny — w £ za uncję, złota — w sh za uncję i srebra — w d za uncję:

Metal	Poprzed. Okres sprawozdawczy			
	okres ultimo	maksymum	minimum	ultimo
Miedź standard:				
kasa	32 $\frac{3}{8}$ -11 $\frac{1}{16}$	33	32 $\frac{1}{16}$	32 $\frac{1}{16}$ -3 $\frac{1}{16}$
term.	32 $\frac{13}{16}$ -33	33 $\frac{3}{16}$	32 $\frac{3}{16}$	32 $\frac{3}{16}$ - $\frac{1}{2}$
elektrol.	36- $\frac{1}{8}$	36 $\frac{1}{2}$	34	35 $\frac{1}{2}$ - $\frac{3}{4}$
rafinow.	35 $\frac{1}{2}$ -36 $\frac{3}{4}$	36 $\frac{1}{2}$	34	34 $\frac{1}{2}$ -35 $\frac{3}{4}$

Cyna:				
kasa	232 $\frac{3}{8}$ -7 $\frac{7}{8}$	232	222 $\frac{1}{2}$	222 $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$
term.	229 $\frac{1}{2}$ - $\frac{3}{4}$	230	222 $\frac{3}{4}$	222 $\frac{3}{4}$ -223

Ołów:				
kasa	11 $\frac{1}{16}$	11 $\frac{3}{16}$	10 $\frac{7}{8}$	11
term.	11 $\frac{1}{4}$	11 $\frac{7}{16}$	11 $\frac{1}{4}$	11 $\frac{1}{4}$

Cynk:				
kasa	14 $\frac{7}{8}$	14 $\frac{7}{8}$	14	14
term.	14 $\frac{15}{16}$	15 $\frac{1}{8}$	14 $\frac{1}{4}$	14 $\frac{1}{4}$

Glin:				
dla kraju	100	100	100	100
" zaogr.	—	—	—	—

Nikiel:				
dla kraju	200-205	205	200	200-205
" zaogr.	200-205	205	200	200-205

Blacha biała:				
	17 $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$	17 $\frac{1}{2}$	17 $\frac{1}{4}$	17 $\frac{1}{4}$ - $\frac{1}{2}$

Platyna „Spong”:				
	7 $\frac{1}{4}$	7 $\frac{1}{4}$	7 $\frac{1}{4}$	7 $\frac{1}{4}$

Srebro:				
kasa	19 $\frac{9}{16}$	19 $\frac{15}{16}$	19 $\frac{1}{2}$	19 $\frac{11}{16}$
term.	19 $\frac{5}{8}$	19 $\frac{15}{16}$	19 $\frac{11}{16}$	19 $\frac{7}{8}$

Złoto:				
	136.11 $\frac{1}{2}$	138.1 $\frac{1}{2}$	137.1 $\frac{1}{2}$	137.8 $\frac{1}{2}$

Na rynku starych metali dla stopów miedzi tendencja była zlekka wyżkowa, dla innych zaś metali — niżkowa. Notowano w handlu hurtowym (za 100 kg) następujące ceny: w Niemczech loco zakład spożywający w dn. 15/VI — w RM (w nawiasach ceny z dn. 31/V): miedź 42 ÷ 43 (42 ÷ 43), bronz 45 ÷ 46 (44 ÷ 45), mosiądz 33 ÷ 34 (32 ÷ 33), cynk 12 ÷ 13 (12 $\frac{1}{2}$ ÷ 13 $\frac{1}{2}$), ołów 13 ÷ 14 (13 $\frac{1}{2}$ ÷ 14 $\frac{1}{2}$). Analogiczne ceny we Francji loco Paryż w dn. 18/VI (i 18/V) we frankach fr. wynosiły: 190, 190, 125, 80 i 80.

PRZEDRUK DOZWOLONY, LEÓZ Z PODANIEM ŹRÓDŁA

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

ELEKTORALNA 2 (parter)

Telefony: 5 12 66 (Red.), 5 12 73 i 5 35 35 (Adm.), 11 92 68 (Druk.).

Biura czynne od godziny 9 do 3 po południu.

KONTO CZEKOWE P. K. O. 701

PRENUMERATA W KRAJU: kwartalnie — zł 15, półrocznie — zł 30, rocznie — zł 60; **ZAGRANICĄ:** kwartalnie — zł 25, półrocznie — zł 50, rocznie — zł 100.

CENY OGŁOSZEŃ HANDLOWYCH (przed tekstem) w zeszytach zwykłych: IV str. okładki zł 1200; II i III str. okł. — zł 900; $\frac{1}{2}$ str. okł. — zł 500; str. zwycz. — 1 str. — zł 600, $\frac{1}{2}$ str. — 350, $\frac{1}{4}$ str. — zł 200, $\frac{1}{8}$ str. — zł 110. Przy ogłoszeniach kombinacyjnych, petitowych oraz tabelarycznych do cen powyższych dolicza się 30%.

CENY OBWIESZCZEŃ SPÓLEK AKCYJNYCH (za tekstem): 1 str. — zł 200, $\frac{1}{2}$ str. — zł 110, $\frac{1}{8}$ str. — zł 80, $\frac{1}{4}$ str. — zł 70, $\frac{1}{16}$ str. — zł 55, $\frac{1}{8}$ str. — zł 40, $\frac{1}{16}$ str. — zł 20. Za ogłoszenia liczbowe, tabelaryczne, bilanse i t. p do cen powyższych dolicza się 50%.

Redaktor naczelny: **CZESŁAW PECHE**

Redaktor: **WACŁAW SZURIG**

Redaktor działu finansowo-skarbowego:
PAWEŁ MICHAŁSKI

Redaktor działu rolniczego:
LEONARD KRAWULSKI

Redaktor działu komunikacyjnego:
JOZEF GIEYSZTOR

Wydawca: Sp. Wyd. z ogr. odp. „PRZEMYSŁ I HANDEL”

WPISY DO REJESTRU HANDLOWEGO

SĄDU OKRĘGOWEGO W WARSZAWIE

A. — FIRMY JEDNOOSOBOWE, SPÓŁKI FIRMOWE I KOMANDYTOWE

A XLII 78: „Zoliborski Skład Opalowy i Materiałów Budowlanych Helena Dunaj” w Warszawie, Stoleczna 3 (al. Wojska Polskiego) Zoliborz. Istnieje od 1933 r. Właścicielka Helena Stanisława Dunaj z Warszawy.

A XLII 79: „Wytwórnia Chemiczna „Era“ Edward Arcichowski” w Warszawie, Młocińska 5. Istnieje od 1933 r. Właściciel Edward Klemens Arcichowski z Warszawy.

A XLII 81: „Szlama Gerlicz” w Warszawie, Wielopole 379. Drobna sprzedaż towarów łokciowych i bieliźnianych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Szlama Gerlicz z Warszawy. Pomiedzy właścicielem firmy a małżonką jego Ruchlą z domu Wasserman, nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 25 sierpnia 1933 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 82: „Frajdla Jarblum” w Warszawie, Marszałkowska 149. Drobna sprzedaż konfekcji dziecięcej. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Frajdla Jarblum z Warszawy. Pomiedzy Samuelem Bronisławem Jarblumem a małżonką jego Frajdłą z domu Szyper nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 11 maja 1933 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 83: „Fabryka Okularów Celuloidowych „Dipolop” Rubin Peselewicz, Fania Alperowicz i Wolf Kobryner” w Warszawie, Ostrowska 15. Wspólnicy: Fania Alperowicz, Wolf Kobryner, Rubin Peselewicz, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 22 grudnia 1933. Do zastępowania spółki wobec władz i osób upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Zobowiązania, czeki i umowy podpisują dwaj wspólnicy łącznie. Pokwitowania z odbioru korespondencji, pieniędzy i towarów podpisuje jeden ze wspólników. Do zastępowania Fani Alperowicz w zarządzie spółki i podpisywania za nią firmy upoważniony został Majer Alperowicz. Pomiedzy Majerem Alperowiczem a małżonką jego Fanią z domu Czertok nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 16 września 1930 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku. Pomiedzy Wolfem Kobrynerem a małżonką jego Cywią-Rywką vel Cecylją z domu Front nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 4 listopada 1921 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 84: „Wytwórnia Pastylek i Cukierków Władysław Krygier i S-ka”. Właściciele Roman Lewandowski i Józefa Chmielnicka w Warszawie, Grzybowska 21. Wspólnicy: Roman Lewandowski, Józefa Chmielnicka oboje z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 25 listopada 1933 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są oboje wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, czeki, pełnomocnictwa i prokury podpisują oboje wspólnicy łącznie. Pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji nie wyłączając pieniężnej i wartościowej podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLII 85: „Fabryka Lakierów Angielskich i Emalii Kolorowych „Vitolin” Władysław Węgrzynowski dawniej J. Czechowicz i K. Pajewski” w Warszawie, Madalińskiego 76/78. Istnieje od 1934 r. Właściciel Władysław Węgrzynowski z Warszawy.

A XLII 86: „Abram Blimzak” w Warszawie, Nalewki 12. Detaliczna sprzedaż sukna i kortów. Istnieje od 1934 r. Właściciel Abram Jozek Blimzak z Warszawy.

A XLII 87: „Stanisław Włodarczyk” w Warszawie, Bernardyńska 40. Przewóz i dostawa piasku i żwiru. Istnieje od 1933 r. Właściciel Stanisław Włodarczyk z Warszawy.

A XLII 88: „Mleczarnia Holenderska Ruchla Ajzenwaser” w Warszawie, Stożerska 14. Sprzedaż mleka. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Ruchla Ajzenwaser z Warszawy.

A XLII 89: „Szloma Rejchbauch” w Warszawie, Franciszkańska 20. Drobna sprzedaż skór podeszwowych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Szloma Moszko Rejchbauch z Warszawy.

A XLII 90: „Antoni Sobotowski” w Warszawie, Chłodna 41. Roboty budowlane. Istnieje od 1914 r. Właściciel Antoni Sobotowski z Zielonki.

A XLII 91: „Josef Goldszajder” w Warszawie, Mławska 4. Drobna sprzedaż wyrobów żelaznych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Josef Goldszajder z Warszawy.

A XLII 92: „Wytwórnia Chemiczna „Neol” Józef Nejdng” w Warszawie, Leszno 71. Wytwórnia masy izolacyjnej. Istnieje od 1933 r. Właściciel Józef Nejdng z Warszawy.

A XLII 93: „Elektro-Energja” Hersz Lubelfeld” w Warszawie, Ogrodowa 5. Zakłady urządzeń elektrycznych. Istnieje od 1931 r. Właściciel Hersz Lubelfeld z Warszawy.

A XLII 94: „Marjanna Michalak i S-ka” w Warszawie, Muranowska 25. Detaliczna sprzedaż napojów alkoholowych z wyszynkiem. Marjanna Michalak, Jan Michalak, Zofja Stępień wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 15 stycznia 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są: Jan Michalak i Zofja Stępień. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, pełnomocnictwa, przekazy podpisują oboje wspólnicy upoważnieni do reprezentowania spółki łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek i towarów podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLII 95: „Fajga Weller i S-ka” w Kałuszynie, Warszawska 8. Drobna sprzedaż artykułów kolonialno-spożywczych i galanterji. Wspólnicy: Fajga-Laja Weller, Chaskiel-Ela Gelbard oboje z Kałuszyna. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 28 grudnia 1933 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są oboje wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, żyra, umowy i pełnomocnictwa podpisują oboje wspólnicy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Pomiedzy Srulem-Efroimem Weller a małżonką jego Fajgą-Lają z domu Kiferbaum nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 24 lutego 1932 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 96: „Chaim Rames, Bernard Landes i S-ka, Fabryka Różnych Win „Kaukazja” w Warszawie, pl. Muranowski 13. Wspólnicy: Chaim Rames, Bernard Landes, Mojsze-Pejsach Granatstein, wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 11 stycznia 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważniony jest każdy ze wspólników. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, żyra, czeki i akty podpisują Chaim Rames i Bernard Landes łącznie. Pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji nie wyłączając pieniężnej i wartościowej, przesyłek, towarów i ładunków podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy.

A XLII 97: „Biuro Ekspedycyjne Aron Hekelman” w Warszawie, Gęsia 6. Przewóz towarów. Istnieje od 1934 r. Właściciel

ciel Aron Hekelman z Warszawy. Kopelowi Hekelmanowi z Warszawy udzielono prokury.

A XLII 98: „Przedsiębiorstwo Przewozowe „Pościech“, Spółka Firmowa Jakób Herzig i S-ka” w Warszawie, Białostocka 15. Przedsiębiorstwo przewozowe i magazynowanie towarów wszelkiego rodzaju. Wspólnicy: Jakób Herzig, Jakób Dancygier, Szloma Haus, Josek Poziomek, Abe Maślak wszyscy z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 20 stycznia 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są wszyscy wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, indosy, umowy, czeki, weksle, pełnomocnictwa podpisują trzej wspólnicy łącznie. Rachunki, korespondencję niezawierającą zobowiązań pieniężnych, pokwitowania z odbioru korespondencji, pieniędzy za przekazami, przesyłek i towarów podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Zastępca wspólnika Jakóba Herziga jest Lejzor Rozenberg z Warszawy.

A XLII 99: „Jan Hyziak” w Pruszkowie, ul. 6-go Sierpnia. Sklep rzeźniczo-spożywczy. Istnieje od 1934 r. Właściciel Jan Hyziak z Pruszkowa.

A XLII 100: „Abram-Jankiel Gindyn” w Warszawie, Nalewki 29. Sprzedaż resztek sukna i kortów i dodatków krawieckich. Istnieje od 1934 r. Właściciel Abram-Jankiel Gindyn z Warszawy.

A XLII 101: „Antykwariat Polski Teofil Prus” w Warszawie, Jasna 16/Śto-Krzyska 27. Komis sprzedaż i kupno antyków. Istnieje od 1934 r. Właściciel Teofil Prus z Warszawy.

A XLII 102: „Mendel Frydman” w Warszawie, Gęsia 14. Hurtowa sprzedaż manufaktury. Istnieje od 1922 r. Właściciel Mendel Frydman z Warszawy.

A XLII 103: „Josek Atlas” w Łowiczu, Rynek Kościuszki 14. Młyn motorowy, oraz skup zboża i nasion. Istnieje od 1934 r. Właściciel Josek Atlas z Łowicza.

A XLII 104: „Lejzor Hendles” w Warszawie, Skórczana 2. Drobną sprzedaż przędzy. Istnieje od 1924 r. Właściciel Lejzor Hendles z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Bajlą z domu Cembrowicz nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 30 października 1933 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 105: „Dom Handlowy „Amon” Władysław Minejko” w Warszawie, Foksal 17. Sprzedaż artykułów techniczno-chemicznych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Władysław Minejko z Warszawy.

A XLII 106: „Stanisław Markowski” w Pruszkowie, ul. 6-go Sierpnia 29. Skład piwa. Istnieje od 1928 r. Właściciel Stanisław Markowski z Pruszkowa.

A XLII 107: „Szlama Studen” w Warszawie, Waliców 11. Sprzedaż odpadków mięsnych i kiszek solonych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Szlama Studen z Warszawy.

A XLII 108: „Hersz Mendelson” w Warszawie, Królewska 49. Drobną sprzedaż karbidu i części do rowerów. Istnieje od 1926 r. Właściciel Hersz Mendelson z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Chawą-Łają z domu Cuslang nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 29 kwietnia 1927 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 109: „Dawid Förster” w Warszawie, Grzybowska 36. Detaliczna sprzedaż wyrobów żelaznych. Istnieje od 1934 r. Właściciel Dawid Förster z Warszawy.

A XLII 110: „Colombo”, Stanisława Cetnarowicz” w Warszawie, Śniadeckich 21. Handel herbatą i kakao. Istnieje od

1931 r. Właścicielka Stanisława-Faustyna Cetnarowicz z Warszawy. Pomiędzy Włodzimierzem-Kazimierzem Cetnarowiczem a małżonką jego Stanisławą-Faustyną z domu Piskorską nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 27 grudnia 1913 r., ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 111: „Józef Działkowski” w Warszawie, Chmielna 57. Drobną sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1930 r. Właściciel Józef Działkowski z Warszawy.

A XLII 112: „Kolumbina” Benjamin Zancberg” w Warszawie, Nowolipie 28. Mechaniczna fabryka obuwia. Istnieje od 1934 r. Właściciel Benjamin Zancberg z Warszawy.

A XLII 113: „Ichel (Joachim) Gerson” w Warszawie, Szpitalna 12. Reprezentacja firmy „Berson” w Krakowie. Istnieje od 1934 r. Właściciel Ichel-Hersz (Joachim) Gerson z Łodzi. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Marylą z domu Markus nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 24 marca 1924 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLII 115: „Mewa” Ela Wajsfogel” w Warszawie, Leszno 73. Wyrób czekoladek. Istnieje od 1933 r. Właścicielka Ela Wajsfogel z Warszawy.

A XLII 118: „Sprzedaż Futer Bracia D. i R. Goldband” w Warszawie, Śto-Jerska 28. Wspólnicy: Dawid Goldband, Rubin Goldband, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 19 grudnia 1933 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Wszelkie zobowiązania, czeki, pokwitowania z odbioru pieniędzy, rachunki, korespondencję, akty urzędowe i pełnomocnictwa podpisuje pod stemplem firmy Dawid Goldband. Pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przekazów, przesyłek i towarów podpisuje każdy ze wspólników.

A XLII 119: „Stanisław Dąbrowski i S-ka, Spółka Firmowo-Komandytowa” w Warszawie, Chłodna 58 w lokalu Stanisława Dąbrowskiego. Eksploatacja wynalazków Antoniego Grzeszkiewicza a mianowicie: 1) przyrządu do umocowania nasadek gumowych na końcach węzłów metalowych lub gumowych, używanych przy połączeniu przewodów gazowych z palnikami, lampami lub kuchenkami gazowymi (patent Nr. 9597 Urząd Patentowy R. P.) i 2) przyrządu do samoczynnego zamykania przepływu gazu w chwili zsunienia się gumowej nasadki, tulejka, kurka, lub węża (patent Nr. 9598 Urząd Patentowy R. P.). Właściciel Stanisław Dąbrowski z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 13 stycznia 1934 r. Do zastępowania spółki i podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważniony jest wspólnik firmy Stanisław Dąbrowski. Wspólnikiem komandytowym jest Antoni Grzeszkiewicz z wkładem zł. 500.

A XLII 123: „Sukcesorowie Gustawa Anca” w Warszawie, Nowy-Swiat 58. Skład apteczny. Spadkobiercami Augusta Gustawa Anca są: Zofja Anc, Wiesław Anc, Olgierd-Antoni Anc, Regina-Zofja Rutkiewicz, Lucyna Anc jako dożywotniczka, wszyscy z Warszawy. Współwłasność niepodzielna z tytułu spadku po zmarłym Augustcie-Gustawie Ancu. Do prowadzenia przedsiębiorstwa i podpisywania firmy na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważnieni są: Lucyna Ancowa i Olgierd-Antoni Anc łącznie. Pomiędzy Kazimierzem Rutkiewiczem a małżonką jego Reginą z domu Anc nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 25 listopada 1932 r. ustalający wyłączność majątku.

A XLII 124: „Wacław Multański” w Warszawie, Powązkowska 58. Apteka. Istnieje od 1930 r. Właściciel Wacław Multański z Warszawy.

A XLII 132: „Aron B. Zylbersztein” w Warszawie, Chłodna 46. Drobną sprzedaż materiałów apteczno-mydlarskich. Istnieje od 1934 r. Właściciel Aron-Berek Zylbersztein z Warszawy. Pomiędzy właścicielem firmy a małżonką jego Esterą z do-

mu Głuchowską nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 17 stycznia 1919 r. ustalający wyłączność majątku i wspólność dorobku.

A XLI 44: „Apel”, Organizacja Staylorzowanej Biurowości Moszek-Chacek Drozdowski” w Warszawie, Sienna 72. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XLI 53: „Chil Sztarkman i S-ka” w Warszawie, Długa 49. Otwarto filje przy ul. Elektoralnej 15 i przy ul. Miodowej 9.

A XLI 126: „J. Weissmann i J. Nowik” w Warszawie, Franciszkańska 37. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XLI 358: „Apteka J. Szymańskiego i A. Rypińskiego” w Warszawie, Nowy-Swiat 18. Firma obecnie brzmi: „Józef Szymański i S-ka”.

A XL 117: „Światlik”, Władysława Helczyńska” w Warszawie, Sto-Jańska 13. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XL 166: „Jan K. Chodowiecki i S-ka, Polski Eksport Koni” w Warszawie, Nowy-Swiat 68. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XL 199: „Sucher-Ber Frydman” w Warszawie, Ogrodowa 26. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXIX 49: „Kino Ton Szymon Lejman” w Warszawie, Puławska 39. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Małachowskim-Łempickim w Warszawie dnia 26 stycznia 1934 r. nr. rep. 197 całe przedsiębiorstwo wniesione zostało do nowopowstałej spółki pod firmą: „X Muza spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

A XXXIX 79: „Józef Choroszczański” w Warszawie. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Jerolimskiej 23.

A XXXIX 136: „Tadeusz Rowiński” w Warszawie, Grzybowska 38. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXIX 173: „Kąpiele „Higjena” Ludwik Łobzowski” w Warszawie, Złota 8. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXXIX 227: „Lejbuś Majnemer” w Warszawie, Nowolipie 13 m. 7. Abramowi Joskowi Majnemerowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

A XXXVIII 309: „Karol Sommer Sukcesorowie” w Warszawie, Chłodna 28. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Sleszyńskim w Warszawie dnia 9 stycznia 1934 r. nr. rep. 36 spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś przeszło na wyłączną własność Wacława Sommera, który takowe prowadzi nadal pod firmą: „Karol Sommer właściciel Wacław Sommer”.

A XXXVI 32: „Mieczysław, Józef i Stanisław Bracia Gujscy” w Warszawie, Kępna 6. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Gostyńskim w Warszawie dnia 10 stycznia 1934 r. nr. 83 spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

A XXXIV 72: „Michał Świeca” w Warszawie, Długa 50. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Przejazd 11.

A XXXIII 42: „Wytwórnia Pastylek i Cukierków Władysław Krygier i S-ka, właściciel Roman Lewandowski” w Warszawie, Grzybowska 21. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Sleszyńskim w Warszawie dnia 25 listopada 1933 r. nr. rep. 1378 w celu dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zawarta została

spółka pod firmą: „Wytwórnia Pastylek i Cukierków Władysław Krygier i S-ka, właściciele Roman Lewandowski i Józefa Chmielnicka”.

A XXXIII 92: „Dom Komisowo-Handlowy Perec Kon” w Warszawie. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Chłodnej 16.

A XXXIII 206: „Edmund Dutlinger” w Warszawie, Mazowiecka 11. Florze Dutlinger z Warszawy udzielono prokury.

A XXXII 371: „Marja Zaborowska” w Warszawie, Mazowiecka 11 m. 19. Firma brzmi: „Czytelnia Powszechna Marja Zaborowska”.

A XXX 201: „S. B. Krell” w Warszawie, Nalewki 18. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXIX 148: „Bracia Horn Garbarnia” w Warszawie, Dworska 46. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Nalewki 29 m. 81.

A XXIX 170: „Józef Szyć i S-ka” w Warszawie, Podchorążych 57. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dembińskim w Warszawie dnia 11 stycznia 1934 r. nr. rep. 48 Stanisław Krasnodębski ze spółki wystąpił cedując swój udział pozostałym współnikom.

A XXVIII 82: „Biuro Meljoracji Rolnych i Komisowe Inżynier Franciszek Olsztyński i Ryszard Zych” w Warszawie, Kredytowa 16. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXVIII 99: „Fabryka Dykt Klejonych i Fornierów „Fadak” właściciel Abram Kleiman” w Nowym Dworze. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Glassem w Warszawie dnia 14 lutego 1933 r. nr. rep. 160 przedsiębiorstwo oddane zostało w dzierżawę spółce pod firmą: „Dykt-Olch, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” na czas do dnia 15 sierpnia 1933 r. z warunkiem automatycznego przedłużania terminu dzierżawy na dalsze półroczne okresy w razie niewymówienia umowy przez jedną ze stron, na miesiąc przed upływem terminu, lecz nie dłużej niż do dnia 14 lutego 1935 r.

A XXVIII 262: „Gustaw Schwarzwald” w Pradze Czeskiej 1, Oddział w Warszawie, Leszno 8. Oddział w Warszawie został zlikwidowany.

A XXVII 125: „Kino-Teatr Światowid Szymon Lejman” w Warszawie, Marszałkowska 111. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Małachowskim-Łempickim w Warszawie dnia 26 stycznia 1934 r. nr. rep. 197, całe przedsiębiorstwo wniesione zostało do nowopowstałej spółki pod firmą: „X Muza, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”.

A XXVII 203: „Jakób Frydman” w Warszawie, Ogrodowa 14. Handel zbożem, ziemiopłodami i ich przetworami.

A XXVII 273: „Feliksa Polubiec” w Warszawie, Kilińskiego 1. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pliszczyńskim w Warszawie dn. 20 lipca 1933 r. nr. rep. 993 całe przedsiębiorstwo sprzedane zostało Helenie Bursztyn, która nadal prowadzi takowe jednoosobowo pod firmą: „Helena Bursztyn”.

A XXVI 77: „Fabryka Różnych Win „Kaukazja” Dyna Lederman” w Warszawie, Muranowska 13. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bylińskim w Warszawie dnia 22 sierpnia 1933 r. nr. rep. 1470 przedsiębiorstwo sprzedane zostało Chaimowi Ramesowi. Na mocy zaś aktu zeznanego przed notariuszem Baranieckim w Warszawie dnia 11 stycznia 1934 r. nr. rep. 50 w celu dalszego prowadzenia tegoż przedsiębiorstwa zawarta została spółka pod firmą: „Chaim Rames, Bernard Landes i S-ka. Fabryka Różnych Win „Kaukazja”.

A XXVI 219: „Fabryka Wyrobów Skórzano-Galanteryjnych M. Zolberg” w Warszawie. Siedziba firmy mieści się obecnie przy ul. Zamenhofska 22.

A XXV 222: „Przedsiębiorstwo Instalacyjne inż. Bohdan Świeżyński i S-ka” w Warszawie, Grójecka 30. Siedziba spółki mieści się obecnie w Warszawie, Marszałkowska 1. Honorata Pomianowska nosi obecnie nazwisko „Świeżyńska”. Bohdan Świeżyński i Honorata Świeżyńska zamieszkują przy ul. Marszałkowskiej 1.

A XXIV 168: „Bracia Z. i H. Brawerman” w Warszawie, Prózna 14. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Wilczej 43.

A XXIV 292: „M. Rotenberg i Tenenbaum” w Warszawie, Pańska 20. Firma obecnie brzmi: „Atropa” Laboratorium Chemiczne M. Rotenberg i J. Tenenbaum”. Siedziba spółki mieści się przy ul. Wawrzyszewskiej 11.

A XXIV 334: „Abram Baczko” w Warszawie, Nalewki 28. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXIII 95: „Borys Zylberkweit” w Warszawie, Długa 42. Firma brzmi: „Borys Zilberkweit”. Nazwisko właściciela firmy brzmi: „Zilberkweit”.

A XXIII 121: „Zakłady Elektrotechniczne Inż. Antoni Skudro” w Warszawie, Raszyńska 56 m. 19. Otwarto Oddział w Gdyni.

A XXIII 228: „P. Hochgleben i L. Cyjer” w Warszawie, Gęsia 2. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XXIII 266 (A XXXI 188): „Huta Szklana „Wawer” Izaak Goldman” w Wawrze. Decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 kwietnia 1932 r. postępowanie zapobiegawcze upadłości firmy: „Huta Szklana Robotnicza E. Dworzyński, T. Capik i S-ka w Godawku” oraz wspólników firmowych Edmunda Dworzyńskiego, Stanisława Kulickiego, Eugenjusza Kowalewskiego, Marianny Dworzyńskiej, Bolesława Chrościckowskiego i Marii-Heleny Goldmanowej, oraz firmy: „Huta Szklana Wawer Izaak Goldman” w Wawrze zostało umorzone. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 stycznia 1933 r. Marii-Heleny Goldmanowej handlującej pod firmą: „J. Goldman” i „Huta Szklana Izaak Goldman” ogłoszona została upadłość. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Stefan Gielg, kuratorem zaś adwokat Jan Malewicz z Warszawy, który obecnie jest syndykiem tymczasowym.

A XXII 277: „Bracia Brzezińscy” w Warszawie, Graniczna 10. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 czerwca 1930 r. upadłość została podniesiona.

A XXII 421: „Fabryka Trykotaży i Pończoch Mendel Menkes” w Warszawie, Ciepła 22/24. Mendel Menkes zmarł. Spadkobiercami jego są: Ruchla Menkes, Bernard Menkes, Halina Menkes, Henryk Menkes, wszyscy z Warszawy. Do nieograniczonego zarządzania przedsiębiorstwem spadkowym upoważniony został Bernard Menkes.

A XXI 149: „Fabryka Mydeł, Perfum i Kosmetyków „Cloudel” Salomon Krasnobród i S-ka” w Warszawie, Pańska 59. Firma obecnie brzmi: „Pierwsza Krajowa Wytwórnia Puderniczek i Galanterji Kosmetycznej „Cloudel” Salomon Krasnobród i Samuel Kon”. Siedziba spółki mieści się przy ul. Długiej 10.

A XXI 489: „K. Zawadzki i S-ka” w Warszawie, Zielna 15 m. 1. Siedziba spółki mieści się przy ul. Mazowieckiej 11.

A XXI 497: „Dom Handlowy i Ekspedycyjny Jacobson i Jarocki” właściciel Władysław Jacobson” w Warszawie, Elektorska 20. Władysław Józef Jacobson zamieszkuje obecnie przy ul. Sosnowej 1 m. 18.

A XVIII 419 (A XXII 51): „Towarzystwo Metalurgiczne Bracia Czerniak i Spółka” w Warszawie, pl. Żelaznej Bramy 2. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Granicznej 6.

A XLI 423: „Złata Kohn” w Warszawie, Szwedzka 6. Handel win, wódek i towarów kolonialnych. Istnieje od 1932 r. Właścicielka Złata Kohn z Warszawy.

A XLI 424: „Zofja” Moszek Fajman” w Warszawie, Elektorska 13. Pracownia i sklep konfekcji damskiej. Istnieje od 1933 r. Właściciel Moszek Fajman z Warszawy.

A XLII 3: „Rasze Muldworf” w Warszawie, Solna 17. Drobną sprzedaż rękawiczek i galanterji. Istnieje od 1928 r. Właścicielka Rasze Muldworf z Warszawy. Pomiędzy Szyją Szamą Muldworfem a małżonką jego Raszą z domu Anlen nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 20 marca 1907 r. ustalający wyłączenie majątku i wspólność dorobku.

A XLII 4: „Marja Wentland” w Warszawie, Tłomackie 13. Sprzedaż garbników i chemikali. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Marja Wentland z Warszawy. Izraelowi Wentlandowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

A XLII 5: „Witla Akerman” w Warszawie, Rynekowa 3. Sprzedaż mąki i towarów kolonialnych. Istnieje od 1934 r. Właścicielka Witla Akerman z Warszawy.

A XLII 29: „Józef Dyjasiński” w Warszawie, Mińska 24. Specjalna odlewnia metali. Istnieje od 1934 r. Właściciel Józef Dyjasiński z Warszawy.

A XLII 156: „Sprzedaż Manufaktury Bracia L. i M. Lipsztein” w Warszawie, Gęsia 1. Wspólnicy: Lejzor Lipsztein, Mordchel Lipsztein, obaj z Warszawy. Spółka firmowa rozpoczęła czynności dnia 1 stycznia 1934 r. Do reprezentowania spółki upoważnieni są obaj wspólnicy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje jeden ze wspólników.

A XLII 165: „Lejzor Ptakowski, Koncesjonowane Biuro Reklamacji Kolejowych” w Warszawie, Jagiellońska 36. Istnieje od 1934 r. Właściciel Lejzor-Dawid Ptakowski z Warszawy.

A XLII 211: „Klewar” Mojżesz Klajzinger” w Warszawie, Tłomackie 3. Pracownia konfekcji męskiej. Istnieje od 1934 r. Właściciel Pejsach Mojżesz Klajzinger z Warszawy.

A XLII 224: „Helena Świtalska” w Warszawie, Siewierska 3. Drobną sprzedaż artykułów spożywczych. Istnieje od 1931 r. Właścicielka Helena Świtalska z Warszawy.

A XX 461: „Lipman Birnzwieg i S-ka” w Warszawie, Nalewki 2. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dnia 23 listopada 1933 r. nr. rep. 2995 spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zaś z aktywami i pasywami przeszło na wyłączną własność Chaima Kałuskiego, który takowe nadal prowadzi jednoosobowo pod firmą: „Chaim Kałuski”.

A XVII 364: „Lucjan Favre” w Warszawie, Rymarska 16 m. 1. Siedziba firmy mieści się obecnie przy pl. Żelaznej Bramy 6.

A XVII 429: „Louis de Bary właściciel Jan Deinhardt” w Warszawie, Tamka 41. Jan Deinhardt mieszka obecnie przy ul. Piusa XI nr. 62. Apolinaremu-Jakóbowi Bukowskiemu z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

A XVI 9: „Maksymilian Apfelbaum i S-ka” w Warszawie, Marszałkowska 125. Edwardowi Haftmanowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

A XVI 98: „Skierniewicki Browar Parowy Władysław Strakacz” w Skierniewicach, Przyrynek 137/8. Prokura Stanisława Lipkowskiego ustala.

A XVI 274 (A XXXI 225): „Zakłady Radjotechniczne „Natawis” Adam Wiesenberg” w Warszawie, Puławska 36/38. Prokura Stanisława Mayznera ustala.

A XVI 486: „Juljan Charaziński” w Warszawie, Leszno 24. Firma obecnie brzmi: „Nowoczesne Parowe Zakłady Mleczarskie Juljana Charazińskiego”. Hurtowa sprzedaż.

A XV 33: „Skład Papieru i Materiałów Piśmiennych Chajasura Bleiweiss i Synowie” w Warszawie, Nalewki 14. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 18 maja 1933 r. nr. rep. 1706, współnik Szlama Bleiweiss scedował swój udział Jakóbowi Bleiweissowi, spadkobiercy zmarłego Abrama Izaaka Bleiweissa.

A XV 162: „Wołomińska Fabryka Wyrobów Metalowych i Odlewnia Żelaza Diment, Gordon i S-ka”. Wspólnicy: Chaim Gordon, Masza Kawanówna oboje z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Sleszyńskim w Warszawie dnia 5 listopada 1925 r. za nr. 1388 Leon vel Lejzor Reinfeld ze spółki wystąpił, cedując swój udział na rzecz Mejera Dimenta, Chaima Gordona i Maszy Kawanówny. Do reprezentowania spółki upoważnieni są: Mejer Diment, Chaim Gordon i Masza Kawanówna. Wexle, czeki, zobowiązania, żyra, prokury i pełnomocnictwa podpisuje pod stemplem firmy Mejer Diment łącznie z jedną z pozostałych osób upoważnionych do reprezentowania spółki Na pokwitowaniach z odbioru pieniędzy, towarów i wszelkiego rodzaju korespondencji pocztowej dostateczny jest podpis jednej z osób upoważnionych do reprezentowania spółki.

A XIV 157 (A XLI 319): „Wytwórnia Wód Gazowych Józefa Szpryngiera i Ignacego Kossa” w Warszawie, Chłodna 29. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XIII 5: „Wytwórnia Chemiczna „Era” Rudolf Arcichowski i S-ka”, w Warszawie, Młocińska 5. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pomykalskim w Warszawie dnia 5 kwietnia 1933 r. nr. rep. 443 przedsiębiorstwo przeszło na wyłączną własność Edwarda Arcichowskiego, który nadal prowadzi takowe jednoosobowo pod firmą: „Wytwórnia Chemiczna „Era” Edward Arcichowski”.

A XIII 248: „Jan Chróścicki” w Warszawie, Targowa 61. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A XII 145: „Zakłady Graficzne Jakób Hurwicz” w Warszawie, Rymarska 2/4. Inż. Jerzemu Hurwiczowi z Warszawy udzielono prokury.

A XII 389: „W. Pytłasiński i Syn i M. Pol” w Warszawie, Leszno 26. Wincenty Pytłasiński zmarł. Spadkobiercami jego są: Bronisława Pytłasińska, Eugenjusz Pytłasiński, Aniela Jędrzejewska, Jadwiga Miśkiewiczowa, Marcin-Władysław Pytłasiński, Bronisława Stanisławska wszyscy z Warszawy. Do zastępowania spadkobierców zmarłego Wincentego Pytłasińskiego w spółce upoważniony jest Eugenjusz Pytłasiński z prawem wykonywania tych wszystkich czynności zarządu, jakie miał prawo wykonywać zmarły Wincenty Pytłasiński.

A XII 398: „Fabryka Czekolady „Apollo” R. Szlosbajtel i J. Fride” w Warszawie, Bonifraterska 27. Na mocy wyroku Sądu Polubownego zawartego w tytule wykonawczym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 listopada 1933 r. V Co 914/33, przedsiębiorstwo z aktywami i pasywami przeszło na własność Rachmila Szlosbajtela, który prowadzi takowe nadal pod firmą: „Fabryka Czekolady „Apollo”, Rachmil Szlosbajtel”.

A X 76 (A XLII 1): „Bracia M. i S. Stok” w Warszawie, Leszno 102. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pułchalskim w Warszawie dnia 4 grudnia 1926 r. za nr. 2659 Szulamis Naftali i Mania Fiszel posiadane przez nich udziały z tytułu spadku po zmarłym Michelu Stoku scedowali na rzecz Salomona i Dawida vel Witolda Stoków.

A X 543: „Dom Handlowy Skupiński, Wiślocki i S-ka” w Warszawie, Nowogrodzka 41. Siedziba spółki mieści się przy ul. Gęsiej 7. Pawłowi-Brunonowi Reimannowi z Łodzi udzielono samodzielnej prokury. Wspólnik Stefan Wiślocki zmarł. Prawo samodzielnego podpisu Wincentego-Juljana Skupińskiego ustalo. Na zasadzie par. 11 umowy spółki (akt notariusza Paszkowskiego z dnia 29 maja 1920 r. za nr. 855 do czasu wyboru zastępcy przez spadkobierców zmarłego spółkę reprezentują pozostali współnicy.

A X 548: „Zakłady Przemysłowo-Handlowe Stefan Zerkowicz i S-ka w Warszawie, Wąska 5. Firma obecnie brzmi: „Zakłady Przemysłowo-Handlowe Stefan Zerkowicz i S-ka”. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Landau w Warszawie dnia 1 marca 1930 r. za nr. 291. Wpis powyższy w dniu 10 lutego 1934 r. uzupełniony został dopełnieniem: Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A VIII 137: „Warsztaty Stolarskie „Ołtarzew” Werner, Schilke i S-ka” w Warszawie, Solec 103. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 18 października 1933 r. za nr. 3533 Wacław-Cyprjan Tarłowski ze spółki wystąpił.

A VIII 244: „Bracia Lilpop” w Warszawie, Mazowiecka 7. Prokura Karola Dudzińskiego i Józefa Jasińskiego ustala.

A VI 221: „Zakład Perfumeryjno-Fryzjerski Przytock i Makulski” w Warszawie, Nowy-Swiat 17. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Glassem w Warszawie dnia 10 stycznia 1934 r. nr. rep. 25, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo przestało istnieć.

A VI 324: „Fabryka Czekolady „Warszawianka” Herman Gutgold” w Warszawie, Twarda 15. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A VI 331: „M. Czarkowski” w Warszawie, Gęsia 7. Prokura Gabryela Grünfelda ustala.

A VII 552: „B. L. Piwnica” w Warszawie, Gęsia 8. Lokal firmy znajduje się obecnie przy ul. Gęsiej 5. Benjamin-Lejb Piwnica mieszka przy ul. Karmelickiej 16.

A VII 824: „Zając i Goldman, właściciele Zając, Goldman i Rom” w Warszawie, Leszno 13. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 8 września 1933 r. upadłość spółki została ukończona. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A D. 50: „Karolina Dziezic” w Warszawie, Marszałkowska 67. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A E. 11: „Eveline” w Warszawie, Marszałkowska 62. Firma obecnie brzmi: „Konfekcja Damska „Ewelina” właścicielka Ewelina Elbaum”. Po francusku: „Confecion pour Dames „Eveline” Proprietaire Eveline Elbaum”.

A G. 71: „Berek Gliner” w Warszawie, Nalewki 13. Hirszowi Glinerowi z Warszawy udzielono prokury.

A G. 121: „Warszawskie Laboratorium Przetworów Mlecznych St. Gierzyński” w Warszawie, Nowy-Swiat 32. Siedziba

firmy mieści się obecnie przy ul. Foksal 18. Stefan Gierzyński zamieszkuje przy ul. Smolnej 18. Amelji Gierzyńskiej z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

A K. 1: „Kawa Brazylja“ w Warszawie, Krak.-Przedm. 21. Fryderyk-Ryszard-Jan Arnold mieszka obecnie przy ul. Miodowej 1. Helenie-Zofji Arnold z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

A W. 150: „F. Woroniecki“ w Warszawie, Czysła 2. Lokal firmy znajduje się obecnie przy ul. Ossolińskich 2. Magazyn i pracownia zegarmistrzowska. Leon Woroniecki zmarł. Spadkobiercami jego są: Jadwiga-Barbara Woroniecka jako dożywotniczka, Marta-Aniela Woroniecka, Magdalena-Marja Woroniecka, Ferdynand-Jan Woroniecki, nieletnia Anna-Marja-Zofja Woroniecka. Do prowadzenia przedsiębiorstwa spadkowego upoważnieni zostali: Barbara-Jadwiga Woroniecka i Ferdynand-Jan Woroniecki łącznie z prawem podpisywania i zawierania wszelkiego rodzaju transakcji handlowych w zakresie firmy wchodzących, kwitowania z odbioru pieniędzy, towarów i przesyłek.

A XLII 67: „Władysław Rybicki“ w Warszawie, Towarowa 58. Kawiarnia. Istnieje od 1930 r. Właściciel Władysław Rybicki z Warszawy.

A XXIV 211: „Colombo“ St. Cetnarowicz i J. Braeunig w Warszawie, Krucza 49. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 maja 1932 r. upadłość Stanisławy Cetnarowiczowej i Jana Braeuniga została zakończona. Na mocy aktu znanego przed notariuszem Zembruskim w Warszawie dnia 16 stycznia 1931 r. za nr. 81, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo przeszło na własność Stanisławy-Faustyny Cetnarowiczowej, która prowadzi takowe nadal pod firmą: „Colombo Stanisława Cetnarowicz“.

A IX 458: „Rachmil Mangel“ w Warszawie, Franciszkańska 37. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

A A. 26: „Gustaw Anc“ w Warszawie, Marszałkowska 21. Firma obecnie brzmi: „Sukcesorowie Gustawa Anca“. August-Gustaw Anc zmarł. Spadkobiercami jego są: Zofja Anc, Wiesław Anc, Olgierd-Antoni Anc, Regina-Zofja Rutkiewicz, Lucyna Anc jako dożywotniczka, wszyscy z Warszawy. Współwłasność niepodzielna z tytułu spadku po zmarłym August-Gustawie Ancu. Do prowadzenia przedsiębiorstwa i podpisywania firmy pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach upoważniona jest Regina-Zofja Rutkiewicz. Po między Kazimierzem Rutkiewiczem a małżonką jego Regimą z domu Anc nastąpił układ na mocy intercyzy z dnia 25 listopada 1932 r. ustalający wyłączność majątku.

A G. 78: „Stefan Grudniewski“ w Warszawie, Marszałkowska 81. Lokal firmy znajduje się przy ul. Jeruzolimskiej 35. Drobną sprzedaż kwiatów. Stefan Grudniewski mieszka obecnie przy ul. Hożej 49.

B. — SPÓŁKI AKCYJNE I Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ

WPISY GŁÓWNE

B LXIV 9284: „Integra“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Sienkiewicza 4. Celem spółki jest przyjmowanie zastępstw firm krajowych i zagranicznych, oraz prowadzenie komisowych transakcji, jak również sprzedaż i kupno wszelkiego rodzaju towarów i artykułów. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Markus Marienstrass i Salo Marienstrass, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra, czeki, pełnomocnictwa, prokury, umowy i wszelkie dokumenty, mające charakter zobowiązań pieniężnych podpi-

suja obaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek, ładunków i towarów podpisuje jeden z zarządców. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu znanego przed notariuszem Jelnickim w Warszawie dnia 27 grudnia 1933 r. za nr. 1953 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 15 stycznia 1934 r.

B LXIV 9285: „Towarzystwo „Liton“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Bielańska 9. Celem spółki jest prowadzenie produkcji kosmetyków, pachnidel, mydeł toaletowych i innych w tym zakresie artykułów i specyfików kosmetycznych i chemicznych. Kapitał zakładowy zł. 4 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Maurycy Boczman, Aron vel Adolf Frydman, Rafał Lederer, Paweł Rozenman i Hirsch Le-kachmacher, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Zobowiązania, weksle, czeki, traty, pełnomocnictwa, żyra i cesje podpisują trzej którykolwiek zarządcy łącznie lub dwaj zarządcy łącznie z prokurentem. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru korespondencji, pieniędzy, przekazów, przesyłek i towarów podpisuje jeden z zarządców lub prokurent samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 22 grudnia 1933 r. nr. rep. 4651 i przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 2 stycznia 1934 r. za nr. 14 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 15 stycznia 1934 r.

B LXIV 9288: „Piekarnia Krakowska, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Przykocka 1. Celem spółki jest prowadzenie piekarni. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 50 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Piotr Lisiński, Adam Starosta, Walerjan Zadrowski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Zobowiązania, czeki, umowy, prokury i pełnomocnictwa z wyjątkiem sądowych podpisuje Piotr Lisiński łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Pokwitowania z odbioru należności pieniężnych, towarów i korespondencji podpisuje jeden z zarządców. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu znanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 11 czerwca 1931 r. za nr. 2383 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 16 stycznia 1934 r.

B LXIV 9289: „Centrala Sprzedaży Konserw „Zef-Kor“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki w Warszawie, Niecała 10. Celem spółki jest komisowa sprzedaż na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i Wolnego miasta Gdańska konserw rybnych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 200 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Josef vel Józef Hirszfild, Leopold Bluman, Lejba Berkowicz, Abram Rzechta, wszyscy z Warszawy, oraz Abram Wengrowski i Szevel Ginzburg, obaj z Wilna. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują dwaj którykolwiek zarządcy łącznie lub jeden zarządca łącznie z prokurentem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu znanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 29 grudnia 1933 r. za nr. 4740 na czas do dnia 31 października 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na okres dwuletni o ile do dnia 1 lipca 1934 r. żaden ze współników listem poleconym nie wypowie dalszego udziału w spółce.

Wciągnięto w dn. 16 stycznia 1934 r.

B LXIV 9290: „Hurtownia Żelaza i Blachy, Spółka z ogr. odp.“. Siedziba spółki w Warszawie, Pl. Grzybowski 12. Celem spółki jest prowadzenie handlu żelazem, blachą i wszelkimi wyrobami żelazno-metalowymi zarówno na rachunek własny jak i komisowo. Kapitał zakładowy spółki zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, na pokrycie kapitału zakładowego wniesiono zł. 5 794,25 gotowizną, na pozostałe zł. 4 205,75 oszacowano wkład rzeczowy. Każdy współnik może posiadać więcej

niż jeden udział. Zarządcami są: Mordka Finkielsztejn, Motel Kronenberg i Michał Lipszytz, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, rewersy, indosy, zobowiązania pożyczkowe, umowy, akty, pełnomocnictwa, czeki, dowody na odbiór pieniędzy i walorów, wszelkie dokumenty a w tej liczbie pisma z wyrażeniem zgody na zbycie lub zastaw udziału podpisują dwaj którykolwiek zarządcy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru korespondencji zwykłej i poleconej, przesyłek, depesz i przedmiotów podpisuje jeden z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Siennickim w Warszawie dnia 4 stycznia 1934 r. nr. rep. 48 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 16 stycznia 1934 r.

B LXIV 9291: „Towarzystwo Automatów „Rex“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Marszałkowska 77. Celem spółki jest eksploatacja patentu zgłoszonego do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej za N. W. 9828. Kapitał zakładowy zł. 8 000, podzielony na 16 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Paul Strauss, Karol Jonas, Stanisław Diehl i Tadeusz Królikiewicz. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, dokumenty, umowy, weksle, czeki, akty notarialne i prokury podpisuje Paul Strauss łącznie z jednym z pozostałych zarządców lub z prokurentem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jurkiewiczem w Warszawie dnia 29 grudnia 1933 r. za nr. 3624 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 17 stycznia 1934 r.

B LXIV 9292: „Piekarnia Samolot, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Okopowa 61. Celem spółki jest prowadzenie piekarni. Kapitał zakładowy zł. 2 500, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządczyni Rywka Gincberg z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 28 grudnia 1933 r. za nr. 4686 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 17 stycznia 1934 r.

B LXIV 9293: „Biuro Elektrotechniczne Inżynier Karol Woyzbun i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Kopernika 30. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa instalacji elektrycznych, sprzedaży i przedstawicielstwo artykułów elektrotechnicznych i technicznych. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Edward Potemski, Witold Starzyński, Karol Woyzbun, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Zobowiązania, czeki, przekazy, umowy, kontrakty i pełnomocnictwa podpisuje dwóch zarządców łącznie. Korespondencję handlową, pokwitowania z odbioru pieniędzy, przesyłek, korespondencji, ładunków i towarów podpisuje jeden zarządca. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 22 grudnia 1933 r. nr. 4649 na czas do dnia 31 grudnia 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie wyrazi notarialnie swego udziału w spółce.

Wciągnięto w dn. 18 stycznia 1934 r.

B LXIV 9294: „Fabryka Chemiczna „Hydrarga“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Belwederska 2. Celem spółki jest prowadzenie produkcji chemikali używanych dla celów farmaceutycznych i technicznych. Kapitał zakładowy zł. 5 000, podzielony na 10 udziałów wniesiony wkładem rzeczowym. Zarządcami są: dr. Stella Kohnowa, inż. Naftal vel Anatol Pfefer oboje z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie umowy, pełnomocnictwa, prokury, weksle, żyra,

czeki i wogóle wszelkie dokumenty posiadające charakter zobowiązań pieniężnych podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań oraz pokwitowania z odbioru pieniędzy, wszelkiej korespondencji zwykłej, poleconej, pieniężnej i telegraficznej, oraz ładunków i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jelnickim w Warszawie dnia 28 grudnia 1933 r. nr. 1960 na czas do dnia 31 grudnia 1936 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi listem poleconym pozostałych o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 18 stycznia 1934 r.

B LXIV 9295: „Polskie Towarzystwo Turystyczno-Transportowe „Turopol“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. W języku angielskim: „Polish Association of Travel and Transport „Turopol“ Limited”. W języku francuskim: „Societe Polonaise de Tourisme et de Transport „Turopol“ Societe a responsabilite limitee”. W języku niemieckim: „Polnische Reise und Transportgesellschaft „Turopol“ Gesellschaft mit beschränkter Haftung”. Siedziba spółki w Warszawie, Czackiego 10. Celem spółki jest popieranie turystyki i eksportu towarów, spełnianie wszelkich czynności zmierzających do ułatwienia i udogodnienia podróży indywidualnych i zbiorowych, transportu bagażu i towarów, udzielanie informacji z tem związanych, nawiązywanie w tym celu stosunków handlowych z krajowymi i zagranicznymi zarządami kolei żelaznych, linii okrętowych, lotniczych i innych środków lokomocji, właścicielami hoteli, pensjonatów, schronisk, domów spedycyjnych i składowych, obejmowanie biur podróży, posiadających potrzebne dla tej działalności koncesje władz Rzeczypospolitej Polskiej, zakładanie własnych biur podróży w kraju i zagranicą po uzyskaniu na ten cel koncesji to wszystko dla popierania ruchu osobowego i towarowego w Polsce i zagranicą, przez Polskę i do Polski, w szczególności między Polską a Wschodem (Palestyną). Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Ignacy Grafman, Mendel vel Manuel Mozes, Adolf Wegner, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Do zaciągania zobowiązań i podpisywania w imieniu spółki wymagane jest współdziałanie Ignacego Grafmana łącznie z jednym z pozostałych zarządców lub prokurentów. Natomiast oświadczenia skierowane do spółki jak i doręczenia pism mogą być dokonywane wobec każdego zarządcy oddzielnie lub prokurenta. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Salomonowi Abramsonowi z Warszawy udzielono łącznej prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 1 grudnia 1933 r. nr. rep. 1962 na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 19 stycznia 1934 r.

B LXIV 9297: „Technokos“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Marszałkowska 79. Celem spółki jest prowadzenie wytwórni artykułów technicznych, chemicznych i kosmetycznych. Kapitał zakładowy zł. 5 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: dr. med. Maksymilian Klamkin, Marjan-Wilhelm Handel, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, czeki podpisują obaj zarządcy łącznie pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Kosteckim w Warszawie dnia 29 grudnia 1933 r. nr. rep. 3257 na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 19 stycznia 1934 r.

B LXIV 9298: „Pierwsza Krajowa Fabryka Gorczycy „Kaefge“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Elektoralna 20. Celem spółki jest wytwarzanie opakowania i sprzedaż gorczycy, oleju gorczycowego i innych przypraw i używek. Kapitał zakładowy zł. 20 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy współnik może posiadać dowolną ilość udziałów. Zarządcami są: Miron Dreiszpul, Ruwin Lewinson, obaj z Rygi. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Zobowiązania, kontrakty, umowy, nie wyłączając hipotecznych, weksle i czeki, oraz żyra na wekslach podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję, pokwitowania i dokumenty podpisuje

jeden z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Tarnowskim w Warszawie dnia 30 grudnia 1933 r. za nr. 985 na czas do dnia 30 grudnia 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na czas nieokreślony, o ile na pół roku przed upływem terminu jeden ze współników nie zawiadomi notarialnie pozostałych o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 19 stycznia 1934 r.

B LXIV 9299: „Spółka Przemysłu Wędliniarskiego „Zdrowie”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Piusa XI 50. Celem spółki jest prowadzenie handlu wędlinami, słoniną, szmalcem i temu podobnymi artykułami, jak również dostawa różnych artykułów żywnościowych do instytucji wojskowych i innych. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządca Justyna Zrzelska z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 12 grudnia 1933 r. za nr. 2458 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 20 stycznia 1934 r.

B LXIV 9300: „Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe „Słavia”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Mazowiecka 16 m. 4. Celem spółki jest prowadzenie operacji handlowych i przemysłowych jak również pośredniczenie przy sprzedaży artykułów wytwarzanych przez Państwowe i prywatne wytwórnie oraz inne krajowe i zagraniczne fabryki. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Prezes Henryk Drozdowski, Antoni Aleksander Pieńkowski, Bolesław Przyłuski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Warmmskim w Warszawie dnia 30 grudnia 1933 r. nr. rep. 1994 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 23 stycznia 1934 r.

B LXIV 9301: „Składy Materiałów Budowlanych „Centrala Cementowa”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Skaryszewska 4. Celem spółki jest prowadzenie handlu materiałami budowlanymi na rachunek własny i komisowy oraz wykonywanie wszelkich operacji w zakresie budownictwa wchodzących. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy współnik może mieć więcej jak jeden udział. Zarządcami są: Jan Kazimierz Szmít, Abram Zerykier, Josek Mordka Zerykier, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, przekazy, zrya, umowy, kontrakty i pełnomocnictwa podpisuje Jan Kazimierz Szmít łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Korespondencję, pokwitowania z odbioru pieniędzy, przesyłek, korespondencji, ładunków i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Małachowskim-Lempickim w Warszawie dnia 3 stycznia 1934 r. nr. rep. 4 na przeciąg lat dwóch licząc od daty zarejestrowania spółki z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze roczne okresy o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu żaden ze współników nie wypowie notarialnie dalszego udziału w spółce.

Wciągnięto w dn. 24 stycznia 1934 r.

B LXIV 9302: „S. Bobownik, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy-Swiat 49. Celem spółki jest prowadzenie handlu konfekcją męską oraz handlu artykułami pokrewnymi na rachunek własny i komisowy. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 10 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządca Stanisław Bobownik z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem

Zembruskim w Warszawie dn. 20 listopada 1933 r. za nr. 1729 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 24 stycznia 1934 r.

B LXIV 9303: „Warszawska Wytwórnia Makaronów, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Leszno 74. Celem spółki jest wyrób makaronów i produktów pokrewnych. Kapitał zakładowy zł. 6 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządca Jan Poznański z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 28 grudnia 1933 r. nr. rep. 1758 na przeciąg lat pięciu licząc od daty wpisania do rejestru handlowego z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych listem poleconym o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 24 stycznia 1934 r.

B LXIV 9304: „Lemar”, Przemysł Drzewny, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Mazowiecka 4. Celem spółki jest eksploatacja obiektów leśnych, budowy i eksploatacji tartaków, eksportu drzewa i przeróbki wszelkiego rodzaju materiałów drzewnych. Kapitał zakładowy zł. 5 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządca Jean Theodore Martens z Wilna, zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Dembińskim w Warszawie dnia 17 listopada i 27 grudnia 1933 r. za nr. 1211 i 1375 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 24 stycznia 1934 r.

B LXIV 9305: „Biuro Powszechnej Reklamy „Tempos”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Jasna 18. Celem spółki jest prowadzenie wydawnictwa utworów drukowanych między innymi programów widowiskowych i słuchowiskowych tudzież reklam. Kapitał zakładowy zł. 10 002, podzielony na 3 udziały całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy współnik może mieć więcej jak jeden udział. Zarządca Wulf Hermelin z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje zarządca lub prokurent. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Małachowskim-Lempickim w Warszawie dn. 4 stycznia 1934 r. nr. rep. 17 na przeciąg jednego roku licząc od dnia zarejestrowania z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze roczne okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych listami poleconymi o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 25 stycznia 1934 r.

B LXIV 9306: „Porwid”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Leszno 59. Celem spółki jest prowadzenie zawodowego skupu szmat dla celów przemysłowych. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 4 udziały, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Inż. Witold Szczepkowski, Julian Porębowicz, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie umowy z wyłączeniem umów kupna i sprzedaży, weksle, indosy, czeki, przekazy, prokury i pełnomocnictwa i wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję zwykłą, pokwitowania z odbioru korespondencji nie wylączając pieniężnej i wartościowej, towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 30 grudnia 1933 r. nr. 3717 na czas do dn. 1 stycznia 1935 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze roczne okresy o ile na miesiąc przed upływem terminu żaden ze współników nie zawiadomi pozostałych notarialnie o chęci rozwiązania spółki.

Wciągnięto w dn. 26 stycznia 1934 r.

B XLIV 9307: „Biuro Informacyjne o Zdolności Kredytowej „Veritas“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Hortensja 3. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa informacyjnego o zdolności kredytowej na podstawie koncesji udzielonej Mordce Kornwasserowi przez Magistrat m. st. Warszawy Wydział Przemysłowy dnia 23 kwietnia 1932 r. L. dz. 25968/H. R. N. rej. 586. Kapitał zakładowy zł. 2000, podzielony na 40 udziałów. Na pokrycie kapitału zakładowego wpłacono gotowizną zł. 1500, na pozostałe zł. 500 oszacowano wkład rzeczowy. Zarządca Mordka Kornwasser z Warszawy, zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 29 lipca 1933 r. nr. rep. 2124 na czas do dnia 31 grudnia 1935 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zawiadomi pozostałego notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 26 stycznia 1934 r.

B LXIV 9308: „Tricot-Union“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Tłomackie 3. Celem spółki jest prowadzenie pracowni wrobów trykotażowo-dzianych. Kapitał zakładowy zł. 2000, podzielony na 40 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarzadcami są: Mordcha-Hirsch Moncznik, Jakób Silbertrest, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, umowy, weksle, czeki, żyra i pełnomocnictwa podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencje, pokwitowania z odbioru korespondencji przekazów, przesyłek i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzone pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 19 grudnia 1933 r. za nr. 4585 na czas do dnia 31 grudnia 1934 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze jednoroczne okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu jeden ze wspólników nie zawiadomi notarialnie pozostałych o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 26 stycznia 1934 r.

B LXIV 9310: „Krajowa Wytwórnia Aparatów i Przyborów Fotograficznych, Jabłoński i Orzeł, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Leszno 61. Celem spółki jest prowadzenie wytwórni produkowania następujących artykułów: reflektorów, statywów, ekranów, aparatów do powiększania, ramek do maskowania, obcinarek, głowic, reduktorów, maszyn do kochelansu, aparatów radiowych, maszynek spirytusowych, naczyń aluminiowych oraz wszelkich wyrobów w zakres warsztatów wchodzących. Kapitał zakładowy zł. 4000, podzielony na 40 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarzadcami są: Józef Jabłoński i Fajga Orzeł oboje z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, wszelkie zobowiązania i umowy podpisują dwaj zarządcy pod stemplem firmy łącznie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Kościeckim w Warszawie, dnia 28 grudnia 1933 r. za nr. 3225 i notariuszem Baranieckim w Warszawie, dnia 29 grudnia 1933 r. za nr. 2148 na czas do dnia 31 grudnia 1936 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu nie nastąpi postanowienie zgromadzenia wspólników o likwidacji spółki.

Wciągnięto w dn. 29 stycznia 1934 r.

B LXIV 9313: „Zakłady Przemysłowe Radziejewice, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w dobrach Radziejewice, pow. błońskie. Celem spółki jest prowadzenie cegielni i młyna. Kapitał zakładowy zł. 20000, podzielony na 40 udziałów. Każdy wspólnik może mieć więcej niż jeden udział. Na pokrycie kapitału zakładowego wpłacono gotowizną zł. 5000, reszta kapitału zakładowego pokryta została w sposób następujący: Marta hr. Krasieńska za przyniesienie jej 4 udziały na sumę zł. 2000, wniosła do spółki prawo eksploatacji i użytkowania terenów pod cegielnię w dobrach Radziejewice o powierzchni około 33 hektarów, Michał Wierusz-Kowalski za przyniesienie mu 26 udziałów na sumę zł. 13000, wniosł prawo użytkowania maszyn i urządzeń cegielni młyna i elektrowni. Zarzadcami są: Michał Wierusz-Kowalski, Leon Rogowski, obaj z Warszawy, Tadeusz Szttern w dobrach Radziejewice pow. błońskie. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób

i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra na wekslach, i czekach, umowy, kontrakty, prywatne, notarialne i hipoteczne, przekazy, pełnomocnictwa i pokwitowania z odbioru pieniędzy podpisują dwaj zarządcy łącznie, lub jeden zarządca łącznie z prokurentem. Korespondencje handlowe, pokwitowania z odbioru przesyłek, korespondencje ładunków i towarów podpisuje jeden z zarządców lub prokurent. Podpisy winny być kładzone pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Moldenhawarem w Warszawie, dnia 16 stycznia 1934 r. nr. rep. 69 na czas do dnia 31 grudnia 1938 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze roczne okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze wspólników nie wymówi notarialnie swego udziału w spółce. Pismo przeznaczone do ogłoszeń spółki jest Monitor Polski.

Wciągnięto w dn. 31 stycznia 1934 r.

B LXIV 9314: „Isoteritpol“ Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowy Świat 37. Celem spółki jest eksploatacja różnych wynalazków a przede wszystkim wynalazku, umożliwiającego wyrób pustaków zamkniętych ze wszystkich stron i to wszelkimi sposobami, jak to oddawaniem licencji, fabrykowaniem odnośnych urządzeń, wypożyczaniem ich i temu podobnych. Kapitał zakładowy zł. 6000, podzielony na 12 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarzadcami są: Karol Dostał, Ber vel Bernard Szulkin, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Do zaciągania kredytów i podpisywania weksli własnych i umów wymagane są podpisy obydwóch zarządców. Indosy na wekslach, czeki do podejmowania funduszy spółki, pokwitowania z odbioru pieniędzy i wszelkich należności, korespondencji nie włączając wartościowej, ładunków i przesyłek podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzone pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Baranieckim w Warszawie, dnia 22 grudnia 1933 r. nr. rep. 2111 na czas do dnia 31 grudnia 1948 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze roczne okresy o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zawiadomi pozostałych listem poleconym o chęci zlikwidowania spółki.

Wciągnięto w dn. 31 stycznia 1934 r.

B LXIV 9315: „Suiza, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Czackiego 8. Celem spółki jest przedstawicielstwo i zastępstwa interesów szwajcarskich w Polsce i polskich interesów w Szwajcarii. Kapitał zakładowy zł. 5000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarzadcami są: inż. Marcin Goldhar z Warszawy, Gaspard Rubli z Zurychu. Każdy z zarządców zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie, dnia 29 grudnia 1933 r. za nr. rep. 4625 na czas do dnia 31 grudnia 1938 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy o ile na pół roku przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zawiadomi pozostałego notarialnie o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 31 stycznia 1934 r.

B LXIV 9316: „Księgarnia Powszechna Dzieł Prawniczych i Ekonomicznych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, pl. Napoleona 1. Celem spółki jest wydawnictwo i sprzedaż książek własnego i cudzego nakładu. Kapitał zakładowy zł. 10000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może mieć więcej niż jeden udział. Zarzadcami są: dr. Szymon Seiden, Dawid Seiden, obaj z Krakowa. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Do składania oświadczeń i podpisywania w imieniu spółki wymagane jest współdziałanie dwóch zarządców łącznie, lub jednego zarządcy łącznie z prokurentem. Oświadczenia zwrócone do spółki tudzież doręczenia pism mogą być dokonywane wobec jednego zarządcy lub prokurenta. Podpisy winny być kładzone pod stemplem firmy. Marcelemu Tarnowskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Miśdowiczem w Krakowie, dnia 11 i 26 stycznia 1934 r. nr. rep. 57 i 168 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 1 lutego 1934 r.

B LXIV 9317: „Konswar“ Fabryka Konserw, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Grzybowska 19. Celem spółki jest wyrób i sprzedaż konserw wszelkiego rodzaju. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać więcej niż jeden udział. Zarządcami są: Percec vel Paweł Kon z Warszawy, Cyrel Galpernowa z Wilna. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkiego rodzaju zobowiązania podpisują oboje zarządcy łącznie lub Percec vel Paweł Kon łącznie z prokurentem. Indosy na wekslach i czekach, przekazy, oraz pokwitowania z odbioru należności i przekazów podpisuje Percec vel Paweł Kon. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Izaakowi Galpernowi z Wilna udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z zarządcą Percecem vel Pawłem Konem. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie, dnia 12 stycznia 1934 r. nr. rep. 93 na czas do dnia 31 grudnia 1936 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy o ile na pół roku przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zażąda notarialnie likwidacji spółki.

Wciągnięto w dn. 1 lutego 1934 r.

B LXIV 9318: „Ergef“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Żytnia 20. Celem spółki jest produkcja artykułów perfumeryjno-kosmetycznych i farmaceutycznych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać więcej niż jeden udział. Zarządcami są: Lucien Favre, Saweli Kleyff, obaj z Warszawy. Każdy z zarządców zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie, dnia 18 stycznia 1934 r. nr. rep. 156 na czas do dnia 31 grudnia 1936 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze roczne okresy o ile na trzy miesiące przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zawiadomi pozostałych o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 3 lutego 1934 r.

B LXIV 9319: „Odonta“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Graniczna 3. Celem spółki jest sprzedaż wszelkich artykułów dentystycznych. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Lija Birzowska-Mejer Rozenblat, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle własne i kaucyjne, prokury, akty zbycia lub nabycia nieruchomości i wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Żyra na wekslach, czeki, pełnomocnictwa zwykle, pocztowe i kolejowe, pokwitowania z odbioru korespondencji, towarów i pieniędzy podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie, dnia 28 grudnia 1933 r. za nr. 3328 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 3 lutego 1934 r.

B LXIV 9320: „Sofrapol“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Wilcza 43 m. 1. Celem spółki jest prowadzenie handlu i przemysłu drzewnego na rachunek własny i komisowy. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Antoine Pedelucq, Michel Zeleźniak-Berezowski, Izaak Berezowski Zeleźniak, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, indosy wekslowe, umowy kupna i sprzedaży materiałów drzewnych i innych przedmiotów, pełnomocnictwa, prokury i pokwitowania z odbioru wszelkich sum pieniężnych i należności podpisuje Antoine Pedelucq łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek i ładunków podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Baranieckim w Warszawie, dnia 29 grudnia 1933 r. nr. rep. 2152 na czas nieokreślony.

Wciągnięto w dn. 5 lutego 1934 r.

B LXIV 9321: „Warszawska Spalarnia Odpadków „Vaso“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Solec 73. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa wywożenia śmieci z nieruchomości m. st. Warszawy, spalanie oraz przetwarzanie odpadków i uruchomienie w tym celu zakładów przetwórczych. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Waclaw Burcicki, Czesław Andrycz, Tomasz Kozak, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują dwaj zarządcy łącznie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie, dnia 16 grudnia 1933 r. nr. rep. 4556 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 5 lutego 1934 r.

B LXIV 9322: „Towarzystwo Handlowo-Przemysłowe „Kolar“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Szopena 14. Celem spółki jest eksploatacja lasów i tartaków oraz prowadzenie handlu drzewem na rachunek własny i komisowy. Kapitał zakładowy zł. 2 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Inż. Markus Gelblum, Oskar Berezowski obaj z Warszawy, Elkan Berezowski Zeleźniak z miejscowości Ostrki, pow. sarnieńskiego. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i sprzedają materiały drzewnych, pełnomocnictwa i prokury podpisują wszyscy trzej zarządcy łącznie. Weksle indosy wekslowe i czeki podpisuje inż. Markus Gelblum łącznie z jednym z pozostałych zarządców. Pokwitowania z odbioru listów poleconych i wartościowych, przesyłek i ładunków podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Baranieckim w Warszawie, dnia 2 i 28 listopada 1933 r. nr. rep. 1892 i 1977 oraz 26 stycznia 1934 r. nr. rep. 126 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 5 lutego 1934 r.

B LXIV 9323: „Wytwórnia Naczyni Aluminiowych „Alumar“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Twarda 13. Celem spółki jest prowadzenie wytwórni naczyń aluminiowych. Kapitał zakładowy zł. 10 000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać więcej niż jeden udział. Zarządcami są: Abraham Dawid Wajntrob, Izrael Klajnadel obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra, czeki, prokury, umowy, kontrakty, akty notarialne i hipoteczne oraz wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencje niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru korespondencji nie wyłączając pieniężnej, przekazów, przesyłek i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Sułowskim w Warszawie, dnia 10 stycznia 1934 r. za nr. rep. 79 na czas do dnia 31 grudnia 1936 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy o ile na 6 miesięcy przed upływem terminu żaden ze wspólników nie wymówi dalszego udziału w spółce.

Wciągnięto w dn. 6 lutego 1934 r.

B LXIV 9324: „Przedsiębiorstwo Robót Budowlanych W. Kuciński i K. Kukowski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki w Warszawie, Zoliborz, pl. Inwalidów 3 m. 37. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa robót budowlanych. Kapitał zakładowy zł. 4 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Waclaw Kuciński, Kazimierz Piotr Kukowski, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, przekazy, pełnomocnictwa, prokury, umowy, akty, pokwitowania z odbioru pieniędzy i wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencje niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru korespondencji, przesyłek i towarów podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim

w Warszawie, dnia 12 października 1933 r. nr. rep. 3806 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 6 lutego 1934 r.

B LXIV 9325: „Stefan Zerkowicz i S-ka, Przetwory Chemiczne, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Wierzbowa 9. Celem spółki jest prowadzenie handlu artykułami chemiczno-technicznymi. Kapitał zakładowy zł. 3000, podzielony na 30 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządca Stefan Zerkowicz z Warszawy, zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisuje zarządca lub prokurent. Janinie Zerkowicz z Warszawy, udzielono prokury. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie, dnia 28 grudnia 1933 r. nr. rep. 4709 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 7 lutego 1934 r.

B LXIV 9326: „X Muza, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Marszałkowska 111. Celem spółki jest prowadzenie kina-teatrów. Kapitał zakładowy zł. 10000, podzielony na 20 udziałów. Na pokrycie kapitału zakładowego wpłacono gotowizną zł. 4000, reszta kapitału zakładowego pokryta została w sposób następujący: Szymon Lejman za przyznane mu 12 udziałów na sumę zł. 6000, wniósł dwa przedsiębiorstwa jednoosobowe pod firmą: „Kino Ton Szymon Lejman” i „Kino-Teatr Światowid Szymon Lejman”. Każdy wspólnik może posiadać więcej niż jeden udział. Zarządcami są: Szymon Lejman, Ajzyk Chenciner, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, żyra, umowy, podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań i wartościowych podpisuje każdy ze wspólników samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Malachowskim i Lempickim w Warszawie, dnia 26 stycznia 1934 r. nr. rep. 197 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 7 lutego 1934 r.

B LXIV 9327: „Magazyn Obuwia Michał Winiarski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Chmielna 9. Celem spółki jest sprzedaż obuwia wszelkiego rodzaju śniegowców, kaloszy, pończoch i tym podobnych towarów tak na rachunek własny jak i komisowy. Kapitał zakładowy zł. 10000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy wspólnik może posiadać więcej niż jeden udział. Zarządcami są: Franciszka Banaszczukowa, Helena Banaszczukówna, obie z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie akty notarialne i hipoteczne, umowy, pełnomocnictwa, czeki, weksle, indosy i wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z odbioru należności, korespondencję nie wyłączając pieniężnej, pieniądze i posyłek podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie, dnia 9 stycznia 1934 r. nr. rep. 134 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 7 lutego 1934 r.

B LXIV 9328: „Towarzystwo Przemysłowe „Garbenzol”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Łużycka 8. Celem spółki jest budowa i eksploatacja garaży samochodowych na placach położonych w Warszawie przy zbiegu ulic Czernskiej i Łużyckiej. Kapitał zakładowy zł. 10000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie wpłacony. Zarządca Leon Birnbaum z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Zarządca Leon Birnbaum upoważniony jest również do zbycia nabywania i obciążenia nieruchomości spółki. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Okołowiczem w Warszawie dnia 12 października 1929 r. nr. 1076 i 1 kwietnia 1930 r. nr. 427 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 7 lutego 1934 r.

B LXIV 9329: „Compagnie Generale des Industries Textiles Societe Anonyme des Etablissements Allart Rousseau et Cie. Jeneralna Kompanja Przemysłu Przędzalnianego Towarzystwo Anonimowe Zakładów Allart Rousseau i S-ka”. Siedziba główna w Roubaix (Francja). Siedziba w Polsce Łódź, Kątna 19. Oddział sprzedaży w Warszawie, Długa 48. Celem przedsiębiorstwa jest handel wyrobami przędzalnianymi oraz fabrykacją takich. Na działalność w Polsce przeznaczony jest kapitał w sumie zł. 16885 584/13. Zarządzającym łódzkim Oddziałem z prawem samodzielnego podpisywania firmy jest Ernest Saladin z Łodzi. Gastonowi Gyselinck'owi, Janowi Saladin'owi i Piotrowi Robin'owi udzielono samodzielną prokurę. Emilowi Lemasson'owi i Ernestowi Brossler'owi udzielono łącznej prokury. Francuska Spółka Akcyjna działa w Polsce na mocy zezwolenia Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 29 marca 1924 r. Spółka wciągnięta została do rejestru handlowego w Łodzi dnia 2 maja 1921 r. B. 193.

Wciągnięto w dn. 9 lutego 1934 r.

B LXIV 9330: „Orzeł” Polski Przemysł Obuwniczy i Towarzystwo Handlowe, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki w Krakowie, Oddział w Warszawie, Marszałkowska 142. Celem spółki jest a) wyrób przedmiotów przemysłu obuwniczego oraz wszelkich pokrewnych artykułów, jak również handel tymi artykułami na rachunek własny i cudzy, b) wyrób przedmiotów użytkowych wszelkiego rodzaju i handel tymi przedmiotami na rachunek własny i cudzy, c) nabywanie na własność i wydzierżawianie takich samych i pokrewnych przedsiębiorstw, branie udziału w przedsiębiorstwach, jak wogóle prowadzenie wszelkich interesów służących celom spółki. Kapitał zakładowy zł. 250000, podzielony na 2500 akcji. Zarząd stanowią: Herman Zins, Ludwik Klausner, dr. Wincenty Bogdanowski, Hans-Stefan Klausner, Józef Panek. Zarząd zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem podpisuje dwóch członków zarządu, lub jeden członek zarządu łącznie z prokurentem. Spółka Akcyjna wpisana do rejestru handlowego we Lwowie dnia 23 sierpnia 1923 r. B. II 106.

Wciągnięto w dn. 9 lutego 1934 r.

B LXIV 9332: „Pomorska Fabryka Kazeiny, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Jerozolimka 65. Celem spółki jest wyrób i sprzedaż kazeiny. Kapitał zakładowy zł. 10000, podzielony na 20 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Edward Groniewski, Hirs z Henryk Włodawer, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, czeki, pełnomocnictwa i umowy podpisują pod stemplem firmy obaj zarządcy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru korespondencji, pieniędzy i towarów podpisuje jeden z zarządców. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Sułowskim w Warszawie dnia 23 grudnia 1933 r. nr. 2585 i 5 stycznia 1934 r. nr. 36 na czas do dnia 31 grudnia 1935 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze dwuletnie okresy o ile na sześć miesięcy przed upływem terminu nie zapadnie uchwała walnego zgromadzenia wspólników o likwidacji spółki.

Wciągnięto w dn. 12 lutego 1934 r.

B LXIV 9345: „Farmochem”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Po angielsku: „Farmochem” Company With Limited Responsibility”. Po francusku: „Farmochem” Societe a responsabilite limitee”. Po niemiecku: „Farmochem” Gesellschaft mit beschränkter Haftung”. Siedziba spółki w Warszawie, Nowogrodzka 29. Celem spółki jest komisowa sprzedaż wyrobów chemicznych farmaceutycznych oraz technicznych krajowych i zagranicznych i utrzymywanie składu komisowego tych wyrobów. Kapitał zakładowy zł. 20000, podzielony na 40 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Każdy ze wspólników może posiadać więcej niż jeden udział. Zarządcami są: Rudolf Hirschdörfer z Warszawy, Arnold Heilpern ze Lwowa. Firmę spółki pod jej stemplem podpisuje każdy z zarządców samodzielnie. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Maurycem Czoppem we Lwowie dnia 2 marca 1932 r. nr. rep. 14421, 29 sierpnia i 28 grudnia 1933 r. nr. rep. 19366 i 292 oraz Zygmuntem Bilińskim w Warszawie dnia 24 stycznia i 15 lutego 1934 r. nr. rep. 213 i 442 na czas nieograniczony.

Wciągnięto w dn. 20 lutego 1934 r.

B LXV 9398: „Bar Schron, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Zgoda 9. Celem spółki jest prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomiczno-restauracyjnego. Kapitał zakładowy zł. 6000, podzielony na 12 udziałów. Na pokrycie kapitału zakładowego zł. 3000 wpłacono gotowizną, na pozostałe zł. 3000 oszacowano wkład rzeczowy. Zarządcą jest Stefan Więckiewicz z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dnia 29 grudnia 1933 r. nr. rep. 2268 na czas do dnia 31 grudnia 1936 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze trzyletnie okresy o ile na 3 miesiące przed upływem terminu żaden ze wspólników nie zawiadomi pozostałych drogą urzędową o chęci wystąpienia ze spółki.

Wciągnięto w dn. 7 kwietnia 1934 r.

B LXV 9411: „Zakłady Przemysłowo-Gumowe „Ada”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Niska 65. Celem spółki jest prowadzenie fabryki wyrobów gumowych. Kapitał zakładowy zł. 10000, podzielony na 2 udziały. Na pokrycie kapitału zakładowego wpłacono zł. 5000 gotowizną. Reszta kapitału zakładowego pokryta została w sposób następujący: Dwojra Berlinerblau za przyznany jej jeden udział na sumę zł. 5000, wniosła do spółki maszyny i urządzenia wymienione w dołączonym do aktu spółki spisie. Każdy wspólnik może posiadać tylko jeden udział. Zarządcami są: Dwojra Berlinerblau, Aron Blumzweig, oboje z Warszawy. Spółkę zastępują oboje zarządcy, lub Dwojra Berlinerblau łącznie z prokurentem. Berkowi Jakobsonowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z zarządcą Dwojrą Berlinerblau. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Świrskim w Warszawie dnia 24 stycznia 1934 r. nr. 86 i dnia 6 marca 1934 r. nr. 393 na czas do dnia 31 grudnia 1935 r. z warunkiem automatycznego przedłużania na dalsze okresy roczne o ile na trzy miesiące przed upływem terminu nie nastąpi ze strony jednego wspólnika wypowiedzenie listem poleconym dalszego udziału w spółce.

Wciągnięto w dn. 16 kwietnia 1934 r.

B LXIV 92417: „Warszawska Wytwórnia Mebli Giętych J. Wachtel i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki w Warszawie, Żelazna 69a. Celem spółki jest prowadzenie wykończalni mebli giętych. Kapitał zakładowy zł. 2000, podzielony na 40 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: Izaak Wachtel, Dawid Mamelok, obaj z Warszawy. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarta na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Sułowskim w Warszawie dnia 13 grudnia 1933 r. za nr. rep. 2475.

Wciągnięto w dn. 23 kwietnia 1934 r.

WPISY DODATKOWE

B XLIX 7001: „A. Dyderski i S. Pawlikowski Inżynierowie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Firma obecnie brzmi: „Grodziskie Zakłady Przemysłowe Kobylański. Pawlikowski. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się przy ul. Zielnej 26. Celem spółki jest wyrób i sprzedaż rozmaitych aparatów i artykułów technicznych i innych. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 25000, podzielony na 50 udziałów, całkowicie gotowizną wpłacony. Zarządcami są: inż. Tadeusz Kobylański, inż. Stanisław Pawlikowski, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, pełnomocnictwa, umowy, akty notarialne i hipoteczne i wszelkie zobowiązania podpisują obaj zarządcy łącznie lub jeden z zarządców łącznie z prokurentem. Korespondencje niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru wszelkiej korespondencji, przesyłek, towarów, sum pieniężnych i wszelkich wartości podpisuje jeden z zarządców lub prokurent. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Mieczysławowi Miernickiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury. Czas trwania spółki nieograniczony. Wpisano na mocy aktów zeznanych przed notariuszami w Warszawie: Sułowskim dn. 13 grudnia 1933 r. nr. rep. 2472 i Pomykalskim dnia 23 grudnia 1933 r. nr. rep. 1716.

B I. 7120: „Fabryka Garbarska „Standard”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Dworskiej 46. Członkowie zarządu zamieszkują obecnie: Emanuel

Grynszpan przy ul. Wilczej 31 i Albert Salkin vel Załkin przy ul. Marjańskiej 10.

B I. 7128: „Centrala Łożysk, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Nowy-Swiat 59. Na drugiego zarządcę wybrany został Rudolf Freysinger z Warszawy z prawem samodzielnego podpisywania firmy. Prokura Rudolfa Freysingera ustała. Sture Berggrenowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 8 stycznia 1934 r.

B I. 7134: „Handel Wymienny, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Małkowskim w Warszawie dnia 27 grudnia 1933 r. nr. rep. 2132, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo zlikwidowane.

B I. 7164: „Biuro Reklamy „Lintas”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

B I. 7188: „Zakłady Graficzne Ryszard Bieliński i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Stanisław Goldszryff przestał być zarządcą. Zarządca Ryszard Bieliński z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dobrowolskim w Warszawie dnia 11 stycznia 1934 r. nr. rep. 91.

B III 7441: „Austro-Daimler, Steyr. Puch. Towarzystwo Budowy i Sprzedaży Samochodów Spółka Akcyjna” w Warszawie. Prokura Karola Morcina Tarzyńskiego ustała.

B III 7475: „Wolny Skład Soli w Sochaczewie Rozenkranc, Kon, Cahn i Spółka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Firma obecnie brzmi: „Hurtownia Soli w Górze Kalwarji, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie w Górze Kalwarji pow. Grójeckiego. Szlama Snirodynia Kon z Plocka jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy podpisując firmę pod jej stemplem. Wpisano na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Tycem w Plocku dnia 14 stycznia i 21 stycznia 1934 r. nr. rep. 30 i 43.

B III 7494: „Polska Spółka Eksportu Żywej Zwierzyny „Diana”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Bagatela 14 m. 17.

B III 7496: „Sewing Machine The Kasprzycki Company, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Antoni-Bogumił Pasternak ze wsi Oltarzew gm. Ożarów, Janina Rudzińska z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 13 czerwca 1933 r.

B III 7535: „Dom Przemysłowo-Handlowy „Chemart”. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Otwarto Oddział w Toruniu. Kapitał zakładowy podzielony na 60 udziałów. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Dembskiem w Warszawie dnia 14 grudnia 1933 r. za nr. rep. 1331.

B III 7537: „Zakłady Elektrotechniczne inż. J. Bove i Spółka. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Celem spółki jest również wykonywanie budowy maszyn i aparatów elektrycznych. Józef Bove przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Bolesław-Józef Dubicki z Warszawy. Wszelkie zobowiązania, weksle, czeki, indosy, pełnomocnictwa, akty i korespondencje zawierającą zobowiązania podpisują dwaj zarządcy łącznie. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 11 stycznia 1934 r. nr. rep. 197.

B III 7541: „Eugeniusz Getter, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządca Eugeniusz Sylwester Getter zmarł. Na zarządcę wybrana została Jadwiga Getter z Warszawy, która zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszel-

kich zobowiązaniach i dokumentach. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 19 grudnia 1933 r.

B LIV 7714: „Zjednoczenie Gorzelń Przemysłowych w Polsce „Przemgor“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Dziewiętnastokrotna odpowiedzialność spółników w stosunku do posiadanych przez nich udziałów została uchylona. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 100 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie wpłacony. Jerzemu Namokłowi z Warszawy udzielono łącznej prokury. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie dnia 10 kwietnia 1933 r. za nr. rep. 968.

B LIV 7775: „Grójecki Syndykat Rolniczy, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Grójcu. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 20 000, podzielony na 200 udziałów, całkowicie gotowizna wpłacony. Podwyższenie kapitału zakładowego o zł. 10 000, czyli łącznie do sumy zł. 20 000 nastąpiło na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bacciarelli w Grójcu dnia 21 grudnia 1933 r. nr. rep. 78.

B LVI 8000: „Kino-Teatr „Fama“. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zastaw przedsiębiorstwa na rzecz Estery Szlencyńskiej ustala.

B LVI 8086: „S. K. F. Łożwska Kulkowe i Rolkowe, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Inż. Rudolfowi Freysingerowi z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

B LVII 8151: „To-Han-Za” Towarzystwo Handlu Zamiennego. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Marszałkowskiej 138 m 5 w lokalu firmy Schenker i Ska. Likwidatorami są: Jan Marynowski, Tadeusz Iwański, obaj z Warszawy. Firme spółki pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji” podpisują dwaj likwidatorzy łącznie. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bełżyńskim w Warszawie dnia 9 stycznia 1934 r. nr. rep. 31 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LVII 8161: „Przedsiębiorstwo Przywozu i Sprzedaży Muszli Morskich „Muszlopól”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorem mianowany został Abram Landau z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jasińskim w Warszawie dnia 29 grudnia 1933 r. nr. rep. 2282 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LVII 8175: „Towarzystwo Ubezpieczeń „Polonia” Spółka Akcyjna” w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 2 000 000, podzielony na 20 000 akcji na okaziciela, z których 10 500 akcji zwykłych i 9 500 akcji unrzywileconych, całkowicie wpłacony. Postanowienie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w przedmiocie zezwolenia na podwyższenie kapitału zakładowego o zł. 950 000 czyli do sumy zł. 2 000 000 drożącej nowej emisji 9 500 sztuk akcji oraz zmian par. 7 i 15 opublikowane zostało w Nr. 213 Monitora Polskiego z dnia 16 września 1933 r.

B LVII 8228: „Bar Restauracja „Nowy-Sezam”. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Marcełi Gawin przestał być zarządcą. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zembruskim w Warszawie dnia 30 czerwca 1933 r. nr. rep. 962.

B LVII 8264: „Zakłady Przemysłowe „Standard-Gips”. Spółka Akcyjna” w Warszawie. Edwardowi Ziebartowi z Warszawy udzielono prokury.

B LVIII 8300: „Świat, Spółka Wydawnicza z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Zofja Chrzanowska, Janina Binaltowa, Tytus Filipowicz, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, czeki, umowy, akty notarialne i wszelkie zobowiązania podpisują dwaj zarządcy łącznie lub jeden z za-

rzadców łącznie z prokurentem. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru korespondencji podpisuje jeden z zarządców lub prokurent. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Prokura Wacława Glińskiego ustala. Leonowi Chrzanowskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Zaborowskim w Warszawie dnia 10 stycznia 1934 r. nr. rep. 68.

B LVIII 8318: „Towarzystwo dla Handlu Rybami i Przetworami Rybnymi „Vitatron”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorem mianowany został Noech Szejn z Warszawy, który podpisuje firmę pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Nowickim w Warszawie dnia 17 października 1933 r. nr. rep. 1407 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B VIII 8372: „Zaron i Ska, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorami są: Seweryn Freund, Jakób Zaron obaj z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie dnia 30 grudnia 1933 r. nr. rep. 1226 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LVIII 8377: „Hurtownia Tytuniowa Janiny Hołówkowej, Marii Hołówkowej, Prakseidy Husarskiej, Marvny i Romana Husarskich i Kazimierzy Snopczyńskiej „Krey”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Celem spółki jest prowadzenie i eksploatawanie w Warszawie hurtowni tytuniowej na zasadzie mającej być zawarta z Dyrekcją Polskiego Monopolu Tytuniowego, umowy handlowej.

B LVIII 8416: „Standard Nobel w Polsce, Spółka Akcyjna”. Prezes Leich Ballenberg zamieszkuje obecnie przy ul. Matejskiej 10. Prokura Włodzimierza Mostowskiego ustala. Prokurent Aleksander Szcześniak zamieszkuje obecnie przy ul. Jagiellońskiej 27, prokurent Stanisław Grotowski, zamieszkuje obecnie przy ul. Wrzesińskiej 4 w Poznaniu.

B LVIII 8439: „Polsko-Szwedzka Spółka Akcyjna „Optimus” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Żytniej 23. Prokura Thure Ekberga ustala. Axelowi Orvarowi Forsse z Warszawy udzielono łącznej prokury.

B LIX 8461: „Biuro Techniczno-Handlowe M. Bujalski i T. Leczewicz Inżynierowie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bulharowskim w Warszawie dnia 29 grudnia 1933 r. nr. rep. 2559 spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

B LIX 8492: „Franciszek Drabarek i Ska, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Bryłowskiej 26.

B LIX 8505: „The Irusch Schae. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorami są: Roiza Zancberg, Jakób Glauberman, oboje z Warszawy. Firmę spółki pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji” podpisują obaj likwidatorzy łącznie. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Grmińskim w Warszawie dnia 27 grudnia 1933 r. nr. rep. 2666 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LIX 8511: „Spółka Inżynierów Komunikacji, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie. Inż. Józefowi Mrozowskiemu z Warszawy udzielono samodzielnej prokury.

B LX 8611: „Piekarnia Zamkowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Firma obecnie brzmie: „Piekarnia Królewska, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Władysław Milkowski, Marjan Mruk, Józef Ostrowski, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Firmę spółki pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach podpisują wszyscy trzej zarządcy łącznie. Wpisano na mocy aktu zeznanego

przed notariuszem Miszewskim w Warszawie dnia 30 listopada 1933 r. nr. rep. 4384.

B LX 8647: „Wytwórnia Wyrobów Metalowych B-cia Zalescy i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Zarządcami obecnie są: Stanisław Zaleski, Michał Malinowski, obaj z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pomykałskim w Warszawie dnia 30 grudnia 1933 r. nr. rep. 1756.

B LX 8655: „Centrala Kupców Spożywczych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorami są: Abram-Jakób Birencwajg, Icek-Wolf Bleifeder, Icek Goldman, wszyscy z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 21 grudnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XX 3663: „Specjalna Odlewnia Metali, Spółka Odlewników, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Straszewiczem w Warszawie dnia 2 października 1933 r. za nr. 1532, spółka została rozwiązana, przedsiębiorstwo przeszło na wyłączną własność Józefa Dyjasińskiego, który prowadzi takowe nadal pod firmą: „Józef Dyjasiński”.

B XXI 3770: „Towarzystwo Elektryczne „Bezet”, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie w Warszawie przy ul. Nowy-Swiat 24. Komisję Likwidacyjną stanowią: inż. Aleksander Sakharoff, Jerzy Hirsowski, obaj z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów zaprotokółowanej przez notariusza Jurkiewicza w Warszawie dnia 1 grudnia 1933 r. nr. rep. 3373 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXII 3938: „Spółka Terenowa Budowy Tanich Mieszkań z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Grottgera 9 m. 9. Likwidatorami są: inż. Waław Ostrowski, dr. Bronisław Lipiński, adw. Kazimierz Lalewicz, wszyscy z Warszawy. Firmę spółki pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji” podpisuje likwidator inż. Waław Ostrowski samodzielnie lub dr. Bronisław Lipiński i adw. Kazimierz Lalewicz łącznie. Akty sprzedaży nieruchomości, czeki i weksle podpisują dwaj likwidatorzy łącznie. Na mocy uchwał walnych zgromadzeń wspólników z dnia 12 listopada 1933 r. i 4 lutego 1934 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXVII 4502: „Warszawska Spółka Budowlana, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Prokura inż. Jerzego Słomińskiego i inż. Waława Zawistowskiego ustala.

B XXVIII 4614: „Przemysłowo-Handlowe Zakłady Chemiczne Ludwik Spiess i Syn, Spółka Akcyjna” w Warszawie. Jezemu Grużewskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury.

B XXVIII 4660: „W. Stokowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Królewskiej 6.

B XXXI 4909: „A. Lange i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Prokurent Alfons Prenzlau zrzekł się prokury.

B XXXII 5073: „Generalne Przedstawicielstwo Towarzystwa Akcyjnego Sowpoltorg w Moskwie, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Prokura Anatola Kolegaeff'a ustala. Prokura Michała Firsow'a udzielona na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie dnia 9 stycznia 1933 r. nr. rep. 66 ustala. Ilji Herzenbergowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z zarządców lub prokurentów.

B XXXIII 5143: „Frank Patschke i Zajkowski, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Henryk Patschke przestał być zarządcą. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Mroczkowskim w Końskich dnia 22 stycznia 1934 r.

B XXXIV 5210: „Administracja Słupów Ogłoszeniowych Miejskich w Warszawie”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Mazowieckiej 11.

B XXXIII 5152: „Bar Zagłoba, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Firma obecnie brzmi: „Bar Royal”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Aleksander Zienkiewicz i Zofja Matuchowa przestali być zarządcami. Na zarządcę wybrana została Julja Kaczyńska z Warszawy. Zobowiązania, czeki, umowy, prokury, pełnomocnictwa z wyjątkiem sądowych podpisują oboje zarządcy łącznie. Korespondencję niezawierającą zobowiązań pokwitowania z odbioru należności pieniężnych, towarów, przesyłek, korespondencji i przekazów podpisuje jeden z zarządców. Siedziba spółki mieści się przy ul. Chmielnej 44.

B XXXVI 5444: „Warszawskie Zrzeszenie Jarosów, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem mianowany został Stanisław Pawlik z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 17 grudnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXXVII 5484: „Technika Rzemieślnicza „Techrem”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się przy ul. Zabiej 9 m. 34. Likwidatorem mianowany został Lewek vel Leon Fajgenbaum z Warszawy, który podpisuje firmę pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji” na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Tyborowskim w Warszawie dnia 28 grudnia 1933 r. nr. rep. 3332 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XXXVII 5532: „Fabryka Kapeluszy A. Chenoir & Co. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

B XXXIX 5831: „Saturnia”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Werner Schicht przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Edward Schätz z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 21 lutego 1933 r.

B XXXIX 5840: „Fabryka Gilz Syrena, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem mianowany został Jan-kiel Majerowicz z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dn. 31 grudnia 1930 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XL 5989: „Spirytus Spółka Akcyjna”. Komisję Likwidacyjną stanowią: Inż. Stanisław Zambrzycki, Władysław Skroński, obaj z Warszawy. Firmę spółki pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji” podpisują dwaj członkowie Komisji Likwidacyjnej, lub jeden członek Komisji Likwidacyjnej łącznie z prokurentem. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 15 stycznia 1934 r. zaprotokółowanej przez notariusza Jamontta w Warszawie nr. rep. 258 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XLI 6011: „Bank Ziemiański”. Tadeusz Horoszewicz i Adam Konarski przestali być członkami Komisji Likwidacyjnej. Prokura Karola Piętki ustala.

B XLI 6087: „Dom Henry Bertrand, Sprzedaż Jedwabi Spółka Akcyjna” w Warszawie. Siedziba spółki mieści się przy pl. Dąbrowskiego 9. Likwidatorem mianowany został Tadeusz Herse z Warszawy. Likwidator podpisuje firmę pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji”. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 20 grudnia 1933 r. zapro-

tokulowanej przez notariusza Paszkowskiego w Warszawie nr. rep. 2274 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XLI 6091: „Elida, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Werner Schicht przestał być zarządcą. Prokura Henryka Tschakerta ustała.

B XLI 6093: „Spółka Obrotu Zbożem, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Massalskim w Warszawie dnia 21 grudnia 1933 r. nr. 1402 spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

B XLII 6156: „Recenia Polska Spółka Akcyjna”. Komisję Likwidacyjną stanowią: Roman Pietruszewski z Warszawy, Hugo-Teodor Ranke z Pabjanic, Ksawery Stasiak z Łodzi. Firmę spółki pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji” podpisują dwaj członkowie Komisji Likwidacyjnej łącznie. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 30 grudnia 1933 r. zaprotokulowanej przez notariusza Massalskiego w Warszawie nr. rep. 1466 spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XLII 6226: „Polskie Towarzystwo Samochodów „Citroen”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Prokura Salomona Wierzbolowskiego ustała.

B XLIII 6304: „Bracia Leon i Piotr Strożek i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Piotr Strożek z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 29 grudnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XLV 6487: „Dom Handlowo-Przemysłowy „Uniform”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Żórawiej 42.

B XLV 6604: „Przedstawicielstwa i Laboratorium Chemiczno-Farmaceutyczne „Asmidar”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Firma obecnie brzmi: „Chemiczno-Farmaceutyczne Zakłady Przemysłowo-Handlowe „Asmidar”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Eljaszowi Wilnerowi i Romanowi Weinsteinowi obydwoim z Warszawy udzielono łącznej prokury. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Kurzmanem w Warszawie, dnia 15 grudnia 1933 r. nr. rep. 1154.

B XLVI 6660: „Biuro Sprzedaży Wyrobów Fabryk Jutowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Kapitał zakładowy został całkowicie wpłacony.

B XLVI 6689: „Żoliborski Skład Opalowy i Materiałów Budowlanych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Jamonttem w Warszawie, dnia 12 grudnia 1933 r. nr. rep. 3525, spółka została rozwiązana, całe przedsiębiorstwo zaś przeszło na wyłączną własność Heleny Dunaj, która takowe nadal prowadzi jednoosobowo pod firmą: „Żoliborski Skład Opalowy i Materiałów Budowlanych, Helena Dunaj”.

B XLVII 6761: „Hel-Studio” Wytwórnia Filmów Krajowych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, w Warszawie. Likwidatorami są: Leon Trystan vel Wagman, Leonard Zawislawski, obaj z Warszawy. Firmę spółki pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji” podpisują obaj likwidatorzy łącznie. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 29 grudnia 1930 r. oraz aktu zeznanego przed notariuszem Miszewskim w Warszawie, dnia 14 stycznia 1931 r. nr. rep. 330, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XLVII 6862: „Nura, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, w Warszawie. Likwidatorem mianowany został Samuel Prussak z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadze-

nia wspólników z dnia 19 grudnia 1933 r., spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XLIX 6973: „Zjednoczony Bank Ziemiański, Spółka Akcyjna”, w Warszawie. Oddziały w Częstochowie i Opatowie zostały zlikwidowane. Przestali być dyrektorami Oddziałów: w Częstochowie Antoni Włodzimierz Pruski, w Opatowie, Karol Jagodziński. Ustały prokury: za Centralę: Zygmunta Smoleńskiego. Za Oddział w Częstochowie, Henryka Jagodzińskiego i Henryka Prokopa. Za Oddział w Opatowie, Adolfa Nowickiego i Henryka Poradowskiego.

B LXI 8738: „Towarzystwo dla Handlu Herbatą „Sibunion”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Przejazd 5 m. 16. Seweryn Szulc przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Bernard Baruch z Warszawy. Zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Ustanowienie obecnego zarządu nastąpiło na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 28 grudnia 1933 r.

B LXI 8764: „Polska Centrala Opon, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, w Warszawie. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

B LXI 8788: „Warszawskie Przedsiębiorstwo Widowiskowe, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Zbigniew Rutkowski z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 12 grudnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LXI 8845: „Towarzystwo Handlowe „Wesfor”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorem mianowany został Moszek Frenkiel z Warszawy, który podpisuje firmę pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji” na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Prokura Berka Serko ustała. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 27 grudnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LXII 8959: „Polski Eksport Drzewny, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, w Warszawie. Kapitał zakładowy został całkowicie wpłacony.

B LXIV 9209: „Mineralochemia”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, w Warszawie. Marcei Roth przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Jechiel Izaak Pajewski z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Bełżyńskim w Warszawie, dnia 8 stycznia 1934 r. za nr. 26.

B LX 8598: „Wartel”, Spółka dla Przemysłu i Handlu Leśnego z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Likwidatorami są: Abram Kelber, Bejrysz Kronenberg, obaj z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 28 grudnia 1933 r., spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LX 8681: „J. Dąb i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorami są: Izrael Szelezyngier, Gerszon Müller, obaj z Łodzi. Likwidatorowie podpisują firmę pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji”. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 1 grudnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LX 8683: „Ziemiańska Spółka Nabiałowa, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Zarządcami obecnie są: Aleksander Gozdowski, Andrzej Kornatko, Ignacy Szorec, wszyscy z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, żyra, pełnomocnictwa, prokury, kontrakty i umowy mające charakter zobowiązań podpisują wszyscy trzej zarządcy łącznie. Czeki, korespondencję niezawierającą zobowiązań, pokwitowania z od-

bioru korespondencji, przesyłek, pieniędzy, przekazów i zaliczeń podpisują dwaj zarządcy łącznie. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Kurmanem w Warszawie, dnia 10 stycznia 1934 r. nr. rep. 38.

B LXI 8820: „Towarzystwo Techniczno-Handlowe „Polski Diesel“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“, w Warszawie. Siedziba spółki mieści się przy al. Szucha 2/4 m. 36.

B LXII 8980: „Bank Gospodarstwa Krajowego“. Udzielono prokury dla Centrali — Adamowi Gajęckiemu. Dla Oddziału we Lwowie — Marjanowi Krajewskiemu i Józefowi Pelcowi.

B LXII 9001: „Minimax“ Towarzystwo dla Wytwarzania i Sprzedaży Gaśnic, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Zielnej 45.

B LXIII 9068: „Wytwórnia Kostek Buljonowych, M. Piszczkowski i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Firma obecnie brzmi: „Wytwórnia Kostek Buljonowych „Oho“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Zarządcami obecnie są: Uren Blaiman, Bronisław Makower, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Weksle, własne, prokury, akty notarialne i hipoteczne podpisują obaj zarządcy łącznie. Wszelkie umowy, kontrakty pełnomocnictwa, czeki, indosy, pokwitowania z odbioru korespondencji nie wyłączając pieniężnej i wartościowej, przesyłek, towarów i sum pieniężnych podpisuje Uren Blaiman. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Grymińskim w Warszawie, dnia 16 stycznia 1934 r. nr. rep. 115.

B LXIII 9176: „Francuska Spółka Akcyjna. Societe Anonyme des Etablissements Piesch de Tomaszów“. Na mocy uchwały walnych zgromadzeń akcjonariuszów firmy: „Francuska Spółka Akcyjna Societe Anonyme des Etablissements Piesch de Tomaszów“ i firmy: „Compagnie Generale des Industries Textiles S-ate Anonyme des Etablissements Allart Rousseau & Co“, z dnia 20 grudnia 1933 r. nastąpiła fuzja tych dwóch firm, z których ta ostatnia przejęła majątek pierwszej z dniem 1 sierpnia 1933 r.

B LXIII 9183: „Towarzystwo Przemysłowo-Leśne „San“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Likwidatorem mianowany został Jakób Epstein z Warszawy. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 30 grudnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B LXIII 9190: „Rado-Emalja“, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Natan Elster przestał być zarządcą. Na zarządcę wybrany został Mieczysław Zilberszpic z Warszawy. Zobowiązania, czeki, przekazy, umowy, pełnomocnictwa, akty notarialne i hipoteczne, oraz pokwitowania z odbioru pieniędzy podpisują dwaj zarządcy łącznie. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hübnerem w Warszawie, dnia 15 stycznia 1934 r. za nr. 68.

B 238 (B XLVIII 6882): „P. T. E. Polskie Towarzystwo Elektryczne, Spółka Akcyjna“. Celem spółki jest przemysłowe zastosowanie elektrotechniki do wszystkich dziedzin życia gospodarczego przy zachowaniu obowiązujących praw i przepisów, a w szczególności: 1) budowa i eksploatacja elektrowni, 2) dostarczanie energii elektrycznej, 3) budowa dalekonośnych sieci elektrycznych i wszelkie roboty instalacyjne dla światła i siły, 4) budowa i prowadzenie fabryk elektrycznych, 5) wykorzystanie sił wodnych do wytwarzania energii elektrycznej, 6) fabrykacja maszyn, przyrządów i aparatów elektrycznych oraz wszelkich innych artykułów elektrotechnicznych, 7) handel wszelkimi wyrobami i artykułami elektrotechnicznymi i technicznymi, własnymi i nabywanymi, 8) budowa i eksploatacja kolei elektrycznych wąskotorowych i normalnotorowych, 9) prowadzenie biur do wykonywania wszelkich robót elektrotechnicznych i technicznych, 10) nabywanie i eksploatawanie patentów dotyczących przemysłu elektrotechnicznego, 11) finansowanie towarzystw i przedsiębiorstw w tym lub innym zakresie.

sie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 1 625 000, podzielony na 16 250 akcji z których 10 000 akcji imiennych uprzywilejowanych i 6 250 akcji zwykłych na okaziciela. Na mocy postanowienia Ministra Przemysłu i Handlu kapitał zakładowy obniżony został o zł. 1 875 000, czyli do sumy zł. 625 000 przez umorzenie 75% wartości nominalnej każdej akcji t. j. ze zł. 100 na zł. 25, które łączy się następnie po cztery dotychczasowe akcje w jedną o wartości nominalnej zł. 100, następnie podwyższony o zł. 1 000 000, czyli do sumy zł. 1 625 000 przez wypuszczenie 10 000 sztuk akcji imiennych uprzywilejowanych i w związku z tem zmienione zostały par. 4, 6 i 24 statutu spółki.

B 1101: „Bank Handlowo-Przemysłowy w Łodzi, Spółka Akcyjna“. Komisję Likwidacyjną stanowią: Marjan Puzak, Ignacy Baumberg, dr. Horacy Heller, wszyscy z Warszawy. Wszelkie bez wyjątku dokumenty, a w tej liczbie i akty notarialne i hipoteczne podpisują pod stemplem firmy dwaj członkowie Komisji Likwidacyjnej. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 14 grudnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B X 2002 (B LIV 7703): „Polska Spółka Akcyjna Przemysłu Leśnego“. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Jan Patzer, zaś nadzorcami sądowymi adwokat Eugeniusz Popoff i inż. Kwiryn Kochanowicz, obaj z Warszawy. Zarząd firmy: „Polska Spółka Akcyjna Przemysłu Leśnego, w okresie nadzoru sądowego sprawuje bezpośrednio nadzorca sądowy inż. Kwiryn Kochanowicz. Wszelkie zobowiązania i pokwitowania z odbioru pieniędzy podpisują obaj nadzorcy sądowi łącznie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 listopada 1933 r. Benedyktowi Krygierowi handlującemu pod firmą: „Dom Handlowy B. Krygier“, Spółce Akcyjnej Wielopolski Przemysł Drzewny“ oraz „Polskiej Spółce Akcyjnej Przemysłu Leśnego“ udzielono odroczenia wypłat na czas do dnia 24 lutego 1934 r.

B XI 2321 (B XLVIII 6961): „Parowa Fabryka Makaronów, A. Serafiński i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“, w Warszawie. Zarządcami obecnie są: Adolf Miernowski, Chaim Mordka Zolberg vel Zalberg, Samuel Bajer, Jonas Rzechte, zastępca Mozes Bornstein, wszyscy z Warszawy. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Grymińskim w Warszawie, dnia 23 lipca 1930 r. za nr. 1660.

B XVIII 3477: „Powszechnie Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Firma obecnie brzmi: „Powtohan“ Powszechnie Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Siedziba spółki mieści się przy ul. Przejazd 5 w mieszkaniu Zbiżgniewa Szwarzmachera. Kapitał zakładowy został całkowicie wpłacony. Zarządcami obecnie są: prezes Benjamin Zabłudowski, Zachar Łaęun, obaj z Warszawy. Zarządcy zastępują spółkę wobec władz i osób i prowadzą jej interesy. Wszelkie zobowiązania, weksle, akcepty, indosy, czeki, pełnomocnictwa i pokwitowania z odbioru sum pieniężnych podpisują dwaj zarządcy łącznie. Korespondencję zwykłą, pokwitowania z odbioru korespondencji i towarów podpisuje jeden z zarządców lub dwaj prokurenci. Podpisy winny być kładzione pod stemplem firmy. Wpisano na mocy aktów zeznanych przed notariuszem Siennickim w Warszawie, dnia 25 czerwca 1930 r. nr. rep. 3002 i 21 maja 1931 r. nr. rep. 2345.

B XXXIV 5255: „Fabryka Przetworów Chemicznych, S. Gliński, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością“. Wandzie Nirzee z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisowania łącznie z jednym z członków zarządu wszelkich zobowiązań czeków, weksli i pełnomocnictw, oraz z prawem samodzielnego podpisywania wszelkiej korespondencji i pokwitowań z odbioru przesyłek i pieniędzy.

B LII 7441: „Austro-Daimler Steyr Puch, Towarzystwo Budowy i Sprzedaży Samochodów, Spółka Akcyjna“. Zarząd obecnie stanowią: inż. Paul Goetzl, Richard Ryznar, i dr. Karl Pfeffer, wszyscy z Wiednia. Uchwałą walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 30 listopada 1933 r. zaprotokulowaną przez notariusza Grymińskiego w Warszawie, nr. rep. 2471,

zmienione zostały par. 10 i 11 statutu spółki. Wpis powyższy w dniu 29 stycznia 1934 r. uzupełniony został dopełnieniem. Prokura Karola Moreina Tarzyńskiego ustała.

B LII 7497: „Państwowe Zakłady Tele i Radjotechniczne”. Dyrektorem technicznym mianowany został inż. Tadeusz Graff. Wpis powyższy w dniu 22 grudnia 1933 r. uzupełniony został dopełnieniem. Inż. Karol Maciejewski przestał być naczelnym dyrektorem. Eryk Budzyński przestał być dyrektorem administracyjnym. Naczelnym dyrektorem mianowany został inż. Tadeusz Graff. Sewerynowi Tarwidowi, szefowi działu administracyjnego i inż. Antoniemu Jakubielskiemu, szefowi kontroli, obydwóm w Warszawie udzielono łącznej prokury. Prokurenci inż. Bohdan Toczyński i inż. Antoni Jakubielski podpisują we dwóch łącznie w zastępstwie naczelnego dyrektora.

B 8858: „Towarzystwo Naftowe „Limanowa”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Jean Claude Duclos przestał być zarządcą. Zarządcami obecnie są: Karol Marty i inż. Wacław Junosza-Piotrowski, obaj z Warszawy. Prokura Henryka Kropaczka i Tadeusza Kropaczka ustała. Feliksowi Goldhammerowi z Warszawy udzielono łącznej prokury. Wpisano na mocy aktów zeznanych przed notariuszami w Warszawie Zabierzowskim, dnia 13 stycznia 1934 r. nr. rep. 149 i Benedyktem, dnia 31 marca 1934 r. nr. rep. 349.

B LXII 8980: „Bank Gospodarstwa Krajowego”. Dr. Antoni Mazanowski mianowany został zastępcą kierownika Oddziału w Lublinie, przestając pełnić funkcje prokurenta Zakładu Centralnego.

B 45 (B IXIX 6977): „Towarzystwo Zakładów Ceramicznych, Dziewulski i Lange, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Jerozolimskiej 34 m. 2.

B 85: „Towarzystwo Wydawnicze w Warszawie, Spółka Akcyjna”. Sędzią komisarzem mianowany został sędzia handlowy Jerzy Brusendorff, zaś nadzorcą sądowym adwokat Juliusz Kloss z Warszawy. Nadzór sądowy upoważnił zarząd w dotychczasowym składzie do wykonywania w ścisłym porozumieniu z nadzorcą sądowym zwykłych czynności związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa i zarządzaniem sprawami spółki z prawem samodzielnego czynienia wydatków i zaciągania koniecznych zobowiązań na bieżące potrzeby przedsiębiorstwa do wysokości zł. 100. Dla ważności wszelkich innych zobowiązań aktów i oświadczeń w imieniu spółki konieczny jest podpis nadzorcy sądowego. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 grudnia 1933 r. firmie: „Towarzystwo Wydawnicze w Warszawie, Spółka Akcyjna” udzielono odroczenia wypłat na czas do dnia 15 marca 1934 r.

B 97 (B XXXVIII 5692): „Siła i Światło, Spółka Akcyjna”, w Warszawie. Członek zarządu inż. Kazimierz Gayczak zmarł. Zarząd jednoosobowy w osobie Janusza Regulskiego z Warszawy, zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy. Wilhelmowi Schultzowi z Warszawy udzielono łącznej prokury.

B VI 843 (B XXIX 4714): „Polskie Towarzystwo Księgarni Kolejowych „Ruch”, Spółka Akcyjna”. Oddział w Wilnie został zlikwidowany. Członek zarządu Edmund Seyfried zamieszkuje obecnie przy pl. Inwalidów 4 (Zoliborz).

B 947 (B L 7142): „Przemysł Tluszczy, Schicht & Lever, Spółka Akcyjna”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 15 000 000, podzielony na 150 000 akcji na okaziciela, całkowicie wpłacony. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 7 grudnia 1933 r. zaprotokulowanej przez notariusza Hettlingera w Warszawie, nr. rep. 4318, kapitał zakładowy podwyższony został o zł. 5 000 000, czyli łącznie do sumy zł. 15 000 000 drogą emisji 50 000 sztuk nowych akcji i w związku z tem zmieniony został par. 3 statutu spółki.

B 158 (B LXIV 6374): „Towarzystwo Akcyjne Kawencyńskich Zakładów Cegielnianych, Kazimierza Granzowa”. Firma

obecnie brzmi: „Kawencyńskie Zakłady Cegielniane Kazimierza Granzowa, Spółka Akcyjna”. Siedziba spółki mieści się w Warszawie, przy ul. Wiejskiej 9. Celem spółki jest wyrób wszelkiego rodzaju cegły budowlanej, sączków, wszelkich wyrobów ogniotrwałych i kamionkowych, oraz wszystkiego co ma związek z przemysłem ceramicznym. Akcje są na okaziciela. Zarząd stanowią: Henryk Marten, Władysław Granzow, Aleksander Jung, Gustaw Martens inż. Aleksander Dyżewski, Jan Martens, Władysław Karpiński, wszyscy z Warszawy. Uchwałą walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 16 lipca 1931 r. (protokół notariusza Kurmana w Warszawie nr. rep. 972, uzgodniony został statut spółki z przepisami prawa o spółkach akcyjnych (Dz. Ust. 39/28, poz. 383).

B 217 (B LXIII 6297): „Spółka Akcyjna, Dom Handlowo-Przemysłowy, Franciszek Fuchs i Synowie”, w Warszawie. Oddziały w Łodzi, Katowicach i Poznaniu zostały zlikwidowane.

B. 406: „Towarzystwo Cukrowni „Krasiniec”, Spółka Akcyjna”, w Warszawie. Józefowi Prorokowi z Warszawy udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu.

B IV 480 (B XXXIX 5763): „Fabryka Garbarska, Temler i Szwede, Spółka Akcyjna”. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 2 016 000, podzielony na 20 160 akcji na okaziciela. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 30 maja 1933 r. zaprotokulowanej przez notariusza Olewskiego w Warszawie, nr. rep. 762, kapitał zakładowy zmniejszony został o sumę zł. 1 008 000, czyli do sumy zł. 2 016 000, drogą zmniejszenia nominalnej wartości akcji oraz zmieniony par. 5 statutu spółki.

B 520 (B XXVIII 4674): „Warszawskie Zakłady Przemysłowe Wyrobu Drożdży Prasowanych, Stodu i Spirytusu, Spółka Akcyjna”. Członek zarządu Henryk Binental zmarł. Na członka zarządu wybrany został Leopold Binental z Warszawy. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 11 grudnia 1933 r. zaprotokulowanej przez notariusza Siennickiego w Warszawie, nr. rep. 4187.

B 717 (B XLVII 6756): „K. Buszczyński i Synowie, Hodo-wła Nasion, Spółka Akcyjna”, w Warszawie. Siedziba spółki mieści się obecnie przy ul. Karowej-20.

B 1117 (B XLV 6556): „Polskie Zakłady Skody, Spółka Akcyjna”, w Warszawie. Tadeuszowi Bielińskiemu z Okęcia pod Warszawą udzielono prokury.

B 711 1172: „Dom Handlowy „Jubilart”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, w Warszawie. Kapitał zakładowy obecnie wynosi zł. 50 000, podzielony na 100 udziałów, całkowicie wpłacony. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Szymańskim w Warszawie, dnia 30 grudnia 1933 r. nr. rep. 2516, kapitał zakładowy podwyższony został o zł. 15 200, czyli łącznie do zł. 50 000.

B VII 1195 (B XL 5982): „Spółka Nakładowo-Wydawnicza Robotnik, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Stanisław Karpiński z Warszawy, jako jedyny zarządca zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Wpisano na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 22 grudnia 1933 r.

B VII 1249 (B XXXVI 5456): „Towarzystwo Wydawnicze „Bluszcz”, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w Warszawie. Marja Okołów-Podhorska przestała być zarządcą. Zarządca Zygmunt Pieracki z Warszawy zastępuje spółkę wobec władz i osób i prowadzi jej interesy, podpisując firmę pod jej stemplem na wszelkich zobowiązaniach i dokumentach. Prokura Sylwestra Budrewicza ustała. Wpisano na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlingierem w Warszawie, dnia 12 grudnia 1933 r. nr. rep. 4390.

B VII 1298 (B LXIV 9296): „Nasz Sklep Urania, Spółka Akcyjna”, w Warszawie. Jerzy Opęchowski przestał być członkiem zarządu. Ustały prokury: Jerzego Opęchowskiego i Stanisława Kloski. Janowi Napieralskiemu z Warszawy udzielono łącznej prokury.

B VIII 1338 (B LVI 8101): „Nasza Księgarnia Związku Nauczycielstwa Polskiego, Spółka Akcyjna”. Na Walnym zgromadzeniu akcjonariuszów w dniu 24 czerwca 1933 r. zarząd ukonstytuował się w następującym składzie: Ludwik Suda, Józef Włodarski, Tadeusz Ziemkiewicz, Bernard Drzewiecki, wszyscy z Warszawy. Władysław Sieńko z Krakowa.

B VIII 1389 (B XXV 4312): „Warszawskie Towarzystwo Handlu Herbatą A. Długokęcki, A. Wrześniewski, Spółka Akcyjna”. Na zastępców członków zarządu wybrani zostali: Jan Bielski, Jan Lewandowski, obaj z Warszawy. Weksle, czeki, zobowiązania, pełnomocnictwa, umowy, akty hipoteczne i notarialne podpisuje dwóch członków zarządu, lub zastępcy członków zarządu, lub też członek zarządu, bądź też zastępca członka zarządu i prokurent. Do odbierania z poczty i kolej piędędzy, posyłek i dokumentów dostateczny jest podpis jednego członka zarządu lub zastępcy członka zarządu. Uchwałą walnego zgromadzenia akcjonariuszów z dnia 12 marca 1932 r. (protokół p. o. notariusza Zaorskiego w Warszawie, nr. rep. 455) zmienione zostały par. 13, 14 i 18 statutu spółki.

B IX 1658 (B LIII 7545): „Paweł Holc i S-ka, Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjno-Budowlanych, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Sędzią komisarzem masy upadłości mianowany został sędzia handlowy Henryk Kozieradzki, kuratorem zaś adwokat Tadeusz Winiarski z Warszawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 3 stycznia 1934 r. spółce ogłoszona została upadłość.

B IX 2062: „Polskie Towarzystwo Składów Naftowych, Spółka Akcyjna”, Edward Pieńkowski z zarządu wystąpił.

B X 2084 (B XXXV 5281): „Towarzystwo Sosnowieckich Fabryk Rur i Żelaza, Spółka Akcyjna”. Henrykowi Sauvage z Sosnowca udzielono prokury z prawem podpisywania łącznie z jednym z członków zarządu lub prokurentem.

B XI 2331: „Warsztaty Mechaniczne Laskus, Piętka i S-ka, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, w Warszawie. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane.

B XII 2386 (B XLIII 6272): „Wilhelm Roth, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem jest Jechiel Izaak Pajewski z Warszawy. Likwidator podpisuje firmę pod jej stemplem z dodatkiem „w likwidacji”. Na mocy uchwały walnego zgromadzenia wspólników z dnia 29 grudnia 1933 r. spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XII 2572 (B XL 5984): „Auto-Koncern, Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Likwidatorem mianowany został Jerzy Gomoliński z Warszawy. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Hettlingerem w Warszawie, dnia 5 stycznia 1934 r. nr. rep. 53, spółka znajduje się w stanie likwidacji.

B XIV 2831: „Żydowska Agencja Telegraficzna Z. A. T. Jewish Telegraph Agency J. T. A., Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”. Na mocy aktu zeznanego przed notariuszem Pomykałskim w Warszawie, dnia 20 grudnia 1933 r. nr. 1690, spółka została rozwiązana i przedsiębiorstwo zlikwidowane.

PRAWO PRZEMYSŁOWE

(Rozporządzenie Pana Prezydenta Rzplitej o prawie przemysłowym w brzmieniu ustawy z dn. 10/III 1934 r. z objaśnieniami)

ZEBRAŁ I OPRACOWAŁ

ROMAN STANISŁAW ŚLASKI

RADCA MINISTERSTWA PRZEMYSŁU I HANDLU

NAKŁADEM TYGODNIKA

„POLSKA GOSPODARCZA”

WARSZAWA, UL. ELEKTORALNA 2

Cena egzemplarza w oprawie płóciennej zł 20.—
z przesyłką poleconą zł 21.—
z przesyłką za zalicz. poczt. zł 22.—

OBWIESZCZENIA SPÓŁEK AKCYJNYCH

III OGŁOSZENIE

Zarząd Polskich Zakładów Optycznych, Spółka Akcyjna

niniejszym zawiadamia, iż — w myśl uchwały Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszów Spółki z dn. 30/V 1934 r. — ogłasza się

SUBSKRYPCJĘ AKCYJ

Polskich Zakładów Optycznych na sumę nominalną zł 400 000 na warunkach następujących:

1) Wypuszcza się 3 680 akcji na okaziciela à zł 100 nominalnej wartości każda oraz 320 akcji imiennych à zł 100 nominalnej wartości każda, z tem, że w stosunku do akcji imiennych zachowane zostaje prawo głosu, przewidziane w § 15 Statutu Spółki;

2) Cena emisyjna akcji wynosi zł 105 za sztukę;

3) Prawo poboru akcji nowej emisji przysługuje PP. Akcjonariuszom Spółki proporcjonalnie do posiadanych akcji, t. zn. 1 akcja imienna nowej emisji za 2 akcje imienne dotychczasowe, 1 akcja na okaziciela nowej emisji za 2 akcje na okaziciela dotychczasowe, przytem zapisy na akcje winny być dokonane do dn. 1/VIII 1934 r.;

4) Wpłaty za akcje nastąpić winny w 4 ratach i w terminach, jak niżej: 25% należności najpóźniej do 1/VIII r. b., 25% należności najpóźniej do 15/VIII r. b., 25% należności najpóźniej do 1/IX r. b., 25% należności najpóźniej do 15/IX r. b. W razie nieuiszczenia przez subskrybentów wpłat w terminach oznaczonych, znajdując zastosowanie art. 44 i 45 prawa o Sp. Akc.;

5) W wypadku niewykorzystania przez PP. Akcjonariuszów prawa poboru, podział nierozrebranych akcji nastąpi stosownie do wymagań art. 119 prawa o Sp. Akc.;

6) Nowa emisja zostanie zgłoszona do rejestru w ciągu miesiąca od dnia dokonania ostatniej wpłaty i do tej daty zapisujący się na akcje jest związany zapisem;

7) Zapisy i wpłaty na nową emisję przyjmuje Zarząd Spółki w Warszawie, przy ul. Grochowskiej 35, w godzinach biurowych.

II OGŁOSZENIE

Zarząd Towarzystwa Ubezpieczeń na Życie „VITA i KRAKOWSKIE” SPÓŁKA AKCYJNA

podaje do wiadomości, że

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE

odbędzie się w dn. 3 lipca 1934 r. o godz. 11 rano w lokalu Towarzystwa przy ul. Jasnej Nr. 6 z następującym porządkiem obrad:

1) Zagajenie Zgromadzenia i wybór przewodniczącego; 2) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania bilansu oraz rachunku zysków i strat za 1933 r.; 3) Powzięcie uchwały co do zysku, osiągniętego w 1933 r.; 4) Udzielenie absolutorjum władzom Spółki; 5) Zatwierdzenie budżetu na 1934 r., oraz określenie wynagrodzenia Zarządu i Rady Nadzorczej Spółki za tenże rok; 6) Wybór ustępujących członków Zarządu i Rady Nadzorczej Spółki; 7) Wolne wnioski.

Właściciele akcji, chcący korzystać z prawa uczestnictwa w Walnym Zgromadzeniu, winni przynajmniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia złożyć je w Towarzystwie i nie odbierać przed zakończeniem tegoż. Zamiast akcji mogą być złożone zaświadczenia, wydane na dowód złożenia akcji u notariusza albo w instytucji kredytowej. W zaświadczeniu należy wymienić liczbę akcji i stwierdzić, że akcje nie będą wydane przed ukończeniem Walnego Zgromadzenia.

III OGŁOSZENIE

Likwidatorowie firmy

Polska Fabryka Ekstraktów Garbarskich, Sp. Akcyjna w likwidacji

podają w myśl art. 129 pr. o sp. akc. do wiadomości, że mocą uchwały nadzwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszów spółki z dnia 20 marca 1934 r. zarejestrowanej postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 kwietnia 1934 r. R. H. B. VII/XXXIV, 1170/5249 spółka znajduje się w stanie likwidacji. Wobec tego likwidatorowie wzywają wierzycieli do zgłoszenia swych roszczeń w ciągu roku od daty niniejszego ogłoszenia. Siedziba Komisji Likwidacyjnej mieści się w Warszawie przy ul. Sienkiewicza Nr. 1 m. 24.

II OGŁOSZENIE

Zarząd Spółki Akcyjnej p. f.

„Spółka Akcyjna Gnaszyńskiej Manufaktury“ w Gnaszynie pod Częstochową

podaje do wiadomości Akcjonariuszów Spółki, że w dn. 9 lipca 1934 r. o godzinie 11 rano w lokalu Zarządu w Gnaszynie pod Częstochową odbędzie się

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW

z porządkiem obrad:

1) Zagajenie Zebrania i wybór przewodniczącego; 2) Sprawozdanie Zarządu, Komisji Rewizyjnej oraz zatwierdzenie sprawozdania Zarządu, bilansu i rachunku zysków i strat, za 1933 r.; 3) Udzielenie pokwitowania władzom Spółki z dokonanych czynności w okresie sprawozdawczym; 4) Wybory do Zarządu i Komisji Rewizyjnej; 5) Wybór pism dla obowiązujących ogłoszeń Spółki.

Akcjonariusze, chcący wziąć udział w Walnym Zgromadzeniu, winni zgłosić swe akcje w biurze Zarządu Spółki w Gnaszynie przynajmniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia. Zamiast akcji mogą być złożone zaświadczenia, wydane na dowód złożenia akcji u notariusza albo w instytucji kredytowej krajowej. W zaświadczeniu winna być wymieniona liczba akcji oraz winno być stwierdzone, że akcje nie będą wydane przed ukończeniem Walnego Zgromadzenia.

Akcjonariuszom przysługuje prawo zgłoszenia do porządku obrad dodatkowych spraw w trybie art. 57 prawa akcyjnego.

II OGŁOSZENIE

Rada Nadzorcza

Spółki Akcyjnej Branka, Fabryka Cukrów, Czekolady i Kakao Spółka Akcyjna we Lwowie

zwołuje

XVI WALNE ZGROMADZENIE

na dz. 6 lipca 1934 r. o godz. 11 w biurze fabryki przy ul. Szepczyckich 26 z następującym porządkiem dziennym:

1) Sprawozdanie Rady Nadzorczej z czynności i rachunków za 1933 r.; 2) Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej i wniosek na udzielenie absolutorjum Radzie Nadzorczej i Zarządowi; 3) Uchwalenie rozdziału czystego zysku; 4) Ustalenie wysokości wynagrodzenia Komisji Rewizyjnej; 5) Wybór 2 członków Rady Nadzorczej; 6) Wybór Komisji Rewizyjnej; 7) Wolne wnioski.

Akcjonariusze, pragnący wziąć udział w Walnym Zgromadzeniu, winni — w myśl ustawy o Spółkach Akcyjnych złożyć swe akcje w naszej Spółce do dn. 30 czerwca r. b. lub przesłać Spółce w tym samym czasie dowód złożenia akcji u notariusza, względnie w Akcyjnym Banku Hipotecznym we Lwowie.

SPÓŁKA AKCYJNA

Polska Spółka Akcyjna „Pharma” Magister Bolesław Jawornicki w Krakowie

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — Gotówka w kasie i P. K. O. zł 2 573·76; Papiery wartościowe i weksle zł 1 526·40; Dłużnicy zł 115 322·62; Nieruchomości zł 464 000·00; Ruchomości zł 22 700·00; Zapas towarów zł 356 829·83; Niedobór zł 4 524·64; Razem zł 967 477·25.

STAN BIERNY. — Kapitał akcyjny zł 540 000·00; Kapitał amortyzacyjny zł 90 080·00; Wierzyciele zł 274 702·10; Fundusz rezerwowy zł 62 075·26; Pozostałość z 1932 r. zł 619·89; Razem zł 967 477·25.

Rachunek zysków i strat

STRATY. — Koszty ogólne zł 131 269·25; Amortyzacja zł 14 965·00; Przepadłe należności zł 877·77; Razem zł 147 112·02.

ZYSKI. — Zysk brutto zł 142 587·38; Niedobór zł 4 524·64; Razem zł 147 112·02.

Towarzystwo Ubezpieczeń „Polonia”, Spółka Akc. w Warszawie

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY		zł	STAN BIERNY		zł
Kasa		23 405 06	Emitowany kapitał akcyjny (akcyj sztuk 20 000 po zł 100)		2 000 000 00
Instytucje kredytowe		183 869 17	Kapitał zapasowy		9 443 26
Papiery wartościowe z kuponami bieżącymi		164 159 15	Kapitał rezerwowy		7 100 83
Nieruchomości		1 792 371 59	Fundusz na należności wątpliwe		9 162 68
Należność z tyt. rezerwy składek, zatrzymanej przez zakł. ubezpieczeń		306 201 64	Fundusz ubezpieczeniowy		742 330 62
Oddziły		295 854 06	Rezerwa na nieuregulowane szkody		475 677 29
Agenci		603 311 90	Należność z tytułu rezerwy składek, zatrzymanej reasekurat. przez Zakład		1 023 601 47
Różni z tytułu zaległej składki		443 419 02	Fundusz na umorzenie wartości nieruchomości		44 784 66
Zakłady ubezpieczeń		1 228 967 46	Długi hipoteczne		170 400 00
Inni dłużnicy		178 831 64	Agenci		102 194 69
Ruchomości biurowe		105 608 88	Zakłady ubezpieczeń		881 539 10
Inne aktywa		289 393 65	Inni wierzyciele		49 382 35
Dłużnicz z tytułu gwarancji		12 265 00	Niepodniesiona dywidenda przez akcjonariuszów		100
			Nieuiszczone podatki i opłaty		22 232 67
			Inne pasywa		68 135 61
			Gwarancje wydane		12 265 00
			Zysk		9 406 99
		<u>5 627 658 22</u>			<u>5 627 658 22</u>

Rachunek zysków i strat za 1933 r.

ZYSKI		zł	zł	STRATY		zł	zł
Pozostałość zysku z roku poprzedniego			6 119 16	Strata w roku sprawozdawczym na r-ku ubezpieczeń:			
Zysk w roku sprawozdawczym na r-ku ubezpieczeń:				a) od ognia	194 220 89		
a) szyb od rozbicia	13 437 59			b) transportów	34 350 90		
b) od odpowiedz. prawnocywilnej	3 478 71	16 916 30		c) od kradzieży	22 188 05		
Czysty dochód z majątku Zakładu		25 378 66		d) przyjętych pośrednio w działach ubezpieczeń, nieprowadzonych bezpośrednio	713 16	251 473 00	
Zysk na kursie walut obcych		244 677 54		Umorzone wątpliwe należności		11 468 35	
Inne zyski, nieobjęte poszczególnymi rachunkami:				Inne odpisy i straty, nieobjęte poszczególnymi rachunkami:			
a) zysk na różnicy kursu papierów procentow.	16 513 28			1) odpisano z wartości ruchomości	17 184 14		
b) zwroty z odpisów w latach ubiegłych	1 732 95	18 246 23		2) odpisano z wartości nieruchomości	12 642 73		
				3) odpisano na rezerwę na wątpliwe należności	9 162 68	38 989 55	
				Zysk		9 406 99	
		<u>311 337 89</u>				<u>311 337 89</u>	

Podział zysków (nadwyżek bilansowych) osiągniętych w 1933 r.

1) Na kapitał zapasowy	940 70	1) Zysk bilansowy	9 406 99
2) Do przeniesienia na rok następny	8 466 29		
	<u>9 406 99</u>		<u>9 406 99</u>

Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów powyższy bilans, rachunek zysków i strat oraz podział zysków zatwierdziło w dn. 11 czerwca 1934 r.

Towarzystwo Warszawskich Kolei Dojazdowych, Spółka Akcyjna

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

AKTYWA. — R-ki majątkowe zł 27 453 238 70; Fundusze zł 46 904 63; Dłużnicy zł 71 982 86; R-ki przejściowe zł 344 235 85; Straty za lata ub. zł 210 038 53; Strata za 1933 r. zł 221 076 22; Razem zł 28 347 476 81.

Pozycje pozabilansowe: Depozyty zł 678 923 26; Dłużnicy za gwarancje zł 10 000 00.

PASYWA. — Kapitał akcyjny I i II emisji zł 21 100 160 00; Różne kapitały i fundusze zł 3 741 660 57; Zobowiązania dłu-

goterminowe zł 2 569 304 62; Zobowiązania krótkoterminowe zł 936 351 62; Razem zł 28 347 476 81.

Pozycje pozabilansowe: Deponenci zł 678 923 26; Zobowiązania za gwarancje zł 10 000 00.

U w a g a. Zobowiązania zagran. stanowią Frs. b. 10 376 836 10 a 24 76 = zł 256 304 92.

Rachunek strat i zysków

Wydatki zł 4 251 651 56; Dochody zł 4 030 575 34; Strata za 1933 r. zł 221 076 22.

II OGŁOSZENIE

Zarząd firmy

Fabryka Wyrobów Celuloidowych i Metalowych „Kosmos” Spółka Akcyjna w Częstochowie

podaje do wiadomości PP. Akcjonariuszów, że w dn. 3 lipca 1934 r. o godz. 6 popoł. w lokalu siedziby Zarządu w Częstochowie przy ul. Krótkiej Nr. 29 odbędzie się

WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW

z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Zagajenie i wybór przewodniczącego;
- 2) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania Zarządu, bilansu, rachunku zysków i strat za 1933 r., tudzież protokołu Komisji Rewizyjnej i udzielenie Zarządowi absolutorjum;
- 3) Podział zysków;
- 4) Wybór całego składu Zarządu i Komisji Rewizyjnej;
- 5) Wolne wnioski.

Celem korzystania z prawa głosu należy złożyć akcje w biurze Zarządu w Częstochowie przy ul. Krótkiej Nr. 29 przynajmniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia.

Komisja Likwidacyjna Banku dla Handlu i Przemysłu w Warszawie Spółka Akcyjna

zawiadamia, że zwyczajne walne zgromadzenie akcjonariuszów Banku, zwołane na dz. 15 czerwca 1934 r. nie odbyło się spowodu nieprzybycia na to zebranie ilości akcjonariuszów, przewidzianej w statucie Banku, i że wobec tego odbędzie się

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW

w drugim terminie w dn. 9 lipca 1934 r. o godz. 11 w lokalu Stowarzyszenia Kupców Polskich w Warszawie, przy ul. Zielnej 50, z tymże porządkiem obrad, co i w pierwszym terminie, a mianowicie:

- 1) Wybór przewodniczącego; 2) Rozpatrzenie i zatwierdzenie bilansu otwarcia likwidacji, sporządzonego na dz. 15 lutego 1933 r.; 3) Sprawozdanie Komisji Likwidacyjnej oraz rozpatrzenie i zatwierdzenie bilansu i rachunku zysków i strat za okres od dn. 15 lutego 1933 r. do dn. 31 grudnia 1933 r. i w związku z tem udzielenie absolutorjum Komisji Likwidacyjnej; 4) Budżet wydatków na 1934 r.; 5) Udzielenie pełnomocnictw Komisji Likwidacyjnej; 6) Wolne wnioski.

Zgłoszono wniosek ograniczenia liczby członków Komisji Likwidacyjnej do 3 osób i dokonania ewentualnych wyborów do tej Komisji.

Zgromadzenie to, jako zwołane w drugim terminie, będzie prawomocne i decyzje tego Zebrania będą ostateczne, niezależnie od ilości przybyłych akcjonariuszów.

Akcjonariusze, chcący wziąć udział w powyższym Zgromadzeniu, winni — w myśl § 50 Statutu Banku — zdeponować akcje w Banku na 7 dni przed terminem Walnego Zgromadzenia; zamiast akcji oryginalnych dozwolone jest przedkładanie zaświadczeń banków krajowych o zdeponowaniu akcji. Akcjonariusze, zamieszkali w Gdańsku, mogą zdeponować akcje w Danziger Bank für Handel und Gewerbe, Gdańsk, Langermarkt 30. PP. Akcjonariusze, posiadający niewymienione zaświadczenia subskrypcyjne na akcje, winni okazać przy wejściu na salę obrad zaświadczenia subskrypcyjne oraz dowody osobiste.

Zarząd Spółki Akcyjnej p. f.

„Towarzystwo dla Handlu Tytoniem”, Sp. Akc. w Warszawie ogłasza

bilans za rok obrotowy 1933.

STAN CZYNNY. — Udziały zł 247 764·30; Ruchomości zł 1 200·00; Sumy przechodnie zł 1 137·65; Kasa zł 1 369·36; Strata 1933 r. zł 3 926·15; Strata 1930 r. zł 55 592·08; Razem zł 310 989·54.

STAN BIERNY. — Sumy przechodnie zł 11 637·46; Kapitał akcyjny zł 168 000·00; Kapitał zapasowy zł 25 993·04; Zysk 1929 r. zł 277·00; Bank Dyskontowy zł 2 357·20; Szereszewski & Immerdauer, Wiedeń zł 102 724·84; Razem zł 310 989·54.

Rachunek zysków i strat za rok obrotowy 1933.

Koszty handlowe zł 3 926·15.
Strata netto zł 3 926·15.

II OGŁOSZENIE

Zarząd Spółki

„PILAK” Małopolska Spółka Akcyjna dla Przemysłu Naftowego i Drzewnego dawniej S. Szczepanowski i S-ka

ogłasza, że na Zwyczajnym Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszów Towarzystwa, odbytem w dn. 8 października 1932 r. do l. rep. 122 405:

1) podwyższony został kapitał akcyjny o kwotę zł 400 000 do kwoty zł 1 650 000 drogą nowej subskrypcji 4 000 sztuk akcji imiennych à zł 100 nominalnej wartości każda;

2) następnie kapitał ten obniżony został o kwotę zł 1 394 244·83, wskutek czego zmalał do sumy zł 255 755·17, a po wydzieleniu kwoty zł 5 755·17 do kapitału zapasowego, ustalony został tenże kapitał akcyjny na kwotę zł 250 000, podzielonych na 2 500 sztuk akcji imiennych à zł 100 nominalnej wartości każda z tem, że zbędnych 14 000 sztuk akcji zostało umorzonych przez wycofanie z obiegu;

3) ustęp 1 § 4 statutu otrzymał brzmienie następujące:

„Kapitał zakładowy spółki wynosi zł 250 000·00, rozłożonych na 2 500 sztuk akcji imiennych pełno i w gotowości wpłacanych à zł 100·00, nominalnej wartości każda”.

W związku z ogłoszeniem, dokonaniem w „Monitorze Polskim” z dn. 21/X 1932 r. Nr. 243, wzywa niniejszem Zarząd wierzycieli Spółki do zgłoszenia swoich ewentualnych roszczeń w ciągu 3 miesięcy, licząc od daty ostatniego ogłoszenia.

I OGŁOSZENIE

Zarząd Zakładów Rolniczo-Przemysłowych „Solunum”, Sp. Akc.

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że w dn. 19 lipca 1934 r. o godz. 12 w poł., odejdzie się w Tczewie, przy ul. Za Dworcem 3/4

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW SPÓŁKI

z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Zagajenie i wybór przewodniczącego; 2) Sprawozdanie Zarządu i Rady; 3) Zatwierdzenie bilansu oraz rachunku zysków i strat za 1932/33 r. i uchwała o pokryciu strat; 4) Udzielenie pokwitowania władzom spółki; 5) Wybór Rady.

PP. Akcjonariuszom przysługuje prawo zgłoszenia na porządek dzienny dodatkowych spraw, o ile odnośne wnioski złożone będą najpóźniej do dn. 7 lipca 1934 r.

PP. Akcjonariusze, pragnący uczestniczyć w Walnym Zgromadzeniu, winni na 7 dni przed terminem Zgromadzenia złożyć w biurze Zarządu Spółki w Tczewie, ul. Za Dworcem 3/4, swoje świadectwa tymczasowe lub świadectwa depozytowe, wydane na dowód złożenia świadectw tymczasowych u notariusza albo w instytucji kredytowej lub takiej zagranicznej, na którą zezwolił Minister Skarbu. W świadectwach depozytowych należy wymienić numery świadectw tymczasowych i stwierdzić, że świadectwa tymczasowe nie będą wydane przed ukończeniem Walnego Zgromadzenia.

II OGŁOSZENIE

Zarząd Towarzystwa Handlowo-Przemysłowego „Arbon” SPÓŁKA AKCYJNA

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że wobec nieodbycia się Walnego Zgromadzenia w terminie 29 maja 1934 r. z powodu braku quorum,

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW

odbędzie się w drugim terminie, dnia 3 lipca o godz. 10 rano, w lokalu Zarządu, w Al. Ujazdowskich nr. 9A, z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Wybór przewodniczącego; 2) Odczytanie protokołu ostatniego Walnego Zgromadzenia, 3) Sprawozdanie Zarządu i Rady za rok 1933; 4) Reasumcja uchwały Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszów z dnia 28 grudnia 1933 r., w przedmiocie bilansu i rachunku zysków i strat za rok 1932; 5) Bilans wraz z rachunkiem zysków i strat za rok 1933; 6) Wybór Zarządu i Rady i określenie ich wynagrodzenia; 7) Wolne wnioski.

PP. Akcjonariusze mają prawo uczestniczenia w Walnym Zgromadzeniu, jeżeli najpóźniej do dnia 26 czerwca r. b., do godz. 3 popoł. złożą swoje akcje lub zaświadczenia depozytowe lub zastawowe instytucji kredytowych, państwowych lub akcyjnych z wymienieniem imienia, nazwiska, miejsca zamieszkania akcjonariuszów oraz ilości i numerów akcji.

II OGŁOSZENIE

o powtórnej walnym zgromadzeniu

Zarząd Spółki Akcyjnej p. f.

Towarzystwo Ubezpieczeń „PLASKI”, Spółka Akcyjna

podaje do wiadomości PP. Akcjonariuszów, że wyznaczone na dz. 30 maja 1934 r. 14 Zwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów wskutek niezłożenia w terminie, przewidzianym art. 59 prawa o spółkach akcyjnych, wymaganej § 21 statutu Spółki ilości akcji, do skutku dojść nie mogło, Zarząd Spółki zwołuje

POWTORNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW

które odbędzie się w drugim terminie dn. 6 lipca (piątek) 1934 r. o godz. 6 popoł. w sali posiedzeń Towarzystwa w Warszawie przy ul. Moniuszki Nr. 10 z tym samym porządkiem dziennym, który był wyznaczony do rozpoznania na pierwszym Zgromadzeniu, który był wyznaczony do rozpoznania na pierwszym Walnym Zgromadzeniu, a mianowicie:

1) Sprawozdanie Zarządu i Rady Nadzorczej; 2) Sprawozdanie Zarządu i Rady Nadzorczej; 3) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania, bilansu oraz rachunku zysków i strat za 1933 r.; 4) Pokwitowanie władz Spółki z wykonania przez nie obowiązków; 5) Zatwierdzenie budżetu na 1934 r. oraz określenie wynagrodzenia członków Zarządu i Rady Nadzorczej na tenże rok; 6) Wybory członków do Zarządu i Rady Nadzorczej; 7) Wolne wnioski PP. Akcjonariuszów (o ile były zgłoszone na piśmie Zarządowi Spółki nie później jak na 14 dni przed terminem Walnego Zgromadzenia z zachowaniem przepisów art. 54 prawa o spółkach akcyjnych).

Wolnych wniosków PP. Akcjonariuszów w pierwszym terminie nie zgłoszono.

Powtórne Walne Zgromadzenie uważane będzie za prawomocne stosownie do § 21 statutu Spółki i decyzje jego za ostateczne bez względu na ilość akcji, na niem reprezentowanych.

PP. Akcjonariusze, posiadający akcje na okaziciela, a chcący wziąć udział w Zgromadzeniu, winni złożyć w kasie Spółki swe akcje względnie świadectwa depozytowe, przynajmniej na 7 dni przed terminem Walnego Zgromadzenia z zachowaniem przepisów art. 59 prawa o spółkach akcyjnych.

„TRI” Towarzystwo Inżynierskich, Spółka Akcyjna w Poznaniu

podaje do wiadomości, że w dn. 9 lipca r. b. o godzinie 12 przed poł. odbędzie się w biurze Spółki w Poznaniu, ul. Łukaszczyka 11/13

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW z następującym porządkiem dziennym:

1) Zagajenie Walnego Zgromadzenia i wybór Przewodniczącego; 2) Sprawozdanie Zarządu i Rady Nadzorczej za 1933 r., rozpatrzenie bilansu i rachunku strat i zysków oraz udzielenie pokwitowania Zarządowi i Radzie Nadzorczej; 3) Upoważnienie Zarządu do zbywania i obciążania nieruchomości; 4) Wolne wnioski.

Akcjonariusze, pragnący wziąć udział w powyższym Walnym Zgromadzeniu, winni złożyć swoje akcje lub świadectwa depozytowe na 7 dni przed Zgromadzeniem, t. j. do dn. 25 czerwca r. b. włącznie w biurach Spółki w Poznaniu, ul. Łukaszczyka, lub w Warszawie, ul. Czackiego Nr. 14.

I OGŁOSZENIE

Zarząd firmy „Towarzystwo Białostockiej Manufaktury Eugenjusz Becker i S-ka” SPÓŁKA AKCYJNA

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że — wobec niedojścia do skutku Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszów w dn. 26 czerwca 1934 r. wskutek niezłożenia dostatecznej ilości akcji

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW

ważne bez względu na ilość zgłoszonych akcji, odbędzie się w drugim terminie w dn. 14 lipca 1934 r. o godz. 15 w Warszawie, w gmachu Resursy Obywatelskiej, Krakowskie Przedmieście Nr. 64 z tym samym porządkiem dziennym, a mianowicie:

1) Wybór przewodniczącego; 2) Sprawozdanie Zarządu i Komisji Rewizyjnej; 3) Rozpatrzenie bilansu i rachunku zysków i strat za 1933 r. i powzięcie odnośnych uchwał; 4) Wybory członków Zarządu i członków Komisji Rewizyjnej.

PP. Akcjonariuszom przysługuje prawo zgłaszania dodatkowych spraw na porządek dzienny z zachowaniem przepisów art. 54 prawa o Spółkach Akcyjnych.

II OGŁOSZENIE

Towarzystwo Fabryki Motorów „PERRUN” w Warszawie Sp. Akc.

zawiadamia PP. Akcjonariuszów, że w dn. 2 lipca 1934 r. o godz. 18 w biurze fabrycznym przy ul. Grochowskiej Nr. 46 odbędzie się

NADZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE AKCJONARIUSZÓW

z następującym porządkiem dziennym:

1) Zagajenie i wybór Przewodniczącego; 2) Wybór członków Zarządu na miejsce ustępujących skutkiem złożenia mandatów; 3) Wnioski Akcjonariuszów: a) zgłoszony przez Akcjonariuszów wniosek: „Rozpatrzenie sprawozdania Zarządu za okres czasu od 1 stycznia do 1 lipca 1934 roku i, w związku z tem, jego zatwierdzenie oraz pokwitowanie ustępującego Zarządu z dokonanych w tym okresie czynności”, b) Wnioski, przewidziane artykułem 57 Prawa o Spółkach Akcyjnych.

Prawo uczestniczenia w Walnym Zgromadzeniu mają PP. Akcjonariusze, którzy najpóźniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia złożą w biurze Zarządu w Warszawie przy ul. Grochowskiej Nr. 46 swoje akcje względnie zaświadczenia, zgodnie z art. 59 Prawa o Spółkach Akcyjnych.

II OGŁOSZENIE

Zarząd Towarzystwa Przedsiębiorstw Górniczych „TEPEŁE” Spółka Akcyjna w Warszawie

zaprasza PP. Akcjonariuszów na

DOROCZNE WALNE ZGROMADZENIE

które odbędzie się w dn. 7 lipca 1934 r. o godz. 10, w lokalu Spółki ul. Szpitalna 12 m. 25 z następującym porządkiem dziennym:

1) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania, bilansu oraz rachunku strat i zysków za 1933 r.;

2) Powzięcie uchwały o rozdziale zysków względnie pokrycia strat;

3) Udzielenie absolutorjum władzom Spółki;

4) Wybór 1 członka Rady Nadzorczej;

5) Wnioski Akcjonariuszów, o ile będą zgłoszone w trybie art. 54 i 57 prawa o spółkach akcyjnych.

Pragnący wziąć udział w obradach Walnego Zgromadzenia PP. Akcjonariusze winni swoje akcje złożyć przynajmniej na 7 dni przed Walnym Zgromadzeniem w siedzibie Zarządu Spółki w Warszawie, ul. Szpitalna 12 m. 25.

Zakłady Przemysłowe „Sitkówka”, Sp. Akc.

w Warszawie, ul. Zielna 6

Bilans zamknięcia w dn. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — Grunty zł 8 011·39; Budynki zł 181 071·99; Maszyny i urządzenia zł 679 189·98; Narzędzia i przyrządy zł 68 596·06; Ruchomości zł 20 881·74; Inwestycje zł 876·75; Kasy zł 2 393·37; Banki zł 49·45; Weksle zł 1 429·09; Odbiorcy zł 37 961·35; Dostawcy zł 13 975·10; Różni zł 18 996·05; Weksle protestowane i należności wątpliwe zł 31 987·32; Materjały zł 25 705·55; Produkty zł 73 072·75; Kaucje zł 15 024·46; Sumy przejściowe zł 1 103·62; Straty lat ub. zł 20 851·79; Straty 1933 r. zł 6 823·96; Gwarancje wydane zł 479 630·00; Razem zł 1 687 631·75.

STAN BIERNY. — Kapitał akcyjny zł 300 000·00; Kapitał zapasowy zł 3 780·42; Kapitał amortyzacyjny zł 152 682·48; Podwyższenie kapitału zł 17 465·90; Akcepty zł 660 000·00; Banki zł 31 060·00; Odbiorcy zł 1 224·56; Dostawcy zł 11 478·47; Różni zł 13 871·11; Sumy przejściowe zł 3 438·81; Akcepty kaucyjne zł 13 000·00; Gwarancje otrzymane zł 479 630·00; Razem zł 1 687 631·75.

Rachunek strat i zysków za 1933 r.

STRATY. — Koszty handlowe zł 62 611·64; Świadczenia społeczne zł 12 653·90; Podatki zł 12 552·12; Dyskonto i procenty zł 4 139·06; Weksle protestowane i należności wątpliwe zł 879·36; Straty lat ub. zł 20 851·79; Razem zł 113 687·87.

WPLYWY. — Dochód z produkcji zł 77 515·36; Koszty handlowe zł 250·00; Podatki zł 603·98; Dyskonto i procenty zł 5 735·60; Odzyskane straty na dłużnikach zł 1 907·18; Straty lat ub. zł 20 851·79; Straty 1933 r. zł 6 823·96; Razem zł 113 687·87.

Towarzystwo Miejskich i Międzymiastowych Komunikacji Autobusowych, Spółka Akcyjna w Warszawie

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

AKTYWA		PASYWA	
	zł		zł
1) Niewypłacony kapitał akc.	131 025'00	1) Kapitał akcyjny	1 000 000'00
2) Autobusy	2 334 035'77	2) Wierzyciele:	
3) Garaż	276 483'47	Towarzystwo Akcyjne	
4) Wóz osobowy	18 000'00	Saurer Arbon	2 219 584'60
5) Maszyny i narzędzia	27 417'62	Dostawcy	103 423'01
6) Urządzenia biurowe	13 973'63	Saurer skład konsygnacje	208 396'94
7) Różne zapasy	32 903'73	Różni wierzyciele	558 224'76
8) Dłużnicy: Towarzystwo Handlowo - Przemysłowe Arbon S. A. w Warszawie	38 456'31	3) Akcepty:	
Kaucje	108 413'10	krajowe	22 100'00
Saurer, konto inkasowe	416 970'88	zagraniczne	598 845'25
Różni dłużnicy	19 059'21	4) Pasywa przejściowe	169 563'70
9) Towar otrzymany na konsygnację: skład	208 396'94		
fracht i cło	26 926'11		
10) Kasa i banki	6 405'65		
11) Niematerialne aktywa	280 032'37		
20% amortyzacji	56 032'37		
12) Aktywa przejściowe	27 297'88		
Konto strat i zysków:			
Oficjalne straty za 1932 r.	177 606'53		
Koszty naprawy samochodów, wykazane w końcu 1932 r. jako aktywa	211 453'20		
	389 059'73		
Straty za 1933 r.	581 313'23		
	<u>4 880 138'26</u>		<u>4 880 138'26</u>
Kaucje konduktorów	18 924'26	Gwarancje konduktorów	18 024'93

Rachunek zysków i strat na dz. 31 grudnia 1933 r.

WINIEN		MA	
	zł		zł
Przeniesienie straty z 1932 r.	177 606'53	Wpływy z przedsiębiorstwa	1 327 499'33
Koszty napraw samochodów wstawione w bilans na dz. 31 grudnia 1932 r. jako aktyw	211 453'20	Konto zysków i strat z 1932 r.	177 606'53
Koszty utrzymania przedsiębiorstwa w ruchu:		Koszty napraw samochodów wstawione w bilansie na 31 grudnia 1932 r., jako aktyw	211 453'20
Wynagrodzenie pracowników	461 114'02		389 059'73
Ropa i smary	214 291'21	Strata za 1933 r.	581 313'23
Koszty konserwacji samochodów i różne wydatki związane z utrzymaniem ruchu	675 521'09		
Koszty handlowe:			
Wynagrodzenie urzędników	69 151'90		
Odsetki	262 486'11		
Ogólne koszty	154 320'40		
Różne odpisania	71 927'83		
	<u>2 297 872'29</u>		<u>2 297 872'29</u>

S. W. Niemojowski, Fabryka Papieru i Wyrobów z Papieru, Spółka Akc. w Bielsku

Bilans zamknięcia na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — Nieruchomości zł 1 013 209'57; Maszyny, urządzenie fabr. i ruchomości zł 1 475 591'99; Kasa zł 13 231'12; Banki zł 40 867'33; Dłużnicy zł 293 405'79; Ryśmęsy zł 17 110'15; Papiery wartościowe zł 48 842'75; Kaucje zł 2 600'00; Sumy przechodnie zł 179 045'95; Towary gotowe zł 123 907'71; Surowce, półprodukty i materiały pomocnicze zł 180 097'33; Znaczki pocztowe zł 140'89; Znaczki stemplowe zł 111'73; Razem zł 3 388 162'31.

STAN BIERNY. — Kapitał zakładowy zł 620 000'00; Fundusz zapasowy zł 583 169'59; Fundusz amortyzacyjny zł 1 410 728'86; Pożyczka długoterminowa zł 374 690'08; Niepodjęta dywidenda zł 5 793'45; Wierzyciele zł 126 580'19; Su-

my przechodnie zł 217 646'33; Obligo wekslowe tyt. reeskontu zł 9 593'41; Zysk zł 39 960'40; Razem zł 3 388 162'31.

Rachunek strat i zysków

STRATY. — Produkcja zł 1 546 106'26; Administracja zł 162 847'01; Ubezpieczenia społeczne zł 36 078'88; Podatki zł 143 198'04; Koszty handlowe zł 72 612'64; Sprzedaż papieru zł 3 277'67; Amortyzacja zł 163 991'50; Zysk zł 39 960'40; Razem zł 2 168 072'40.

ZYSKI. — Sprzedaż komisowa zł 1 432 792'00; Sprzedaż torebek zł 344 046'66; Sprzedaż tektury zł 382 741'75; Odsetki i różnice kursowe zł 8 491'99; Razem zł 2 168 072'40.

Kasa Spółki wypłaca za 1933 r. 3% dywidendę po nadesłaniu kuponów.

Grodzieckie Towarzystwo Kopalń Węgla i Zakładów Przemysłowych, S.A.

Sprostowany bilans i rachunek zysków i strat za 1931 r. na zasadzie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia z dn. 16 czerwca 1934 r.

Bilans na dz. 31 grudnia 1931 r.

AKTYWA. — I. Grunty zł 918 919·74; II. Nadania górnicze zł 2 904 634·52; III. Poszukiwania górnicze zł 46 339·61; IV. Urządzenia i budowle: a) Szyby zł 4 878 534·83, b) Maszyny i kotły parowe zł 13 236 509·79, c) Budynki kopalniane zł 5 349 641·21, d) Drogi żelazne zł 4 557 841·71, e) Domy mieszkalne zł 6 628 909·60, f) Drogi szosowe, wodociągi, ogrody etc. zł 671 665·77, g) Chodniki główne i przecznice zł 1 620 605·74, h) Ruchomości zł 2 126 924·22, Razem urządzenia i budowle zł 39 070 632·87; V. Materiały pomocnicze zł 408 097·55; VI. Produkty zł 450 684·60; VII. Kaucje i depozyty: a) depozyty byłych członków Zarządu i różne zł 13 337·00, b) kaucje własne zł 67 525·00, Razem zł 80 862·00; VIII. Papiery wartościowe zł 11 245·46; IX. Weksle zł 276 603·90; X. Kasa zł 119 705·84; XI. Rachunki bieżące: a) Banki zł 167 754·25, b) Dłużnicy zł 1 081 618·65, c) Sumy przechodnie zł 293 320·15, Razem rachunki bieżące zł 1 542 693·05; XII. Rachunek zysków i strat za 1930 r. zł 438 366·08; XIII. Strata za 1931 r. zł 237 542·40; Razem suma aktywów zł 46 506 327·62.

PASYWA. — I. Kapitał zakładowy zł 16 200 000·00; II. Kapitał zapas. zł 277 790·00; III. Kapitał rezerwowy zł 5 666 119·14; IV. Kapitał amortyzacyjny zł 14 600 094·43; V. Rachunki bieżące: a) Wierzyciele zł 3 669 762·60, b) Depozyty byłego Zarządu zł 13 125·00, c) Sumy przechodnie zł 663 497·51, Razem rachunki bieżące zł 4 346 385·11; VI. Akcepty zł 5 282 938·94; VII. Fundusz zapomogowy dla urzędników i ich rodzin zł 133 000·00; Razem suma pasywów zł 46 506 327·62.

Rachunek zysków i strat za 1931 r.

WINIEN. — I. Procenty i prowizje bankowe zł 763 459·05; II. Amortyzacja za 1931 r. zł 911 457·56; Razem zł 1 674 916·61.

MA. — I. Dochód z węgla zł 839 885·49; II. Dochód z komornego zł 21 676·27; III. Różne wpływy zł 451 510·47; IV. Różnica kursu zł 124 301·98; Razem powyższe cztery pozycje zł 1 437 374·21; V. Strata za 1931 r. zł 237 542·40; Razem zł 1 674 916·61.

Grodzieckie Towarzystwo Kopalń Węgla i Zakładów Przemysłowych, S.A.

Sprostowany bilans i rachunek zysków i strat za 1932 r. na zasadzie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia z dn. 16 czerwca 1934 r.

Bilans na dz. 31 grudnia 1932 r.

AKTYWA. — I. Grunty zł 932 562·44; II. Nadania górnicze zł 2 904 634·52; III. Poszukiwania górnicze zł 51 654·95; IV. Urządzenia i budowle: a) Szyby zł 4 911 368·06, b) Maszyny i kotły parowe zł 13 326 388·45, c) Budynki kopalniane zł 5 330 116·10, d) Drogi żelazne zł 4 494 686·00, e) Domy mieszkalne zł 6 647 731·56, f) Drogi szosowe, wodociągi, ogrody etc. zł 671 665·77, g) Chodniki główne i przecznice zł 1 620 605·74, h) Ruchomości zł 2 260 229·71, Razem urządzenia i budowle zł 39 262 791·39; V. Materiały pomocnicze zł 334 022·66; VI. Produkty zł 445 108·80; VII. Kaucje i depozyty: a) Depozyty byłych członków Zarządu i różne zł 9 587·00, b) Kaucje własne zł 60 775·00, Razem kaucje i depozyty zł 70 362·00; VIII. Papiery wartościowe zł 12 167·00; IX. Weksle zł 41 659·26; X. Kasa zł 26 883·90; XI. Rachunki bieżące: a) Banki zł 66 415·34, b) Dłużnicy zł 854 895·75, c) Sumy przechodnie zł 424 222·30, Razem rachunki bieżące zł 1 345 533·39; XII. Strata za 1932 r. zł 2 962 694·21; Razem suma aktywów zł 48 390 074·52.

PASYWA. — I. Kapitał zakładowy zł 16 200 000·00; II. Kapitał zapas. zł 277 790·00; III. Kapitał rezerwowy zł 5 428 576·74; IV. Kapitał amortyzacyjny zł 16 988 716·62; V. Rachunki bieżące: a) Wierzyciele zł 2 455 089·73, b) Depozyty byłych członków Zarządu i różne zł 9 375·00, c) Sumy przechodnie zł 525 075·62, Razem rachunki bieżące zł 2 989 540·35; VI. Akcepty zł 6 372 450·81; VII. Fundusz zapomogowy urzędników i ich rodzin zł 133 000·00; Razem suma pasywów zł 48 390 074·52.

Rachunek zysków i strat za 1932 r.

WINIEN. — I. Procenty i prowizje bankowe zł 840 132·01; II. Różnica kursu zł 2 145·17; III. Strata na węglu zł 14 615·50; IV. Strata za 1930 r. zł 438 366·08; V. Amortyzacja za 1932 r. zł 2 394 710·57; Razem zł 3 689 969·33.

MA. — I. Różne wpływy zł 713 126·08; II. Dochód z komornego zł 14 149·04; III. Strata za 1932 r. zł 2 962 694·21; Razem zł 3 689 969·33.

Grodzieckie Towarzystwo Kopalń Węgla i Zakładów Przemysłowych, S.A.

Sprostowany bilans i rachunek zysków i strat za 1933 r. na zasadzie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia z dn. 16 czerwca 1934 r.

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

AKTYWA. — I. Grunty zł 903 999·44; II. Nadania górnicze zł 2 904 634·52; III. Poszukiwania górnicze zł 51 654·95; IV. Urządzenia i budowle: a) Szyby zł 4 911 368·06, b) Maszyny i kotły parowe zł 13 350 689·47, c) Budynki kopalniane zł 5 348 248·08, d) Drogi żelazne zł 4 494 686·00, e) Domy mieszkalne zł 6 647 731·56, f) Drogi szosowe, wodociągi, ogrody etc. zł 671 665·77, g) Chodniki główne i przecznice zł 1 620 605·74, h) Ruchomości zł 2 255 658·18, Razem urządzenia i budowle zł 39 300 652·86; V. Materiały pomocnicze zł 268 441·18; VI. Produkty zł 274 882·48; VII. Kaucje i depozyty: a) Depozyty zł 212·00, b) Kaucje własne zł 56 050·00, Razem kaucje i depozyty zł 56 262·00; VIII. Papiery wartościowe zł 39 479·15; IX. Weksle zł 26 738·97; X. Kasa zł 692·04; XI. Rachunki bieżące: a) Banki zł 117 957·55, b) Dłużnicy zł 866 518·75, c) Sumy przechodnie zł 496 199·78, Razem rachunki bieżące zł 1 480 676·08; XII. Strata za 1933 r. zł 985 457·65; Razem suma aktywów zł 46 293 571·32.

PASYWA. — I. Kapitał zakładowy zł 16 200 000·00; II. Kapitał zapas. zł 277 790·00; III. Kapitał rezerwowy zł 2 465 882·53; IV. Kapitał amortyzacyjny zł 18 554 329·32; V. Rachunki bieżące: a) Wierzyciele zł 2 894 645·44, b) Sumy przechodnie zł 612 138·39, Razem rachunki bieżące zł 3 506 783·83; VI. Akcepty zł 5 155 785·64; VII. Fundusz zapomogowy urzędników i ich rodzin zł 133 000·00; Razem suma pasywów zł 46 293 571·32.

Rachunek zysków i strat za 1933 r.

WINIEN. — I. Strata na węglu zł 165 709·45; II. Procenty i prowizje bankowe zł 710 481·51; III. Zmniejszenie wartości węgla na zwalach zł 121 506·64; IV. Wydatki z lat ubiegłych, niedotyczące roku sprawozdawczego zł 93 093·85; V. Amortyzacja urządzeń za 1933 rok zł 1 566 827·68; Razem zł 2 657 619·13.

MA. — I. Różnica kursu na akceptach zł 1 380 958·98; II. Różne wpływy zł 291 202·50; Razem zł 1 672 161·48; III. Strata za 1933 r. zł 985 457·65; Razem zł 2 657 619·13.

M. Leszczyński i S-ka Fabryka Chemiczna

w Warszawie

Bilans za rok operacyjny 1933.

STAN CZYNNY. — Nieruchomości zł 653 767·21; Urządzenia fabryczne zł 792 565·90; Ruchomości zł 19 246·19; Tabor zł 12 931·57; Gotówka w kasie i bankach zł 80 228·54; Akcje obce w portfelu zł 49 457·60; Weksle w portfelu zł 88 106·03; Remanenty towarów i surowców zł 489 715·45; Odbiorcy zł 402 986·19; Dostawy zł 10 461·44; Różni zł 204 583·11; Należności wątpliwe zł 67 413·37; Sumy przechodnie zł 3 799·50; Kaucje i różni za gwarancje zł 294 600·00; Razem zł 3 169 862·10.

STAN BIERNY. — Kapitał zakładowy zł 1 500 000·00; Kapitał zapas. zł 184 408·89; Kapitał amortyzacyjny zł 496 790·99; Odbiorcy zł 974·65; Dostawcy zł 65 319·73; Różni zł 308 928·56; Dług hipoteczny zł 12 084·39; Różne fundusze zł 774·88; Sumy przechodnie zł 59 993·94; Niewypłacona dywidenda zł 38 159·01; Zysk netto zł 207 827·06; Różni za kaucje i gwarancje zł 294 600·00; Razem zł 3 169 862·10.

Rachunek strat i zysków

WINIEN. — Place administracji zł 173 480·93; Koszty handlowe zł 259 189·58; Świadczenia socjalne zł 28 898·42; Podatki i patenty zł 86 617·09; Opłaty stemplowe i pocztowe zł 12 255·48; Różnice kursowe zł 481·72; Straty zł 62 564·26; Zysk czysty zł 207 827·06; Razem zł 831 314·54.

MA. — Pozostałość zysku z 1932 r. zł 50·15; Wpływy z należności wątpliwych zł 1 101·06; Zysk brutto za 1933 r. zł 830 163·33; Razem zł 831 314·54.

Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów w dn. 14 czerwca 1934 r. powyższy bilans i rachunek strat i zysków zatwierdziło. Dywidendę za 1933 r. po zł 6·00 od każdej akcji stuzłotowej Zarząd wypłaca począwszy od dn. 1 lipca 1934 r. w biurze Spółki w Warszawie, Ogrodowa 32, codziennie oprócz świąt w godz. 10 — 13.

Porowska Elektrownia Krajowa „Gródek”, Sp. Akc.

w Toruniu

Bilans roczny na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY		zł	zł
Kasa		10 648:70	
Papiery wartościowe		16 586:00	
Dłużnicy różni		931 467:71	
Kaucje		59 940:60	
Zakład wodno-elektryczny w Gródku, Żurze i w podstacji Gdyni			
Budynki	4 642 391:67		
Budowle ziemne	8 826 769:64		
Grunty	2 190 451:05		
Maszyny i urządzenia	5 323 261:16		
Warsztaty (urządzenia i różne)	155 598:36		
Tabory (kolejka, samochody)	179 335:79		
Magazyny (zapasy materiałów, magazyn pogotowia sieci)	655 870:70		
Instalacje, kanalizacja, rurociągi	514 637:24		
Urządzenia biur (umeblowanie biur i pokojów gościn., zbiór książek, wzory wyrobów)	179 635:04		
Fabryka izolatorów i labor.	274 675:63		
Linie telefoniczne	70 329:11	23 012 955:39	
Sieć rozdzielcza w porcie Gdyni		391 185:24	
Linje elektryczne Gródek—Żur—Gdynia		2 573 359:48	
Gruntadź linja i podstacja		896 683:26	
Toruń Inja i podstacja		1 847 803:10	
Linia Wejherowo—Reda—Puck		456 013:29	
Prace wstępne do „Wielkiego Programu”		1:0	
		<u>30 196 643:77</u>	
Gwarancje		zł 4 587 540:00	

STAN BIERNY		zł
Kapitał akcyjny	3 000 000:00	
Fundusz rezerwowy	740 310:20	
Fundusz odnowienia	1 055 367:91	
Kaucje	7 235:59	
Wierzyciele (różni właściciele gruntów i dostawcy)	521 493:41	
Pożyczki:		
Banki	2 971 974:45	
Pożyczki inwestycyjne Banku Gospodarstwa Krajowego	21 621 648:17	
Akcepty	261 054:65	
Dywidenda (niepodjęta)	1 754:70	
Sumy przechodnie	15 804:69	
	<u>30 196 643:77</u>	
Gwarancje		zł 4 587 540:00

Rachunek strat i zysków na dz. 31 grudnia 1933 r.

DEBET		zł
1) Koszty eksploatacyjne, handlowe i płace	669 030:99	
2) Podatki	95 953:16	
3) Procenty	2 002 499:45	
4) Strata na wartości materiałów magazynowych spowodu spadku cen rynkowych	3 276:70	
5) Odpisy na amortyzację	377 708:48	
	<u>3 148 468:78</u>	
CREDIT		zł
1) Eksploatacja (netto wpływy za prąd)	3 147 451:12	
2) Inne wpływy	1 017:66	
	<u>3 148 468:78</u>	

Stowarzyszenie Mechaników Polskich z Ameryki

Spółka Akcyjna w Warszawie

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — 1) Majątek nieruchomości zł 4 084 822:34; 2) Majątek ruchomy zł 5 989 285:77; 3) Udziały w obcych przedsiębiorstwach zł 88 335:20; 4) Kasa, banki, papiery wartościowe, weksle, dłużnicy zł 2 078 061:74; 5) Remanenty zł 5 284 444:96; 6) Różne aktywa zł 661 342:99; 7) Straty za lata ubiegłe 1928—1932 zł 7 541 232:69; 8) Strata za 1933 r. zł 83 429:98; Razem zł 25 810 953:67.

STAN BIERNY. — 1) Kapitał zakładowy zł 7 875 000:00; 2) Kapitał amortyzacyjny zł 2 562 523:41; 3) Akcepty zł 209 188:06; 4) Wierzyciele zł 13 840 512:68; 5) Różne pasywa zł 1 323 729:52; Razem zł 25 810 953:67.

STRATY. — 1) Strata na sprzedaży zł 86 181:87; 2) Straty przestojowe fabryk i z niedostatecznego zatrudnienia zł 195 443:90; 3) Wydatki nadzwyczajne zł 20 442:60; 4) Straty różne zł 118 798:24; Razem zł 420 866:61.

ZYSKI. — 1) Różnice kursowe zł 4 528:28; 2) Zyski różne zł 332 908:35; 3) Strata za 1933 r. przeniesiona na 1934 r. zł 83 429:98; Razem zł 420 866:61.

Bilans powyższy oraz rk strat i zysków zostały zatwierdzone przez Zwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów Spółki w dn. 4 czerwca 1934 r., które uchwaliło straty za 1933 r. w sumie zł 83 429:98, jak również straty z lat ubiegłych w sumie zł 7 541 232:69, czyli straty w łącznej wysokości zł 7 624 662:67 przeniesić na następny rok operacyjny oraz z uwagi na to, że: 1) pertraktacje z akcjonariuszami Spółki w sprawie sposobu pokrycia strat, dotychczas nie zostały ukończone, 2) że sytuacja finansowa przedsiębiorstwa w 1933 r. polepszyła się dzięki upłynięciu remanentów, zwiększonej fakturze oraz zrezygnowaniu Banku Gospodarstwa Krajowego z odsetek, należnych mu za lata 1931 i 1932 od kredytów niehandlowych, zaś za 1933 r. od wszystkich kredytów, oraz 3) że przewidziana cyfra zamówień na 1934 r. prawdopodobnie wystarczy do związania bilansu — upoważnia Zarząd, w myśl artykułu 112 Prawa o Spółkach Akcyjnych do dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa do końca 1934 r.

Włóczki—Wełny „Trójkąt w Kole”, Sp. Akc.

w Białej

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — Przędza surowa zł 82 744:80; Przędza barwiona zł 370 554:76; Materiały pomocnicze zł 25 856:12; Materiały do robót ręcznych zł 30 616:20; Kasa zł 4 046:03; Banki zł 53 320:65; Weksle zł 39 034:49; Odbiorcy zł 411 681:48; Dostawcy zł 301:61; Różni zł 5 184:32; Pożyczka Narodowa zł 1 920:00; Sumy przechodnie zł 22 938:81; Maszyny i urządzenia zł 231 048:43; Uprząż zł 6 685:68; Suma stanu czynnego zł 1 285 933:38.

Zażyrowane weksle zł 99 179:09; Weksle kaucyjne, złożone przez odbiorców zł 38 100:00; Ogółem suma bilansowa zł 1 423 212:47.

STAN BIERNY. — Kapitał akcyjny zł 500 000:00; Kapitał zasobowy zł 9 200:00; Kapitał amortyzacyjny zł 39 554:62; Pożyczka długoterminowa zł 100 000:00; Pożyczka krótkoterminowa zł 25 450:00; Dostawcy zł 373 407:35; Różni zł 71 302:24; Odbiorcy zł 2 950:00; Sumy przechodnie zł 38 429:02; Fundusz gratyfikacyjny dla urzędników zł 232:24; Fundusz rezerwowy na pokrycie wątpliwych należności zł 860:96; Zysk zł 124 546:95; Suma stanu biernego zł 1 285 933:38.

Zyra na wekslach odbiorców zł 99 179:09; Weksle kaucyjne, złożone przez odbiorców zł 38 100:00; Ogółem suma bilansowa zł 1 423 212:47.

Rachunek strat i zysków per 31 XII 1933 r.

WINIEN. — Koszty produkcji zł 348 342:76; Koszty ogólne zł 170 506:48; Koszty sprzedaży zł 306 997:26; Odsetki zapłacone zł 24 947:82; Różnice kursowe zł 202:08; Amortyzacja maszyn i urządzeń zł 19 250:00; Zysk zł 119 102:95; Ogółem zł 989 349:35.

MA. — Zysk brutto na sprzedanej przedzy zł 946 491:51; Zysk na materiałach do robót ręcznych zł 1 138:13; Zysk na prowadzeniu sklepów fabrycznych zł 12 896:29; Odsetki zł 28 823:42; Ogółem zł 989 349:35.

United States Lines Operations Inc., New York

Bilans z dn. 31 grudnia 1932 r.
(w dolarach).

AKTYWA. — Gotówka w bankach krajowych 6 269·16; Gotówka zagranicą 115 450·21; Fundusze obrotowe 52 074·37; Dłużnicy 52 466·81; Roosevelt Steamship Co. 303 516·17; U towarzystw afiliowanych 109 420·95; U tow. asekuracyjnych 44 452·81; Inwentarz 216 823·63; Koncesje i gwarancje 79 633·05; Meble 51 053·68; Najem zagranic. biur 102 745·27; Najem przystani 288 157·65; Wydatki, zapłacone zgóry 48 197·28; Strata z lat ubiegłych 1 629 296·14; Strata 1932 r. 271 564·24; Razem 3 371 121·42.

PASYWA. — Wierzyciele 570 707·70; Przedaż biletów 64 721·21; Towarzystwa afiliowane 2 571 061·18; Fundusz rezerwowy 144 631·33; Kapitał zakładowy 20 000·00; Razem 3 371 121·42.

Rachunek strat i zysków

WYDATKI. — Administracja i amortyzacja 186 901·95; Straty kursowe 8 878·68; Koszty unieważnienia umów 119 435·79; Naprawy okrętu 48 434·09; Koszty admin. za wcześniejsze okresy 22 936·26; Razem 386 586·77.

DOCHODY. — Dochód eksploatacyjny 49 839·91; Procenty bankowe i skonto 7 622·25; Dochody nadzwyczajne i za okresy wcześniejsze 57 560·37; Strata 1932 r. 271 564·24; Razem 386 586·77.

Spółka Akcyjna Przemysłu Cementowego „Wiek” w Ogródzieńcu

Bilans w dn. 31 grudnia 1933 r.

AKTYWA. — Grunty 346 403·23; Budynki 4 537 698·34; Maszyny i urządzenia techniczne 4 994 606·14; Ruchomości 135 213·47; Remanenty 557 528·57; Kasa 1 132·73; Banki 10 849·13; Weksle 5 138·00; Papiery procentowe 93 240·80; Dłużnicy 253 721·70; Kaucje 5 600·00; Depozyty 911·57; Udziały 175 363·30; Strata 160 048·12; Razem 11 277 455·10.

PASYWA. — Kapitał zakładowy 4 000 000·00; Kapitał zapasowy 192 978·43; Kapitał amortyzacyjny 2 145 937·92; Pozostałość nadwyżki z prerachowania bilansu 1 550 634·29; Dywidenda niepodniesiona 1 380·00; Banki 144 807·91; Wierzyciele 1 855 943·73; Długoterminowe zobowiązania 1 385 772·82; Razem 11 277 455·10.

Rachunek strat i zysków

STRATY. — Koszty handlowe 183 710·55; Procenty 179 812·31; Podatki 20 756·68; Amortyzacja 166 934·83; Razem 551 214·37.

ZYSKI. — Zysk brutto na produkcji 391 166·25; Strata 160 048·12; Razem 551 214·37.

Uchwałą Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszów z dn. 30 maja 1934 r. bilans powyższy wraz z rachunkiem strat i zysków zgodny z wnioskiem Rady Nadzorczej i Komisji Rewizyjnej został zatwierdzony.

Zjednoczeni Polscy Przemysłowcy Metalowi, Spółka Akc.

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — Nieruchomość 832 499·60; Ruchomości 16 912·33; Kasa i banki 10 368·98; Weksle 7 467·72; Papiery procentowe własne 103 283·73; Dłużnicy 223 615·23; Towary własne 43 881·87; Sumy przechodnie 844·19; Straty za 1932 r. 38 604·67; Straty za 1933 r. 32 949·11; Razem 1 310 427·45.

Towary obce, odbiorcy za delcredere i gwarancje 376 205·46.

STAN BIERNY. — Kapitały zakładowy 3 000 000·00; Amortyzacyjny 24 837·99; Akcepty własne 110 958·76; Banki 327 710·16; Wierzyciele 525 387·15; Sumy przechodnie 2 265·00; Razem 1 310 427·45.

Różni za towary na składzie konsygnacyjnym, za delcredere i akcepty gwarancyjne 376 205·46.

Rachunek strat i zysków

STRATY. — Koszty handlowe, koszty sądowe, świadczenia socjalne i podatki 63 108·41; Dyskonto, odsetki i prowizje 52 092·54; Razem 115 200·95.

ZYSKI. — Sprzedaż towarów na rach. własny 19 506·56; Prowizje komisowe i za pośrednictwo 12 149·70; Dyskonto, odsetki i inne 5 016·24; Administr. nieruchomości 45 579·34; Straty 32 949·11; Razem 115 200·95.

Fabryka Kapeluszy i Wyrobów Włókienniczych

Spółka Akcyjna w Częstochowie

Bilans na dz. 31 grudnia 1932 r., zatwierdzony przez Zwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów w dn. 11 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa 4 529·53; Waluty 3·90; Weksle 22 678·34; Banki 11 016·29; Inkasa 195·80; Odbiorcy 35 800·88; Weksle protestowane 10 361·67; Należności sporne 25 095·62; Sumy przechodnie 3 196·64; Papiery procentowe 547·50; Kaucje 200·00; Artykuły pomocnicze do produkcji 311 482·76; Towary 583 158·95; Opał 987·20; Maszyny i narzędzia 1 042 969·16; Formy 59 629·44; Ruchomości 25 543·10; Skład w Poznaniu 1 837·80; Skład w Warszawie 2 780·10; Koń i wozy 4 861·90; Budynki 505 917·36; Plac 87 456·77; Ruchomości w sklepach komisowych 3 500·00; Straty 1930 r. 45 505·79; Straty 1931 r. 365 502·76; Straty 1932 r. 345 162·32; Razem 3 499 926·58.

STAN BIERNY. — Kapitał akcyjny 800 000·00; Kapitał amortyzacyjny 691 105·95; Pożyczki 682 714·64; Wierzyciele „Ordinatio” 736 581·64; Wierzyciele „Separato” 411 008·55; Dostawcy 138 201·53; Różni dłużnicy i wierzyciele 36 814·27; Kaucje sklepów komisowych 3 500·00; Razem 3 499 926·58.

Rachunek strat i zysków

STRATY. — Strata na r-ku art. pom. do prod. 8 829·78; Koszty przemysł. 280 666·19; Koszty handlowe 493 073·82; Razem 782 569·79.

ZYSKI. — Zysk brutto na towarach 437 110·72; Zysk na różnicach kursowych 296·75; Strata 345 162·32; Razem 782 569·79.

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r., zatwierdzony przez Zwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów w dn. 11 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY. — Kasa 508·23; Weksle 19 693·46; Banki 4 809·04; Odbiorcy 28 579·69; Weksle protestowane 4 529·01; Należności sporne 12 286·67; Sumy przechodnie 4 240·65; Papiery procentowe 4 387·50; Kaucje 200·00; Różni dłużnicy i wierzyciele 14 286·61; Dostawcy 162·52; Artykuły pomocnicze do produkcji 226 430·72; Towary 826 970·71; Węgiel 1 977·00; Plac 87 456·77; Budynki 506 451·28; Maszyny i narzędzia 1 043 940·62; Formy 65 423·15; Ruchomości 24 545·38; Ruchomości składu w Poznaniu 1 837·80; Ruchomości składu w Warszawie 2 780·10; Ruchomości w sklepie Nr. 2 w Częstochowie 3 481·47; Lokomocje 9 862·50; Ruchomości w sklepach komisowych 3 500·00; Straty 1930 r. 45 505·79; Straty 1931 r. 365 502·76; Straty 1932 r. 345 162·32; Straty 1933 r. 176 763·16; Razem 3 831 274·91.

STAN BIERNY. — Kapitał akcyjny 1 200 000·00; Kapitał amortyzacyjny 691 105·95; Banki 3 691·00; Odbiorcy 2 428·12; Sumy przechodnie 4 719·69; Pożyczki 505 938·71; Wierzyciele „Ordinatio” 333 703·17; Różni dłużnicy i wierzyciele 20 297·35; Dostawcy 309 720·05; Kaucje sklepów komisowych 3 500·00; Wierzyciele „Separato” 756 170·87; Razem 3 831 274·91.

Rachunek strat i zysków

STRATY. — Koszty przemysłowe 455 633·30; Koszty handlowe 507 718·18; Razem 963 351·48.

ZYSKI. — Zysk brutto na towarach w 1933 r. 770 967·04; Zysk na różnicach kursowych w 1933 r. 15 621·28; Strata za 1933 r. 176 763·16; Razem 963 351·48.

DECYDUJĄC SIĘ NA
PODRÓŻ, RZUC OKIEM
NA INFORMACJE O KO-
MUNIKACJI LOTNICZEJ

SAMOLOTY KURSUJĄ CODZIENNIE.

Tow. Akc. Łódzkiej Fabryki Nici

SPOŁKA AKCYJNA

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY	zł
Kasa i rachunki bieżące w bankach	162 572·36
Papiery wartościowe	53 649·38
Dłużnicy	3 594 444·72
Surowce, półgotowe i gotowe wyroby, oraz materiały techniczne	4 768 806·10
Nieruchomości i ruchomości	12 565 800·62
Sumy przechodnie	131 473·10
Weksle	723 515·65
Strata z lat poprzednich	949 967·46
	<u>22 950 229·39</u>

STAN BIERNY	zł
Kapitał zakładowy	7 200 000·00
Kapitał zapasowy	9 329 24
Fundusz amortyzacyjny	2 321 125·98
Fundusz ubezpieczeniowy	52 298·04
Wierzyciele :	
zobowiązania krótkotermin. zł 2 054 283·53	
zobowiązania długotermin. zł 9 871 330·71	11 925 614·24
Sumy przechodnie	704 722 84
Sumy przechodnie (otrzymane weksle)	723 515·65
Zysk za 1933 r.	13 623·40
	<u>22 950 229·39</u>

Rachunek strat i zysków

Przychód	10 421 888·11
Rozchód	10 408 264·71
	<u>13 633·40</u>

Belgijsko - Polskie Towarzystwo Handlowo - Przemysłowe „Belpol”, Spółka Akcyjna

Bilans na dz. 31 grudnia 1932 r.

AKTYWA. — Kasa zł 43·08; Banki zł 589·41; Dłużnicy zł 141 763·16; Towary zł 63 604·88; Ruchomości zł 7 805·30; Nie-ruchomości zł 11 900·00; Papiery i weksle zł 774·00; Strata z lat poprzednich zł 28 516·53; Strata 1932 r. zł 27 706·45; Razem zł 282 702·91.

PASYWA. — Kapitał zakładowy zł 120 000·00; Zapasowy zł 2 272·67; Amortyzacyjny zł 1 184·13; Wierzyciele zł 131 444·05; Papiery procentowe i weksle zł 24 047·50; Banki zł 1 535·67; Dywidenda niepodniesiona zł 273·43; Rachunki zł 1 945·46; Razem zł 282 702·91.

Rachunek strat i zysków

WINIEN. — Koszty handlowe, podatki i świadczenia zł 62 774·07; Strata z lat poprzednich zł 28 516·53; Strata na warsztatach samochodowych zł 16 175·52; Razem zł 114 466·12.

MA. — Zysk brutto zł 58 243·14; Straty z lat poprzednich zł 28 516·53; Strata za 1932 r. zł 27 706·45; Razem zł 114 466·12.

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

AKTYWA. — Kasa zł 321·04; Banki zł 580·14; Dłużnicy zł 139 796·57; Towary zł 35 603·27; Weksle zł 1 356·50; Ruchomości zł 4 672·90; Nieruchomości zł 11 900·00; Straty z lat poprzednich zł 56 222·98; Straty za 1933 r. zł 9 851·51; Razem zł 260 304·91.

PASYWA. — Kapitał zakładowy zł 120 000·00; Zapasowy zł 2 272·67; Amortyzacyjny zł 1 184·13; Banki zł 2 036·55; Wierzyciele zł 121 212·52; Weksle zł 12 000·00; Sumy przechodnie zł 1 549·04; Razem zł 260 304·91.

Rachunek strat i zysków

WINIEN. — Koszty handlowe, podatki i świadczenia zł 30 104·43; Straty lat poprzednich zł 56 222·98; Strata na towarach zł 6 133·25; Razem zł 92 460·66.

MA. — Zysk brutto zł 26 386·17; Strata z lat poprzednich zł 56 222·98; Strata za 1933 r. zł 9 851·51; Razem zł 92 460·66.

Fabryka Szklą Okiennego „Hancewicze”

SPOŁKA AKCYJNA

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — Ziemia, budynki, maszyny i ruchomości zł 150 783·03; Kasa, papiery wartościowe zł 5 989·89; Remanenty na 1934 zł 5 637·00; Dłużnicy zł 55·45; Strata 1932 r. zł 6 825·43; Strata 1933 r. zł 19 329·39; Razem zł 188 620·19.

STAN BIERNY. — Kapitał zakładowy zł 102 000·00; Kapitał rezerwowy zł 348·94; Akcje Zarządu zł 5 000·00; Akcepty zł 40 000·00; Wierzyciele zł 41 271·25; Razem zł 188 620·19.

Rachunek strat i zysków za 1933 r.

WINIEN. — Koszty handlowe i konserwacji Huty zł 16 050·60; Podatki zł 2 390·72; Spisane straty na dłużnikach, materiałach i in. zł 3 366·59; Razem zł 21 807·91.

MA. — Wpływy za dzierżawę domów zł 1 378·52; Za płace zł 1 100·00; Strata w 1933 r. zł 19 329·39; Razem zł 21 807·91.

Na posiedzeniu Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy w dn. 29 maja 1934 r. zapadły uchwały:

1) Zatwierdzono bilans na dz. 31/XII 1933 r. i r-k strat i zysków za 1933 r.

2) Sfuzjonować się ze Spółką Akcyjną Huty Szklane J. Stolle „Niemen” Sp. Akc., a to w ten sposób, że majątek Spółki Fabryka Szklą Okiennego „Hancewicze”, S. A., zostaje przejęty przez Spółkę Akcyjną Huty Szklane J. Stolle „Niemen”, S. A., i że fuzja zostaje przeprowadzona na dz. 1 stycznia 1934 r., t. j. że wyniki bilansowe od powyższej daty wejdą do ogólnego bilansu Spółki Huty Szklane J. Stolle „Niemen”, S. A.

3) Do podpisania aktu fuzji i wszystkich aktów i dokumentów, dotyczących się fuzji, upoważnić P. Bronisława Stolle z prawem substytucji.

Huty Szklane J. Stolle, „Niemen”, Spółka Akcyjna

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — Ziemia, budynki i ruchomości zł 1 478 657·03; Kasa, papiery wartościowe i różne walory zł 89 808·82; Remanenty na 1934 r. zł 253 868·70; Dłużnicy zł 300 449·37; Strata za 1933 r. zł 14 149·29; Razem zł 2 136 935·21.

STAN BIERNY. — Kapitał zakładowy zł 795 000·00; Kapitał amortyzacyjny zł 901 119·80; Kapitał zapasowy zł 15 809·27; Wkłady długoterminowe zł 98 726·45; Akcepty zł 39 870·29; Gwarancje zł 28 500·00; Akcje Zarządu zł 17 500·00; Sumy przechodnie zł 27 364·05; Wierzyciele zł 213 043·35; Razem zł 2 136 935·21.

Rachunek strat i zysków za 1933 r.

WINIEN. — Koszty fabrykacji zł 1 313 767·75; Podatki zł 63 121·14; Świadczenia socjalne zł 48 908·69; Amortyzacja zł 96 841·32; Razem zł 1 522 638·90.

MA. — Wpływy za szkło zł 1 498 824·20; Zyski różne zł 9 665·41; Strata za 1933 r. zł 14 149·29; Razem zł 1 522 638·90.

Na posiedzeniu Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy w dn. 29 maja 1934 r. zapadły uchwały:

1) Zatwierdzono bilans na dz. 31/XII 1933 r., r-k strat i zysków za 1933 r.

2) Zatwierdzono budżet wydatków na 1934 r.

3) Dokonano wyboru członków Zarządu i Komisji Rewizyjnej na 1934 r.

4) Określono wysokość pożyczek, zaciąganych przez Spółkę.

5) Dokonano fuzji ze Spółką Akcyjną Fabryka Szklą Okiennego „Hancewicze”, jako Spółką przejmowaną, na dz. 1 stycznia 1934 r., czyli z tem że wyniki bilansowe tej Spółki od powyższej daty wejdą do ogólnego bilansu Spółki Huty Szklane J. Stolle „Niemen”, S. A.

6) Uchwalona cena akcji.

Zgodnie z art. 122 Prawa o Spółkach Akcyjnych w brzmieniu Rozp. Prez. Rzeczp. z dn. 3 grudnia 1930 r. („Dz. Ust. R. P.” Nr. 86, poz. 664 art. 1 p. 6)

Zarząd Spółki Akcyjnej Zakłady Ceramiczne „Pustelnik”

podaje do wiadomości, że stosownie do uchwał, zapadłych na Walnym Zgromadzeniu Akcjonariuszów w dn. 30 maja 1934 r., postanowiono

obniżyć kapitał akcyjny Spółki

do wysokości zł 1 837 500·00 i w związku z tem nadać § 3 statutu Spółki brzmienie: „Kapitał akcyjny Spółki wynosi złotych 1 837 500, podzielonych na 18 375 akcji na okaziciela, po złotych sto każda”.

Zmienić brzmienie ust. 2 § 7 statutu Spółki, jak następuje: „Zgromadzenie zwyczajne zwołuje corocznie Zarząd najpóźniej w maju po roku sprawozdawczym dla zatwierdzenia sprawozdania, rachunku strat i zysków oraz bilansu za okres ubiegły, a także dla dokonania wyborów statutowych”.

Zmienić brzmienie ostatniego ustępu § 1 statutu, jak następuje: „Siedzibą Spółki jest miejscowość Pustelnik, gmina Marki, pow. Warszawski”.

SPÓŁKA AKCYJNA

dla Międzynarodowego Transportu scenker i S-ka w Warszawie

Bilans na dz. 31 grudnia 1933 r.

STAN CZYNNY. — Kasa zł 135 896·44; Weksle w portfelu zł 70 200·13; Papiery wartościowe zł 75 129·31; Nieruchomości zł 206 541·04; Kuchomości zł 95 351·65; Udziały zł 16 050·00; Banki zł 164 011·02; Dłużnicy zł 3 381 831·13; Sumy przechodnie, wyłożone w 1933 za rozliczenie przeprowadzone w 1934 r. zł 424 515·90; Suma ogólna zł 4 569 526·62.

STAN BIERNY. — Kapitał akcyjny zł 500 000·00; Banki zł 10·00; Wierzyciele zł 3 742 570·74; Sumy przechodnie, wyłożone w 1934 r. zł 326 945·88; Suma ogólna zł 4 569 526·62.

Rachunek strat i zysków na dz. 31 grudnia 1933 r.

WINIEN. — Pensje i płace zł 468 108·31; Wydatki socjalne zł 44 046·63; Podatki i opłaty stempłowe zł 80 995·45; Amortyzacja ruchomości zł 11 896·76; Straty na dłużnikach zł 179 601·02; Komorne zł 55 854·01; Odsetki zł 25 668·00; Różne zł 315 824·55; Przeniesienie z 1932 r. zł 42 581·52; Suma ogólna zł 1 224 576·25.

MA. — Zysk brutto zł 840 021·02; Zysk na różnicy kursu zł 235 123·00; Dopłata akcjonariuszy zł 149 432·23; Suma ogólna zł 1 224 576·25.

Główny Buchalter: A. Jeziorowski

Zarząd: T. Iwański, J. Wolski

Za Radę Nadzorczą: Prezes J. Wolski

SPÓŁKA AKCYJNA

„Cukrownia Guzów, Spółka Akcyjna”

Bilans na dz. 1 lipca 1933 r. zatwierdzony przez Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów w dn. 6 czerwca 1934 r.

STAN CZYNNY. — 1) Nieruchomości zł 913 605·00; 2) Maszyny i urządzenia zł 1 523 807·20; 3) Kolejka zł 267 620·00; 4) Inwentarz zł 78 751·10; 5) Gotówka zł 1 244·02; 6) Weksle obce zł 2 600·00; 7) Udziały zł 19 896·00; 8) Magazyn zł 41 590·17; 9) Cukier i melas zł 861 915·69; 10) Dłużnicy i plantatorzy zł 473 339·24; 11) Kaucje własne zł 29 727·90; 12) Papiery procentowe zł 1 000·00; 13) Sumy przechodnie zł 76 686·17; 14) Straty i zyski zł 174 123·17; 15) Sumy pozabilansowe: gwarancje i depozyty zł 1 823 500·00; Razem zł 6 289 405·66.

STAN BIERNY. — 1) Kapitał zakładowy zł 800 000·00; 2) Kapitał amortyzacyjny zł 207 910·27; 3) Akcepty zł 82 619·83; 4) Wierzyciele zł 3 344 960·96; 5) Kaucje obce zł 2 000·00; 6) Sumy przechodnie zł 28 414·60; 7) Sumy pozabilansowe: gwarancje i depozyty zł 1 823 500·00; Razem zł 6 289 405·66.

Rachunek strat i zysków

STRATY. — 1) Strata za 1931/32 r. zł 8 018·88; 2) Straty kursowe zł 7 842·40; 3) Straty na cukrze i melasie zł 200 405·28; 4) Koszty przewozu cukru eksportowego zł 6 875·46; 5) Manco w magazynie zł 18 796·81; 6) Różne drobne straty zł 1 850·00; Razem zł 243 788·83.

ZYSKI. — 1) Zysk brutto na fabrykacji zł 66 800·29; 2) Tętna dzierzawna za ziemię, młyn i budynek zł 2 865·37; 3) Strata za 1932/33 r. zł 174 123·17; Razem zł 243 788·83.

SPÓŁKA AKCYJNA

„Zjednoczony Polski Przemysł Przerobczy Pierza—Pochu”

w Poznaniu

Bilans z dn. 31 XII 1932 r. i jako bilans otwarcia likwidacji z dn. 1/I 1933 r.

STAN CZYNNY. — R-k kasy zł 1 662·10; R-k inwentarza zł 1 950·00; R-k dłużników i wierzyc. zł 103 675·68; R-k strat i zysków za lata 1930/32 zł 142 712·22; Razem zł 250 000·00.

STAN BIERNY. — R-k kapitału zł 250 000·00; Razem zł 250 000·00.

Rachunek strat i zysków za 1932 r.

WINIEN. — R-k bilansu, straty 1930/31 zł 132 457·66; R-k kosztów handlowych zł 1 489·64; R-k towarów zł 8 764·92; Razem zł 142 712·22.

MA. — R-k bilansu zł 142 712·22; Razem zł 142 712·22.

Bilans z dn. 31 XII 1933 r.

STAN CZYNNY. — R-k kasy zł 509·35; R-k dłużników i wierzycieli zł 102 498·78; R-k inwentarza zł 1 950·00; R-k strat i zysków, straty za rok 1930/33 zł 145 041·87; Razem zł 250 000·00.

STAN BIERNY. — R-k kapitału zł 250 000·00; Razem zł 250 000·00.

Rachunek strat i zysków za 1933 r.

WINIEN. — R-k bilansu straty za rok 1930/32 zł 142 712·22; R-k kosztów handl. zł 2 415·93; Razem zł 145 128·15.

MA. — R-k towarów zwrot zł 86·28; R-k bilansu zł 145 041·87; Razem zł 145 128·15.

Zakłady Chemiczne „Kutno”, Spółka Akcyjna

Bilans zamknięcia na dz. 31 XII 1933 r.

AKTYWA. — Kasa Centrali zł 781·14; Kasa fabryczna w Kutnie zł 3 720·23; Plac i budynek zł 610 947·05; Maszyny i aparaty zł 992 894·68; Ruchomości zł 16 802·87; Papiery wartościowe zł 5 616·00; Węgiel zł 8 345·12; Benzol zł 970·20; Benzyna zł 2 272·50; Oleje i smary zł 30·60; Wyroby P. M. S. zł 42 911·70; Skrzynie i blaszanki zł 2 844·00; Rachunek przejściowy różnic kursowych zł 36 731·94; Dłużnicy zł 139 003·21; Straty za 1933 r. zł 17 950·73; Razem zł 1 881 821·97.

PASYWA. — Kapitał zł 600 000·00; Kapitał zapasowy zł 59 762·83; Kapitał amortyzacyjny zł 652 773·24; Akcepty zł 152 232·10; Wierzyciele zł 417 053·80; Razem zł 1 881 821·97.

Rachunek strat i zysków

WINIEN. — Koszty ogólne zł 228 975·96; 2% amortyzacji budynek mieszk. zł 2 368·44; 3% amortyzacji budynek gospod. zł 2 059·82; 4% amortyzacji budynek fabryczn. zł 11 403·36; 10% amortyzacji maszyn i aparatów zł 97 356·82; 5% amortyzacji ruchomości zł 824·11; Spisano na straty wątpliw. dłużników zł 3 625·00; Razem zł 346 613·51.

MA. — Zysk brutto z fabrykacji zł 328 662·78; Straty za 1933 r. zł 17 950·73; Razem zł 346 613·51.

Od lat tysięcy lot w przestworze

Był stale ludzkich marzeń szczytem

Dziś—jakżesz łatwo zsićcić możesz

To, co przez wieki było mitem

„POLMIN”

Państwowa Fabryka Olejów Mineralnych

CENTRALA: LWÓW, ULICA AKADEMICKA 7

TELEFONY: 102-20 do 102-23

RAFINERJA W DROHOBYCZU

REPREZENTACJA W GDAŃSKU
POLISH PETROLEUM COMPANY
KREBSMARKT 7/8

PRZEDSTAWICIELSTWA ZAGRANICZ-
NE WE WSZYSTKICH STOŁECZNYCH
MIASTACH EUROPY

DZIĘKI DŁUGOLETNIJ PRAKTYCE RAFINE-
RYJNEJ I DOŚWIADCZENIOM NA POLU TECHNIKI
SMARNICZEJ, DOSTARCZAMY PRODUKTY SMA-
ROWE NAJWYŻSZYCH GATUNKÓW PO JAK
NAJŚCIŚLEJ SKALKULOWANYCH CENACH. ==

WŁAŚCIWE ZASTOSOWANIE WYSOKOWAR-
TOŚCIOWYCH OLEJÓW I SMARÓW „POLMIN”,
DOSTOSOWANYCH DO WARUNKÓW PRACY
WSZYSTKICH MASZYN I SILNIKÓW, ZAPEWNI
UZYSKANIE WSZELKICH KORZYŚCI, ZWIĄZANYCH
Z RACJONALNĄ GOSPODARKĄ SMARNICZĄ.

OLEJE I SMARY AUTOMOBILOWE „POLMIN”
SĄ DO NABYCIA WE WSZYSTKICH NASZYCH ODDZIAŁACH ORAZ
W PIERWSZORZĘDNYCH SKŁADACH Z AKCESORJAMI SAMOCHODOWEMI

O D D Z I A Ł Y: BIAŁYSTOK, BYDGOSZCZ, DOLINA GDYNIA, JAROSŁAW, KALISZ,
KOWEL, KRAKÓW, LUBLIN, LWÓW, ŁÓDŹ, PIŃSK, PŁOCK, POZNAŃ,
RÓWNE, SIEDLCE, STRYJ, SOSNOWIEC, TOMASZÓW MAZOWIECKI,
TORUŃ, WARSZAWA, WILNO ==

POCZTOWA KASA OSZCZĘDNOŚCI P. K. O.

CENTRALA: WARSZAWA, JASNA 9
ADRES TELEGRAFICZNY: PKO

ODDZIAŁY: KATOWICE, KRAKÓW,
POZNAŃ, WILNO, ŁÓDŹ, LWÓW

C Z Y N N O Ś C I B A N K O W E :

INKASO WEKSLI I INNYCH DOKUMENTÓW WIERZYTELNOŚCIOWYCH:

P. K. O. PRZYJMUJE DO INKASA WEKSELE I INNE DOKUMENTY (CZEKI, KWITY I T. P.) PŁATNE WE WSZYSTKICH MIEJSCOWOŚCIACH KRAJU. WALUTA ZAINKASOWANA DOPISYWANA JEST NATYCHMIAST NA KONTO ZLECENIODAWCY

PRZECHOWYWANIE PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH (DEPOZYTY):

ZŁOŻONE DO DEPOZYTU WALORY SĄ NIE TYLKO PRZECHOWYWANE, LECZ I ADMINISTROWANE, TO ZNACZY, ŻE P. K. O. BEZ DAJSZYCH ZLECEŃ, SAMA DOKONUJE REALIZACJI ZAPADŁYCH KUPONÓW I WYŁOSOWANYCH PAPIERÓW, ORAZ PRZEPROWADZA KONWERSJE I NOWE EMISJE (CENTRALA W WARSZAWIE).

Z L E C E N I A G I E Ł D O W E :

ZLECENIA GIEŁDOWE KUPNA I SPRZEDAŻY WYKONUJE P. K. O. NA WARUNKACH NAJKORZYSTNIEJSZYCH ŚCIŚLE WEDŁUG KART UMOWY (SZLUSÓW GIEŁDOWYCH). P. K. O. SKUPIJE RÓWNIEŻ KUPONY WALORÓW PAŃSTWOWYCH ORAZ REALIZUJE WYI OSOWANE OBLIGACJE PAŃSTWOWE, ∴ (CENTRALA W WARSZAWIE). ∴

OBRÓT PIENIĘŻNY Z ZAGRANICĄ

P. K. O. NA ZLECENIE UCZESTNIKÓW OBROTU CZEKOWEGO LUB OSZCZĘDNOŚCIOWEGO PRZEKAZUJE ZAGRANICĘ DOWOLNE KWOTY BĄDŹ TO CZEKAMI NA BANKI ZAGRANICZNE DO WSZYSTKICH ZNACZNIEJSZYCH PAŃSTW, BĄDŹ TO CZEKAMI PRZEKAZOWEMI NA URZĘDY CZEKOWO-POCZTOWE, JAK RÓWNIEŻ ZAPOMOCĄ PRZELEWÓW NA ZAGRANICZNE KONTA CZEKOWO-POCZTOWE DO AUSTRII, BELGII, DANII, FRANCJI, CZECHOSŁOWACJI, HOLANDJI, JUGOSŁAWII, ŁOTWY, WŁOCH, TUNISU, SZWECJI, SZWAJCARJI.

PRZEKAZYWANE Z ZAGRANICY PIENIĄDZE DO POLSKI DOPISYWANE SĄ NA KONTA P. K. O. W POLSCE LUB PRZEKAZYWANE DO WSKAZANYCH MIEJSC ZAMIESZKANIA ADRESATÓW W KRAJU.

UDZIELANIE POŻYCZEK (LOMBARD):

UCZESTNICY OBROTU CZEKOWEGO I OSZCZĘDNOŚCIOWEGO MOGĄ OTRZYMYWAĆ POŻYCZKI LOMBARDOWE NA ZASTAW PAPIERÓW PAŃSTWOWYCH, KOMUNALNYCH ORAZ AKCYJ BANKU POLSKIEGO NA DOGODNYCH WARUNKACH.

WSZYSTKIE FORMALNOŚCI MOGĄ BYĆ ZAŁATWIANE RÓWNIEŻ W DRODZE ∴ ∴ KORESPONDENCJI. ∴ ∴

SAFESY (CENTRALA I ODDZIAŁY W KRAKOWIE, LWOWIE)

P. K. O. wynajmuje kasetki (safesy) różnych wymiarów na bardzo dogodnych warunkach